

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Follow **THE PLAY**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KAYLEE RYAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

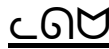
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Oyunu Takip Et
Nashville Rampage Kitap
4

Kaylee Ryan

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Baker'ın Epilogu](#)

[Sloane'ın](#)

[Epilogu](#)

[Teşekkürler](#)

[Kaylee Ryan'dan daha fazlası Teşekkür](#)

Telif hakkı © 2025 Kaylee Ryan

Tüm hakları saklıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının
metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça
yasaktır. Yazar, bu eserin yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi
için kullanım lisansına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka eğitimi veya kullanımı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak
üzere, Kaylee Ryan'ın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz

Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar, yerler, işletmeler ve olay örgüsü yazarın
hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmak üzere tasarlanmıştır.

Hik

aye boyunca gerçek kişilerle, hayatta olan veya ölmüş kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir
benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak
kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerini ve ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari
markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş,
desteklenmemiş veya

marka sahipleri tarafından onaylanmamıştır.

Aşağıdaki hikaye cinsel içerik ve küfürlü dil içermektedir. Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Guy Kapak Tasarımı: Lori Jackson Design

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

Özel Baskı Kapak: Mary, Books N Moods

Düzenleme: Hot Tree Editing

Düzeltme: Deaton Author Services, Jaime Ryter, Jo Thompson ve Jess Hodge Ciltli Kitap

Biçimlendirme: Champaign Book Design

Birinci Bölüm

Baker

Camden ellerini suya vurur ve banyo suyu ikimizin yüzüne sıçradığında kıkırdar. Suyun gözlerine sıçramasının şokundan sonra bile yüzünde neşe belirir.

"Sen çok tatlısın, ama yapma ama," diye şikayet ederim, gülerek havlusunu alıp yanağımı silerim. Oğluma gülümserim.

Oğlum.

Natasha bana hamile olduğunu ilk söylediğinde, çok korktum. Bekar bir adamdım, hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum, sevdiğim bir kariyerim vardı. Bir bebeğin hayatıma nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordum. Ama endişelenmemeliydim, çünkü onu ilk kez kucağıma aldığımda, onun benim hayatım *olduğunu* anladım.

Onun için yer açmaya gerek yoktu. O zaten tam uyuyordu. O benim küçük adamım, kalbim ve annesini hiç sevmesem de, bu küçük adam benim tüm dünyam.

"Pash!" diye bağırarak tekrar suya vuruyor. Küçük vücudu kahkahalarıyla titriyor.

"Tamam, küçük adam, sen tamamen buruş buruş oldun ve annen bir saat sonra seni almaya gelecek."

"Hayır." Kaşlarını çatıyor ve kalbim parçalanıyor.

İki yaşına girmek için iki ay kaldı ve şimdiden annesini görmek istemiyor. Gülümsemesi, gülmesi ve onu gördüğüne sevinmesi gerekirdi. Gerçek şu ki, onu tanımıyor. Gerçekten tanımıyor. Camden doğmadan önce, Natasha ve ben ortak ebeveynlik için bir program hazırladık. Her birimiz bir hafta boyunca onunla kalacak, sonra yer değiştirecektik. Bundan nefret ediyordum, ama programlarımız nedeniyle, bu en kolay yoldu, özellikle de onun için. Anlaşmamız, onun dünya çapındaki fotoğraf çekimleri programına uyuyordu.

Dünya çapında fotoğraf çekimleri için. Oğlumu yedi gün boyunca görmemekten nefret ediyorum, ama geriye dönüp baktığımda, bunun hiç olmadığını düşünüyorum. Çok nadiren onu tüm hafta boyunca yanında tuttu. Haftanın ortasında şehir dışına çıkıyor ve ben her zaman dadısı Bayan Ward'a onu buraya getirmesini söylüyorum. Onunla geçirebileceğim her dakikayı istiyorum.

Ancak, şu anda Natasha'nın Camden'ı haftalık ziyaretlerine almaması için çoğu zaman bir nedeni var. Benim için sorun değil, oğlumu seviyorum. Onun sürekli benimle olmasını istiyorum, ama gerçekte durum böyle değil. Onun hayatının büyük bir kısmını kaçırmıştım nefret ediyorum, ama bu onun yaşamak zorunda olduğu bir seçim.

Neredeyse iki yaşında olan Camden onu tanımıyor ve Natasha böyle devam ederse, onu asla tanımayacak. Ona kızacak ve Natasha hayatında başına gelen en güzel şeyi kaçıracak.

"Evet, hadi," diyorum ona. "Banyo zamanı bitti." Alt dudağını dışarı çıkarıyor, ama ben kararlıyım, banyo suyunun tapasını çekip onu kaldırıyorum ve kabarık bir havluya sarıyorum. "Annen ve Levi ile çok eğleneceksin," diyorum ona. Bu sözler dilimde acı bir tat bırakıyor, ama onun önünde annesi ve erkek arkadaşı hakkında kötü konuşmayı reddediyorum. Asla öyle bir adam olmayacağım.

"Baba, hayır," diyor, dudakları daha da belirgin bir şekilde büzülüyor.

"Camden, evet," diyorum ve onun yanını gıdıklıyorum. O da kıpırdanıp banyodan koşarak çıkıyor. Ben de peşinden koşarken, onun minik ayakları parke zemine çarpıyor. Merdivenlerde bir kapı var ve benim küçük adam merdivenlerden kaymakta ustadır, ama yine de düşmesinden korkuyorum.

Babalık konusunda hazırlıklı olmadığım bir şey vardı. Endişe. O annesiyle birlikteyken onunla konuşamadığım için endişem daha da artıyor ve dürüst olmak gerekirse, onun ona göz kulak olma becerisine güvenmiyorum. Natasha bencil biridir ve ona kötü davranmasa da, onunla birlikteyken ihtiyaç duyduğu sevgi ve ilgiyi görüp görmediğini merak ediyorum.

Sadece bu da değil. Yeme alışkanlıkları, uyku alışkanlıkları, bağırsak hareketleri... Evet, bu da beni endişelendiren bir konu, ama baba olduğunuzda her şey için endişelenirsiniz. Her şey benim omuzlarımda.

Böyle olmamalıydı. Bir partnerim olmalıydı, bu endişeleri paylaşabileceğim, hayatımdan daha çok sevdiğim bir eşim olmalıydı

ama kaderim böyle değildi. Ayrıca, kaderim böyle olmasaydı, Camden'im olmazdı ve bu dünyada hiçbir şey oğlumdan pişmanlık duymama neden olamazdı.

"Yakaladım," diyerek onu başımın üzerine kaldırıyorum. O sevinçle çığlık atıyor ve ben de bana işemeden önce ona bez takmam gerektiğini biliyorum. Kısa süreli babalık deneyimim sırasında öğrendiğim bir başka şey de bu. Üzerine işenir, üzerine sıçılır... hem de çok. Erkek çocuklarda durumun daha kötü olduğunu düşünüyorum, en azından işeme kısmı, çünkü işeme arkası her zaman çok uygunsuz yerlere isabet ediyor gibi görünüyor. Gömleğime, hatta yüzüme bile... Evet, bu yeniden yaşamak istemediğim bir an, ama oğlum eve bir kız getirdiğinde onu utandırmak için bu anıyı saklıyorum.

Onu odasına taşıdıktan sonra, ona bezini giydirip kıyafetini giydiriyorum. Kısa kollu ve şortlu tek parça bir kıyafet. Aslında ne dendiğini bilmiyorum, belki tulum olabilir? Her neyse, üzerinde futbol topu var ve o da bunu çok seviyor. Ne de olsa o benim oğlum.

"Bu ne?" Göğsünü işaret ediyorum. "Top!" diye bağılıyor.

"Sen bir dahisin," diyorum ona, ama o bunun ne anlama geldiğini anlamıyor. "Tamam, hadi ayakkabı alalım," diyorum, tam o sırada telefonum çalıyor. Camden odanın köşesine koşuyor ve rafından kitapları çekmeye başlıyor, ben de arka cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Annen arıyor. Eminim yoldadır," diyorum oğluma, ama o beni duymazdan geliyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Baker, canım, nasılsın?"

Oğluma sırtımı dönerek gözlerimi deviriyorum. Bu kadınla nasıl yattığımı hiç anlamıyorum. Çok çekici, ama aynı zamanda sahte ve sinir bozucu, diğer şeylerin yanı sıra. "Ne var? Yolda mısın?" diye soruyorum.

"Bu konuda, ben hala Paris'teyim."

Ona bağırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Oğlumdan uzak kalmak istediğim için değil, onun hayatını kaçırdığı için ve onu her şeyden önce düşünen bir annesi olmadığı için çok sinirleniyorum. "Uçuş mu gecikti?" diye soruyorum, cevabın ne olacağını çok iyi bildiğim halde.

"Hayır, uçuşla ilgili bir şey yok. Yeni ve gelecek vaat eden bir tasarımcı için başka bir çekim yapmamı istediler ve ben de hayır diyemedim."

Onlara hayır diyebilirdi. Paraya ihtiyacı yok. Kendisi iyi kazanıyor ve ortak velayetimiz olmasına rağmen, ona aylık olarak büyük bir miktar nafaka ödüyorum. Oğlumun hiçbir şeyden mahrum kalmamasını istiyorum. Ayrıca Bayan Ward'ın maaşını da ben ödüyorum, bu yüzden Natasha'nın maddi sıkıntısı olmadığını biliyorum, ama bu onun kariyerine öncelik vermesini engellemiyor. Belki de bunun bir çocuğa nasıl etki ettiğini Bellamy ile konuşmasını önermeliyim, ama yapmayacağım. Ağzımı kapalı tutacağım. "Peki ne zaman eve geleceksin?"

"İki hafta daha kalacağım."

"Yani üç hafta boyunca oğlumuzu görmeyecek misin?"

"Daha iki yaşında bile değil. Hatırlamayacak bile. Ayrıca, ona bakacak sen ve Bayan Ward varsınız. Beni özlemeyecek bile." Arka planda biri onun adını çağırıyor. "Kapatmam gerek," diyor ve hat kesiliyor.

Telefonumu cebime geri koyup, derin ve düzenli nefes almaya odaklanıyorum. O, oğlumuzu sormadı ya da onunla konuşmak istemedi. Oğlumuz bu kadar az değer vermesini anlayamıyorum. Onunla ilgilenmesi gereken haftalarda, bazen günde birkaç kez onu arıyorum. O ise bunu bir kez bile yapmadı. İlk başta, belki de aşırı koruyucu bir baba olduğumu düşündüm, ama sonra fikrimi çabucak değiştirdim. Oğlumu seviyorum. Onu, gününü ve iyiliğini önemsiyorum. Bu beni aşırı koruyucu bir baba yapıyorsa, siktir et, bu unvanı kabul ederim.

"Kitap!" Camden elinde bir kitapla bana doğru sendeleyerek geliyor. "Oku." Küçük kollarını uzatarak bana kitabı uzatıyor.

"Görünüşe göre babamla kalacaksın, ufaklık," diyorum ona, yumuşak halının üzerine otururken. Henüz oturmamıştım ki, kucağıma tırmanıp hikaye dinlemek için yerleşiyor. "Bir kitap, sonra da teyzelerini, amcalarını ve bebek Coral'ı görmeye gideceğiz."

"Bebek." Başını sallar.

O, bebek kuzenini çok seviyor. Elbette, onlar gerçek anlamda akraba değiller, ama kan bağı sizi aile yapmaz. Annesine bakın. "Tamam dostum, hadi başlayalım." Kitabı açıp okumaya başlıyorum. Son sayfaya geldiğimde, Camden'ın gözleri kapanmış. Dikkatlice ayağa kalkıp onu yatağına yatırıyorum ve sessizce odadan çıkıyorum.

Koridorun karşısında, yatak odamın kapısını kapatıp yatağa uzanıyorum. Oğlum için kalbim parçalanıyor ve öfkeli gözyaşları gözlerimi ıslatıyor. Natasha'nın ona davranışından nefret ediyorum, sanki o, Avrupa'ya gitmeden önce geride bıraktığı bir çift ayakkabıymış gibi. Bana oğlumu verdiği için ona her zaman minnettar olacağım. Hamilelik haberinin sonucu farklı olabilirdi, bunun farkındayım ve o küçük çocuğu tüm kalbimle seviyorum. Ancak ondan da nefret ediyorum. Yatağa uzanıp birkaç derin nefes alıp yavaşça veriyorum.

Bayan Ward'ı arayıp gelecek hafta nerede olması gerektiğini ona bildirmem gerekiyor. Bu hafta sonu izinli. Kızı ve damadı şehre ziyarete gelmişler. Bu işi halletsem iyi olur. Onlarla geçirdiği zamanı bölmek istemem ama pazartesi günü nerede olması gerektiğini bilmesi gerekiyor. Hızlıca halledeceğim, diye karar verip telefonumu şortumun cebinden çıkarıp numarasını çeviriyorum.

"Bay Sinclair, her şey yolunda mı?" diye sorar Bayan Ward.

"Her şey yolunda. Sadece gelecek hafta için sizi bilgilendirmek için aradım."

"Tahmin edeyim, Camden Efendi de sizinle birlikte olacak mı?" diye tahmin ediyor ve ses tonunda bu durumdan hoşnutsuzluğu duyabiliyorum.

"Evet." Diye iç çekiyorum. "Natasha'nın çekimi var."

"Mm-hmm," diye cevapladı. "O genç adamı benim için kucaklayın. Pazartesi görüşürüz, Bay Sinclair."

"Teşekkürler," dedim ve telefonu kapattım. Bayan Ward bir nimet oldu. Camden'ın benimle olduğu haftalarda seyahat etmekten nefret ediyorum, ama ben profesyonel bir sporcuyum ve bu işin doğası gereği böyle. Güvendiğimiz ve oğlumu seven bir dadımız olması omuzlarımdan büyük bir yük kaldırıyor. Oğlum onu sanki kendi büyükannesi gibi seviyor.

Ailemin çok uzakta yaşaması nedeniyle sık sık suçluluk duyuyorum, ancak sık sık ziyaret ediyorlar ve hayatları benim doğup büyüdüğüm Philadelphia'da. Ayrıca, dünyayı geziyorlar, hayatlarının en güzel günlerini yaşıyorlar ve ben bunun için onları seviyorum. Bunun benim sorunum olduğunu biliyorum. Natasha'nın Camden'a karşı davranışları konusunda çok suçluluk duyuyorum. Oğlumun annesi olduğu için suçluluk duyuyorum. Mesele bu. Onun için daha iyisini istiyorum.

Siktir. Bir terapist benimle çok eğlenirdi.

Burada uzanırsam uykuya dalacağımı bildiğimden, kendimi zorlayarak ayağa kalkıp üst kattaki çamaşır odasına gidiyorum. Benim öncelikli

Yatak odası alt katta, üst katta ise dört yatak odası ve bir çatı katı daha var. Natasha bana hamile olduğunu söyledikten sonra bu evi satın aldım. Çocuğumun oynamak için bir bahçeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onu eve getirdiğim ilk gece çok korktum. Onun odası üst kattaydı, ben ise alt kattaydım. Bekar bir babanın hayatı zor. Onun yatak odasının zemininde bir yığın battaniyenin üzerinde uyudum. Ertesi gün, boş odalardan birini kendime ayırmak için mobilya sipariş ettim ve birkaç ay boyunca benim odamda yanımda uyuyabilmesi için bir beşik de aldım.

Satış elemanı, yatağıma takılan o yatak şeylerinden birini almam için beni ikna etmeye çalıştı, ama bir şekilde ona yuvarlanmaktan korktum. Kitapları okudum ve hepsi bunu tavsiye etmiyordu, bu yüzden yatağımın hemen yanındaki beşik de hemen hemen aynı şeydi, sadece üç kenarı yerine dört kenarı vardı ve yatağıma takılı değildi.

İki ay sonra iki yaşına girecek ve kendi odasında, kendi yatağında rahatça uyuyor, ama ben hala üst kattaki misafir odasında yatıyorum. Giysilerimin yarısı alt katta, yarısı üst katta. Kendime, artık yeterince büyüdüğünü ve kendi odamda uyuyabileceğimi söyleyip duruyorum, ama henüz bunu değiştirmedim.

Bayan Ward sadece gülümsüyor ve zamanı geldiğinde anlayacağımı söylüyor. Odası, Camden'in odasının yanındaki koridorda. Ona birinci kattaki süitime taşınmasını teklif ettim, ama reddetti. Natasha ve benimle uğraşmak zorunda kaldığı için kendi alanını hak etti. Çoğunlukla Natasha, ama ben de kendimi bu listeye ekleyebilirim. Yorgun ve huysuz olduğum ve Natasha ile uğraşmak zorunda kaldığım anlar olduğundan eminim. Bayan Ward benim gözümde bir azize.

Bebek monitörünü alıp Camden'ı kontrol ettikten sonra sessizce aşağı kata iniyorum. Monitörü açtıktan sonra mutfak adasına koyup bulaşık makinesini boşaltmaya başlıyorum. Bunu benim için yapması için birine para ödeyebilirim ve ödüyorum da. Haftada bir kez gelip temizlik yapan birisi var. Sezon boyunca bunun için vaktim olmuyor, sezon dışında ise spor salonunda değilim, Camden'la vakit geçiriyorum.

Aklım hep Reid'in karısı Bellamy'ye ve babasının kariyerini tercih ettiği için ona nasıl kızdığına gidiyor. Oğlumun asla böyle hissetmesini istemem. Bellamy ile ilgili tüm hikayeyi bilmiyorum. Aslında, onun koçumuzun kızı olduğunu öğrendiğimizde hepimiz şok olduk.

koçumuzun kızı olduğunu öğrendiğimizde hepimiz şok olmuştuk. Koçun bir kızı olduğunu bile bilmiyorduk. Ne olursa olsun, Camden benim önceliğimdir ve her zaman öyle kalacaktır.

Bulaşık makinesini kapattıktan sonra tezgahları silip mutfak zemini süpürüyorum. Camden şu anda "her şeyi minik ellerime alıp ağzıma götürüyüm" aşamasında. Otomatik süpürge makinem var ama yine de çoğu gün, makine çalıştıktan sonra bile kendimi süpürgeyle süpürürken buluyorum.

İşimi bitirdiğimde, Camden yatağında sohbet ediyor ve ben gülümsüyorum. Küçük adam uyanmış ve toplantıya gitme zamanı gelmiş. Herkes onun benimle olduğunu görünce çok sevineceklerine eminim. O yokken hepimiz onu özlüyoruz, ama son zamanlarda bu çok sık olmuyor.

Yukarı çıkarken, oğlumu en son ne zaman bir hafta boyunca görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum, ama çok uzun zaman önce olduğu için hatırlayamıyorum. Hiç görmedim mi? Belki bir ya da iki kez, o daha yeni doğduğunda.

Lanet olası Natasha.

Onunla daha fazla zaman geçirebilmekten çok mutluyum, ama annelik konusunda bu kadar kayıtsız davranan kadını lanetliyorum. O, annesinden gördüğünden çok daha fazlasını hak ediyor. Küçük adamımın yatağında durup, bir bacağını parmaklığa dayayarak kaçmaya hazır olduğunu görünce gülümsüyorum.

"Tamam, Houdini." Gülümserim ve odasına girerim.

"Baba!" Sevinçle çığlık atar ve kalbim erir.

"Seni kurtarmaya geldim," diyerek onu beşiğinden kaldırıyorum. Küçük kollarıyla boynuma sarılır ve bana sarılır. "Baban seni seviyor."

"Wove ooh," diyor.

"Annen çalışmak zorunda, bu yüzden Landry amca ve Rowan teyzenin evine gideceğiz. Herkesi görmeye hazır mısın?" diye soruyorum ona.

"Bebeğim."

Gitmeden önce bezini değiştirmek için onu alt değiştirme masasına yatırırken gülümsüyorum. "Doğru, bebek Coral da orada olacak. Hadi poponu değiştirelim, sonra çıkalım."

"Kıç!" diyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Söylediğim her şeyi tekrar ettiğini ya da en azından tekrar etmeye çalıştığını sürekli unutuyorum. Ağzımı temizledim

. Sanırım genel olarak bakıldığında, daha kötüsü de olabilirdi. "Kıç" diyebilirdim.

"İşte oldu," diyerek şortunu tekrar giydirip onu yere indirdim. Bebek bezi çantasını alıp içine fazladan bebek bezi koydum, çünkü hazırlıklı olmakta fayda var. Mendilleri kontrol ediyorum, oyuncaklarımız, mayosu ve birkaç yedek kıyafetimiz var mı diye bakıyorum, ne olur ne olmaz diye, ayrıca çıkmadan önce ona giydirebileceğim pijamalar da var. Çünkü bütün akşam oynadıktan sonra arabaya bindiğinde, hemen uykuya dalacaktır. Bu, zamanla öğrendiğim bir püf noktası. Uyuyan bir bebeği asla uyandırıp kıyafetini değiştirmeyin. Kendi kendine uyanana kadar uyumasına izin verin.

Beşiğinden en sevdiği battaniyeyi alıp çantaya da koyuyorum, sonra omzuma atıyorum. "Tamam, küçük adam. Mutfığa gidip biberonunu ve atıştırmalıklarını alalım." Onu kucağıma alıyorum. Landry'nin ona süt vereceğini biliyorum, ayrıca ulaşabileceği kendi atıştırmalık çekmecesini de var. Tüm arkadaşlarım onu çok şımartıyor, ama ben onların olması hoşuma gidiyor.

On dakika sonra, dolu bebek bezi çantası yerde dururken, Camden araba koltuğuna bağlanır ve yola çıkarız.

İkinci Bölüm

Sloane

Cumartesi öğleden sonra. Saate bir göz attığımda, telefon geldiğinden bu yana yirmi dört saatten fazla zaman geçtiğini ve henüz kimseye bu konuşmadan bahsetmediğimi fark ettim. Böyle bir ihtimal olduğunu biliyordum, ama bu durumdan etkilenmeyen öğretmenlerden biri olacağımı umuyordum.

Bütçe kesintileri.

Bana verilen sebep buydu. Bütçe kesintileri nedeniyle artık bir işim yoktu. İşimi seviyorum. Öğrencilerimi seviyorum ve kendimi övmek gibi olmasın ama bu işte çok iyiyim. Ancak, hiyerarşinin en alt basamağında iseniz, bunların hiçbirisi önemli değil.

"Topla kendini, Peterson," diye mırıldanıyorum, Rowan ve Landry'nin garaj yoluna girerken. Güneşliği indirip yüzümü kontrol ediyorum — ağladığımın izi yok. Dün gece ağlayıp endişelendim. Bugün yeni bir gün ve yatıp ağlamak sonucu değiştirmeyecek.

Neyse ki, maaşımı taksitli almayı seçtiğim için yazın geri kalanı için de maaşımı alacağım. Param bitmeden önce başka bir iş bulmak için Ağustos ortasına kadar vaktim var. Bunu başarabilirim. Her şey yoluna girecek. Berbat mı? Kesinlikle, ama daha kötüsü de olabilirdi ve kendime bunu hatırlatıp duruyorum.

Telefonumu, anahtarlarımı ve çantamı alıp arabamdan inerim, sonra bugün için yaptığım üç kat cevizli brownie'leri alıp kalçamla kapıyı kapatırım.

Ön verandaya daha yeni çıkmıştım ki kapı açıldı. Landry, elimdeki brownie kutusunu alırken sırttı.

"Anlıyorum." Gülüyorum — bu adam ve onun abur cubur ihtiyacı. Nasıl bu kadar formda kalabildiğini asla anlayamayacağım.

"Sloane, seni görmek ne güzel," diyor, bana bakmadan. Bunun yerine, brownie kabının kapağını kaldırıp içine bakıyor.

"Uh-huh." Ben gülüyorum. "Birazını da bize bırak." "Söz veremem," diyor gülerek, kapıyı arkamızdan kapatırken

"Landry Reynolds!" diye bağılıyor karısı Rowan. "O brownielerin hepsini
hepsini yeme."

"Ro, bebeğim, bunlar cevizli," diye sızlanıyor Landry.

"Ben alırım," diyor Reid, elinden kabı kaparak.

"Sen de Landry kadar kötüsün," diye Reid'i takılıyorum.

"Kim, ben mi?" Sanki sözlerimden şok olmuş gibi boş elini göğsüne koyar.

"Evet, sen." Ondan kabı geri alıp göğsüme sıkıca sarıldım.

"Akşam yemeğine kadar ikinizle de konuşmayacağım."

"Ne?"

"Hak ettiniz," diyor Reid'in eşi Bellamy, kucağında bebekleri Coral ile bize doğru yürürken.

"Takas edelim," diyorum Bellamy'ye ve o gülümsüyor. Brownileri Reid'e veriyorum ve kucağından bebeği alıyorum. "Merhaba, tatlı kız," diye ona sesleniyorum. Coral üç aylık ve çok tatlı bir bebek.

"Ver bana," diyor Bellamy ve kabı Reid'in elinden alıyor. "Brownileri ve kızımı kaybettim," diyor Reid somurtarak.

"Uslu dur, sonra ödüllendireceğim." Bellamy göz kırpar ve uzaklaşır. Reid, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gider ve bu beni sadece gülümsetmekle kalmaz, kalbimi de sızlatır.

En yakın arkadaşlarımla sonsuza dek mutlu olacakları kişileri bulmalarını çok seviyorum. Onlar, kendilerini dünyanın en özel insanı olarak gören erkeklere aşık oldular. Bir de ben varım, hala annelerinin bodrumunda yaşayan erkeklerle çıkıyorum. Bunda yanlış bir şey yok ama işin de yoksa ve bütün gün video oyunu oynuyorsan, evet, bu bir sorun.

Knox, Landry ve Reid'in arkadaşlarıma baktığı gibi bana bakan bir erkek bulmak istiyorum. Ancak, iş bulmam gerektiği için flört etmek veya flört etmekle ilgilenmek için vaktim yok, ama bu başka bir günün derdi. Bugün, arkadaşlarımla vakit geçireceğim ve bundan sonra ne olacağı hakkında fazla düşünmemeye çalışacağım.

"Hey, sen," Corie, kanepenin yanına oturduğumda diyor.

"Hey, neden herkes içerde?"

"Bu ufaklık çok ısınmasın diye bir süre burada kalıyoruz. Foster mangalı yakıyor, yemek yedikten sonra dışarı çıkıp yüzeceğiz," diye açıklıyor. Coral'a uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum.

"Olmaz, Core. Sen daha uzun süredir buradasın. Senin şansın vardı," diyorum, sonra Coral'a komik bir yüz ifadesi yapıp onu güldürüyorum.

"Ama Reid onu kendine sakladı," diye şikayet ediyor, büyük yeşil gözlerini bana diyor. O benim en iyi arkadaşım, en yakınım, ama bu hareketin işe yaradığı tek kişi kocası Knox. Ben bağışıklıyım, tabii ağlamadığı sürece. Arkadaşlarım yalnız ağlayamazlar. Bu bir kural.

"Bu seni ne zamandan beri durduruyor?" diye soruyorum ona.

"Bence burada daha fazla bebek lazım ki, benimki için kavga etmeyi bırakın," diyor Reid, ağzına bir cips atarak.

"Ro?" diye sorar Landry, o da ağzına bir cips atarak.

Rowan'a bakıyorum. "Bundan daha fazlasını dünyaya getirmek istediğinden emin misin?" diye alay ediyorum.

"Kes şunu." Coral'ı kucağımda tuttuğumu fark ederek, şakacı bir şekilde koluma vurarak kıkırdar.

"Oh, bunu komik mi buluyorsun?" Landry kanepeden bize doğru yürür, karısını kollarının arasına alır ve odadan çıkar.

"Corie, sanırım bir yeğenimiz olacak," diye şaka yapıyor Knox. "Onların bizi geçmesine izin veremeyiz," diyor, yüzü ciddileşiyor. "Biz daha uzun süredir evliyiz."

Reid elini kaldırır. "Aslında önemi yok." Kızının kollarımda cıvıladığını gösterir.

Corie omuz silkiyor. "Yenemezler."

"Nereden biliyorsun? Şu anda tam anlamıyla deniyorlar," diyor Knox. Sandalyeye doğru ilerliyor, kızını kucağına alıyor ve

bodruma doğru yürümeye başlar.

"Knox Alexander Beckett, beni hemen yere indir," diye azarladı Corie, gülmesini bastırmaya çalışarak.

"Hayır."

"Knox." Sesindeki bir değişiklik, hepimizin endişeyle ona bakmasına neden olur. Knox hemen onu yere indirir ve Corie, kocası peşindeyken koridordan banyoya doğru koşar.

Bellamy'nin çocukluk arkadaşı Amanda, en iyi arkadaşımı kontrol etmek için ayağa kalktığımda Coral'ı kollarımdan alır. Ancak, bunu yapma fırsatı bulamadan Knox ve Corie odaya geri dönerler. Corie'nin yüzü kızarmıştır, ama Knox o kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsemektedir ki, yüzünün çatlayacağından korkarım.

Corie ile göz göze geliriz ve gülümserken gözleri yaşlarla dolar. Arkadaşlarımdan bensiz ağlamasına izin vermediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Evet, bu da o anlardan biri. "Core?" Sesim titriyor çünkü ne söyleyeceğini biliyorum ve en iyi arkadaşım ve kocası için duyduğum mutluluktan kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük hissediyorum.

Knox eğilip şakağına bir öpücük kondurur ve Corie'nin dudaklarından bir hıçkırık dökülür. Knox, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan Corie'yi kendine doğru çeker. Tüm oda ayağa kalkar, onları izler ve bizim zaten bildiğimiz şeyi söylemelerini bekler.

Corie geri çekilir ve Knox'a bakar. Knox başını sallar ve Corie'nin alnını öper. Corie bize döner, ama Knox gözlerini ondan ayırmaz. "Az önce öğrendim," der Corie, gözlerini silerek. "Bugün, buraya gelmeden önce. Bir planım vardı, ama bu adam" —başını Knox'un göğsüne yaslar—"başka planları vardı."

"Bebek yüzündendi, Corie kızım," der Knox, elini Corie'nin düz karnına koyarak. İkisi arasında yayılan sevgiyi hissedebilirsiniz.

"Neler oluyor? Neyi kaçırdık?" diyor Landry, kız kardeşi ve en iyi arkadaşının yanına yaklaşarak, kolunu karısının omuzlarına atıyor.

İkisinin de dudakları şişmiş ve saçları dağınık.

"Ağlıyor musun?" diye sorar kız kardeşine, sesi birden ciddileşir.

Corie cevap veremedi, "Bebek!" diye sevimli bir çocuk sesi duyulur ve hepimiz Baker'ın oğlunu evin içine götürdüğünü görmek için

oğlunu takip ederek eve girerken.

Camden, Amanda'nın Coral'ı kucağında tutarak oturduğu koltuğa koşar ve onu işaret eder. "Bebek," der yine.

"Sakin ol, evlat," diye hatırlatır Baker oğluna.

"O onu seviyor." Foster sırtıyor. "Yemek hazır," diyor bize.

"Selam," diye selamlar Reid. "Küçük adam bugün annesiyle birlikte olacaktı sanıyordum?"

"Evet, ben de öyle sanıyordum." Baker iç geçirir ve saçlarını elleriyle tarar. "Onu almaya gelmeden bir saat önce arayıp, hala Paris'te olduğunu ve daha uzun kalacağını, Cam'i gelecek hafta alacağını söyledi."

"Yardımcı olmak için ne yapabiliriz?" diye sorar Bellamy hemen.

"Bayan Ward var, o yüzden sorun olmaz. Sadece Camden için üzülüyorum..." Camden, Coral'ın küçük eline yumuşak bir öpücük kondururken, Baker başını ona doğru sallar.

"Bu çok kötü dostum, biz senin için buradayız. Foster, dostum, midem sana teşekkür ediyor, ama kız kardeşim ve kocası bana küçük kız kardeşimin neden ağladığını anlatmak üzereydiler ve onu incitirse artık en iyi arkadaşım olmayacak olan kocası, onun gözyaşlarına gülümsüyor." Landry kollarını göğsünde kavuşturur ve Knox'a sert bir bakış atar.

"Dur." Corie güler. Knox'un belinden kollarını indirir ve kardeşine döner. Onu kucaklayarak sarılır. "Bunlar mutlu gözyaşları, ağabey."

Landry ona sarılır ve omuzları düşer, vücudundaki gerginlik kaybolur. "Mutluluk gözyaşları mı?" diye sorar ve Corie başını sallar. Bir kolunu kardeşinin beline dolamış halde, diğer elini kocasına uzatır. Kocasını elini tutar ve ona yaklaşır.

"Baker, Cam," der Corie küçük çocuğa.

"Ben Cam," der, ellerini göğsüne koyarak hepimizi güldürür.

Eğilip onu kucağıma alıyorum ve yanaklarına yüksek sesle öpücükler konduruyorum. Ben durana kadar kıvranıyor, sonra başını omzuma yaslıyor. Yaklaşacağını bildiğim sözleri beklerken onu kendime sıkıca sarıyorum.

"Hamileyiz," diyor Corie, gözyaşlarını silerek gülümsüyor.

Landry'nin ağız açık kalır, ama o, karısını tecavüz ederken kilitli kaldığı için olayı kaçırmıştır. "Gerçekten mi?" Ellerini Corie'nin omuzlarına koyar ve Corie ona bakar. "Hamile misin?"

Corie gülüyor. "Öyleyim. Yine amca olacaksın."

Baker yanımdaki yerinden boğazını temizliyor ve Reid'e bakıyorum, onun da bu anı hissettiğini görüyorum, en azından zorlukla yutkunmasından öyle anlaşıyor. Kan bağı olmayabiliriz, ama biz bir aileyiz. Corie'nin ifadesine "tekrar" kelimesini eklemesinin bu iki adamı duygulandırdığına eminim. Elbette arkadaşları için mutlular, ama çocuklarının bizim sevgi dolu yeğenlerimiz olduğu da su götürmez bir gerçek.

Bu en büyük hediye.

Oda üzerlerine çöküyor, onları kucaklayıp sırtlarını tebrik için okşuyor. Camden ve ben hariç herkes. Ben, kollarımda bu yakışıklı küçük çocuğu tutarken, herkes sırayla onları tebrik ediyor. Onlar için mutlu olmadığımın değil, ama benim kucaklamam daha uzun sürecek ve ona yaklaştığım anda, duygularımla verdiğim savaşı kaybedeceğimi biliyorum.

Rowan'ın gözleri benimkilerle buluşur ve gülümser. Bana doğru gelir, elini omzuma koyar ve hafifçe sıkar. "Cam, Rowan teyzeye sarılacak mısın?" diye sorar ona.

"Sarılacağım," diyor Camden, kollarını ona doğru uzatarak. Rowan onu kollarımdan alıyor ve benim yaptığım gibi ona kocaman bir sarılma ve bolca gürültülü öpücükler veriyor. O, Rowan onunla uzaklaşırken kıkırdıyor.

Sonunda sıra bana gelir. Gülümsemeye çalışırım, ama gözlerim yaşlarla doludur ve kalbim çok hızlı atmaktadır, bu yüzden emin olamam. Corie'nin önünde dururum ve o omuz silker. Hala yanaklarımdan yaşlar akarken, gülerek başımı geriye atarım ve onu sıkıca kucaklarım.

"Senin için çok mutluyum Core," diye kulağına fısıldarım.

Cevap vermiyor, ama kucaklaması daha da sıklaşıyor. Ne kadar süre kucaklaşarak durduğumuzu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu kız, beş yaşından beri benim en yakın arkadaşım. Hayallerinin

gerçekleşmesini görmek, onun bir eş ve şimdi de bir anne olmasını görmek, benim için her şey demek. O benim kalben kardeşim.

"Bir bebek," diyorum, sonunda birbirimizden ayrıldığımızda.

"Biliyorum." Gözlerini siler, gülümser. "Bu sabah test yaptım. Sevimli bir duyuru planlayacaktım, ama bu minik şey şimdi en iyi zaman olduğunu karar verdi."

"Corie kızım, abartılı bir şeye gerek yok," diyor Knox, çünkü hala yanımızda duruyor. Tahminimce, hamilelik boyunca her fırsatta onun yanından ayrılmayacak. "Sadece birbirimiz, ailemiz ve bu ufaklık," diyor ve elini tekrar karnına koyuyor.

"İkinize bir dakika vereceğim." Corie'yi bir kez daha kucakladım, sonra Knox'a da aynısını yaptım ve diğerleriyle birlikte mutfağa geçtim, onlara baş başa kalmaları için zaman verdim.

"Onu gördüğümüze sevindiğimizden değil," diyor Reid, "ama lanet olsun ona," diye fısıldıyor son cümleyi ben mutfağa girerken.

"O kadar çok şey kaçırıyor ki," diyor Baker. Oğluna bakıyor ve bakışlarında saf sevgiden başka bir şey yok. "Büyüdüğünde ona kızacak ve ben onu sevmesem de

onun için bundan nefret ediyorum," diyor Baker üzüntüyle.

"Bu odaya bir bak, kardeşim. Hayatında bir kadın figürü olması için inanılmaz bir grup kadın var. Aynı şey olmadığını biliyorum, ama o küçük adam... bir kadının yumuşak dokunuşunu ve sevgisini bilecek," diyor Reid ona.

"Aynı şey değil. Yani, hepsinin onun için her şeyi yapacağını biliyorum ve annesi ortadan kaybolduğunda defalarca yaptılar da. Hepiniz yardıma koştunuz, ihtiyacım olduğunda hepiniz bana yardım ettiniz, ama aynı şey değil. Onun bir anneye ihtiyacı var. Onu seven ve destekleyen bir anneye."

"Aile, sizin onu nasıl şekillendirdiğinizdir," diyor Landry. "Bunu bilen varsa, o da ben ve kardeşimdir. Senin nasıl büyüdüğünü biliyorum, ama o, onun için canını verecek teyzeleri ve amcaları olan bir ortamda büyüyecek. Bu onun için normal olacak. Ayrıca kardeşim, dışarıda seni bekleyen biri var. O, hayatının aşkı. İkinizin onu bulmasını bekliyor. Bir

Seni dizlerinin üzerine çöktürecek ve o küçük adamı kendi çocuğu gibi sevecek bir kadın."

"Onu bulmak istiyorsan, muhtemelen biriyle çıkmalısın," diyor Foster sırtarak.

"*Siktir* git." Baker gülüyor. "Bu aklımın ucundan bile geçmiyor. Annelik ve babalık yapmakla, oğlumu tek başıma büyütmekle, yılın yarısını evden uzakta geçiren yoğun bir kariyerle çok meşgulüm."

"Harika bir iş çıkarıyorsun, Baker," diyor Bellamy. "Yaptığın şey kolay değil, ama onun için en iyisini yapıyorsun ve büyüdükçe bunu anlayacaktır. Ancak" —gülümsüyor—"kendine zaman ayırman gerektiğini düşünüyorum. Aslında, ne zaman ihtiyacın olursa Cam'e biz bakarız."

"Sen onun babasısın, ama yine de ihtiyaçları olan bir erkeksin," diyor Reid. "İkisini de yapabilirsin."

"O benim tüm boş zamanımı hak ediyor." Baker, Amanda'nın kucağında oturmuş çilek yiyen Camden'a bakar. Amanda, Bellamy'nin en iyi arkadaşıdır ve biz onu ailemizin bir parçası olarak kabul ettik.

"Haklılar, biliyorsun." Corie yanıma gelip kolunu koluma doladı. "Sen harika bir babasın, Baker. O da bunu görecek."

"Karım bir dahi, o yüzden onu dinlemelisin," diyor Knox ve herkes gülüyor.

"Hamile kalmak için dahi olman gerekmez," diyor Landry Knox'a.

"Benim spermlerim seninkilerden daha iyi," diyor Knox.

"Benimkiler hiç şans bulamadı!" diye tartışır Landry. "Ro, duydun mu bunu, bebeğim?"

Rowan gülümser. "Sanırım onun yanıldığını kanıtlamamız gerekecek."

"Tabii ki kanıtlayacağız." Landry ona doğru ilerler, ama Rowan ellerini kaldırarak onu uyarır. "Yemek yiyeceğiz."

"Biliyorum, açlıktan ölüyorum."

"Yemek, Landry Reynolds. Yemek yemeye hazırlanıyoruz."

"Ben tatlıyı düşünüyordum," diye karşılık verir, kolunu onun beline dolayarak onu öper.

"Hadi ama dostum, iştahımızı kaçırma," diye şikayet eder Reid.

Herkes gülüyor ve gülümsüyor, ve bugün tam da ihtiyacım olan şeydi. Arkadaşlarımla vakit geçirmem gerekiyordu. En iyi arkadaşımın anne olacağını duymam gerekiyordu, ve Baker'ı dinledikten sonra, işimi kaybetmenin hayatın çok küçük bir parçası olduğunu ve başka bir işin geleceğini biliyorum. Ancak, bir saatten fazla uzaklara gitmek istemediğim sürece, önümüzdeki okul yılı için çoğu iş dolmuş durumda. En kötü senaryoda, garsonluğa geri döneceğim. Ne de olsa burası Nashville. Eminim ki garsonluk yapıp bira servisi yaparak geçimimi sağlayabilirim. Bu yapmak istediğim şey mi? Hayır. Ama hayatta bazen fedakarlık yapmak gerekir. Bir yıl boyunca bira ve tavuk kanadı servis etmek zorunda kalırsam, öyle olsun.

Üçüncü Bölüm

Baker

"Cam, dostum, koşuya çıkmaya hazır mısın?" diye soruyorum oğluma.

"Evet!" Küçük kollarını havaya kaldırıp gülümser ve koşmaya başlar, bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı koşarak ayakkabılarını almaya gider. Bezle kaplı poposunu yere bırakır ve ayakkabılarını giymeye çalışır, ama yanlış ayağa giyiyor.

"İyi fikir. Baban sana yardım etsin." Eğilip ayakkabılarını alıyorum ve doğru ayaklara giymesine yardım ediyorum. "Şimdi, biraz su alayım, sonra çıkalım."

"Wun!" diye tekrar sevinç çığlığı atar ve ben gülümserim.

Sırf ben seçtiğim ya da seçemediğim için çocuğumu bir kariyer yoluna zorlayan ebeveynlerden biri olmak istemiyorum. Ancak, küçük oğlum benimle koşmaya çıkmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Tabii ki, yumuşak bir sürüş için amortisörlü, süslü bir bebek arabasında oturup, birisi beni iterken atıştırmalıklarımı yiyip sütümü içerken, aynı zamanda en sevdiğim doldurulmuş Rowdy the Rhino oyuncağımla oynasaydım, ben de muhtemelen bundan zevk alırdım.

Yaptığım işi seviyorum. Koşmak hayatımın bir parçası ve hatırlayabildiğim kadarıyla hep öyle olmuştur. Ancak her yıl geçtikçe, vücudumun bunca yıldır ona yüklediğim taleplere boyun eğdiğini hissedebiliyorum. Running back olarak çok fazla darbe alıyorum ve bu darbeler eskisine göre kesinlikle daha fazla acıtmaya başladı.

"Tamam dostum, hazır mısın?" diye soruyorum ve koşuya çıktığımızda yanımızda götürdüğümüz küçük bebek çantasına iki şişe su koyuyorum. Bebek bezleri, ıslak mendiller, battaniye, atıştırmalıklar, buz torbası içinde süt içme kabı ve birkaç oyuncak var, evet, doldurulmuş gergedan Rowdy de çantaya sıkıştırılmış durumda. Çanta ağızına kadar dolu ama çok çabuk öğrendim ki, sen

Dışarıda olmak istiyorum ve bir bebek ya da küçük çocuk varken sahip olmadığınız bir şeye ihtiyacınız var, sanırım. Birkaç hafta sonra iki yaşına girecek. Son iki yıl çok çabuk geçti.

Bebek çantasını omzuma atıp Camden'ı kucağıma alıyorum. Onu kalçama oturtup garaja götürdüğümde sevinçle çığlık atıyor. Kısa sürede bebek arabasına bağlanıyor ve yola çıkıyoruz. Camden benimle birlikteyken koşarken müzik dinlemiyorum. Bir şeylerin olabileceğinden ve bunu kaçırabileceğimden çok endişeleniyorum, bu yüzden her zaman tetikte olmam gerekiyor.

Neyse ki, mahallemizde özel bir park var. Ev sahipleri derneği, parka giriş için bir anahtar kart veriyor. Evimizden sadece bir sokak ötede. Landry, Rowan, Knox ve Corie ile aynı mahallede bulunan bu evi, baba olacağımı öğrendiğimde satın aldım. Oğlumu yüksek katlı bir apartman dairesinde büyütmek istemedim. Koşup oynayabileceği bir bahçesi olmasını istedim.

Şimdi Reid ve Bellamy de burada yaşıyor. Foster'ı da mahallemize taşınmaya ikna etmemiz gerekiyor, o zaman tüm ekip bir arada olacak. O ve ben eskiden komşuyduk. Hâlâ kendi dairesinde yaşıyor. Hatta ona benimle birlikte yaşamayı teklif ettim. Bu evin beş yatak odasından sadece üçüne ihtiyacım var, ama Foster kendi alanını seviyor ve onu suçlayamam. Evimin sadece Camden ve benim için çok büyük olduğunu söyleyebilirim. O annesinin yanındayken, ev çok sessiz oluyor. O benim evimde olmadığında çok üzülüyorum, ama son zamanlarda çoğunlukla benimle birlikte olduğu için şikayet edecek pek bir şeyim yok.

Camden, gökyüzündeki kuşları ve başka şeyleri işaret ederek konuşup duruyor, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama kıkırdamalarından bunun hoşuna gittiğini anlıyorum. Parkın içinde, patikada sabit bir tempo tutuyorum. Genellikle bir tur atarım, sonra biraz oynamak için dururuz, sonra bir tur daha atarız ve sonra eve doğru koşarız. Yoğun bir egzersiz değil, ama bekar bir babanın yapabileceği bir egzersiz ve ben de şu anda öyle bir babayım. Her zaman Nashville Rampage takımında oynayan Baker Sinclair olmayacağım, ama sonsuza kadar onun babası olacağım ve bununla gurur duyuyorum.

Park bankına yaklaşırken yavaşlamaya başlıyorum, tanıdık yüzler görüyoruz. "Cam, bak, Reid amca ve Bellamy teyze," diyorum

ve bebek arabasını onlarınkinin yanına durduruyorum.

"Bebeğim." Camden bebek arabasından çıkmak için kıvranıyor, Coral'ı iyi görebilmek için yan taraftan bakmaya çalışıyor.

"Durumu anlıyorum." Reid gülüyor. "Bir bebeğim oldu ve birdenbire Cam benimle ilgilenmek istemiyor."

"Ot, bebeğim." Camden, Coral'ın bebek arabasında yattığı yeri işaret eder. "Cam, kuzenin seni özlemiş," Bellamy ona şefkatle seslenir.

Onu bebek arabasından ustaca çıkarıp kalçasına oturtuyor. "Selam, Baker." El sallıyor ve sonra Coral'ın bebek arabasını, kaydırak, tünel ve oğlumun sevdiği pek çok şeyin bulunduğu, küçük çocuklar için tasarlanmış oyun merkezine doğru itiyor. Daha büyük çocuklar için daha büyük bir oyun merkezi var ve oğlum sık sık orada oynamak için ağlıyor, ama henüz çok küçük. Yakında büyük çocukların peşinden koşacağından hiç şüphem yok. Çok hızlı büyüyor.

"Koşmaya geleceğini bana söylemeliydin. Ben de sana katılırdım."

"Cam var."

"Coral'ı da getirebilirdim. Bana da bunlardan bir tane lazım." Koşu arabamı ileri geri itiyor. "Eminim kızım buna bayılırdı. Ve," diyor, bana anlamlı bir bakış atarak, "Bellamy, biz koşarken Cam'e göz kulak olmaktan mutluluk duyardı."

"Hafta sonu ve koşarken çocuğumu başkasına emanet etmeyeceğim."

"Kes şunu," diyor Reid. "Biz sıradan insanlar değiliz. Biz bir aileyiz ve karımın onu sevdiğini biliyorsun. Sen buraya gelir gelmez onu benden çaldı," diyor Reid.

"Evet, biliyorum," diyorum, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirerek. "Kendi annesinin onunla birlikte olmak istememesi berbat bir durum, ama sevgi ve dostlukla ona bakan teyzeleri istiyor."

"Kan bağı seni aile yapmaz, Sinclair," diyor Reid sert bir ses tonuyla.

"Siktir, biliyorum. Öyle demek istemedim. Sadece Natasha'nın bu saçmalığını kafamda oturtmaya çalışıyorum," diyorum ona. "Oğlunun hayatının büyük bir kısmını kaçırıyor ve hiç umursamıyor."

O aradığından ve onunla geçireceği tüm haftayı kaırdığından beri öfke içindeyim. Bunu her zaman yapıyor, ama lanet olsun, oğlumuzu bu kadar az değer vermesinden nefret ediyorum. Bankta oturmak için hareket ediyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bilmiyorum kardeşim," diyor Reid, yanıma oturarak. "Ona tüm kötü isimleri söylemek istiyorum ve inan bana, yaratıcı olabilirim, ama o onun annesi ve ben o küçük çocuğu kendi çocuğum gibi seviyorum. Bu yüzden, bunun yerine şunu söyleyeceğim. Herkes ebeveyn olmak için yaratılmamıştır. Kendine fazla düşkün ya da anne ya da baba içgüdüsü olmayanlar... Dürüst olmak gerekirse, emin değilim, ama neyi bildiğimi biliyor musun?"

"Neyim?" diye soruyorum, oturup sırtımı bankın arkasına yaslayarak. Camden tünel kaydırdıktan kayarken sevinçle çığlık atıyor. Bellamy alkışlayıp onu tezahürat ediyor, sonra tekrar kaymak için tırmanırken onu görüyor.

Reid bana dönerek gözlerime bakıyor. "Senin harika bir baba olduğunu biliyorum. O ocuğun hayatında tek bir gün bile bunu sorgulamayacağını biliyorum. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun, Baker. Natasha kendi yolunu seçti ve eminim ki bir gün pişman olacak."

"Onun için daha iyisini istiyorum."

"O zaman daha iyisini bul," diyor.

Ben alaycı bir şekilde glerim, ama onun ifadesi değişmez. "Ciddiyim. En son ne zaman bir kadınla çıktın?"

"Natasha son çıktığım kızdı."

"Sen hala bir erkeksin, Baker. İhtiyaçların var."

"O bana ihtiyaç duyuyor. Umursamayan bir ebeveyni var. İkcisi olmayacak."

"Anlıyorum. Gerçekten. Ama flört etmek seni kötü bir baba yapmaz."

"Flört edecek vaktim yok."

"Tam zamanlı bir dadın var mı, yok mu? Dört en iyi arkadaşın,  harika kadın ve iki bonus kadın var mı, yok mu? Onlar onu hemen bakabilirler."

"O benim."

"Coral da benim, ama yine de karımı yemeğe çıkarırken koun birkaç saat ona bakmasına izin veriyorum."

"O farklı."

"Nasıl? Hadi, bana açıkla. Vaktim var." Kibirli piç kurusu kollarını göğsünde kavuşturup sırtıyor.

"Öyle işte."

"Bu bir bahane. Anlıyorum, Baker. Onun endişelerini gidermek istiyorsun, ama ne pahasına? O küçük adam seviliyor. Mutlu ve sağlıklı. Bunu sen yaptın, dostum. Ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorsun, ama kendine de bakman gerekiyor."

"Bu konuşma nasıl bana ve flört etmeye geldi?" diye mırıldanıyorum.

"Seni tekrar dışarı çıkarmalıyız dostum. İyi bir kadının sevgisine ihtiyacın var."

"Cam bana yeter."

"Öyle değil," diye itiraz ediyor Reid. "Bunu sana kanıtlayacak doğru kadının gelmesi gerekecek."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum. Bir kadının arkadaşlığını özlediğimi itiraf etmeyeceğim, ama hayatım artık farklı. Eskiden sık sık ilişkiye girmezdim, ama şimdi durum farklı. Oğlum da işin içinde ve her hareketimde onu düşünüyorum. Hayatına bir kadın sokup, annesi gibi terk etmek... Bunu yapamam. Yapmayacağım. Ben iyiyim. Elim ihtiyaçlarımı karşılıyor. Elbette, aynı şey değil, ama elimde olan bu ve Natasha kapıma geldiği o gecedan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da eline verilen kartları oynamak zorunda olduğun ve bu da benim elim.

Oğlum her şeyden
önce gelir. Her
zaman öyle olacak.

"Baba!" Camden'ın küçük bacakları bana doğru koşarak geliyor. Kıkırdarak bacaklarıma çarpmadan önce hızını kesmiyor. Onu kucağıma alıp karnını gıdıklıyorum. "Swide." Kaydırakların yanlış yönünü gösteriyor, ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Kayarken seni gördüm. Eğlendin mi?"

"Bell kaydı. Bebek yok." Kaşlarını çatıyor. "O hala çok küçük," diye açıklıyor Reid.

"Weed kaydırağı mı?"

"Biliyorsun, küçük dostum. Yarışalım."

"Wace!" Camden kollarımda kıpırdanıyor, ben de onu yere indiriyorum.

O koşmaya başlarken, Bellamy, Baker ve ben gülüyoruz.

"O küçük bacaklar çok hızlı," diyor Reid ayağa kalkarken. Karısını öpüyor, sonra eğilip kızına da aynısını yapıyor, sonra oğluma seslenerek ne kadar hızlı olduğunu ve turbo ayaklarıyla Reid amcasını yendiğini söylüyor, bu özelliği babasından almış olmalı.

En iyi arkadaşlara sahibim, hayır, bir erkeğın isteyebileceği en iyi aileye sahibim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum

Bellamy'ye. "Harika." Bana

gülümsüyor.

İzin istemeden, bebek arabasının kayışlarını çözüp Coral'ı kucağıma alıyorum. "Cam'in bu kadar küçük olmasını özlüyorum," diyorum Bellamy'ye.

"O çoktan büyüdü bile. Bu benim kalbimi acıtıyor," diyor gülümseyerek. "Pazartesi günü işe dönmem gerekiyor."

"Öyle mi?" diye soruyorum, Coral'ı kolumun kıvrımına yerleştirirken.

"Patronlarım, Riggins ailesi, inanılmaz insanlar. Onlar için çalışmayı seviyorum. Seni ailelerinin bir parçası gibi hissettiriyorlar, ama..." Elini uzatıp Coral'ın minik elini okşarken bakışları yumuşar. "Artık benim de kendi ailem var. Onlar benim için her zaman özel olacaklar, ama bunu kaçırmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Göğsüm sıkışır. Bellamy harika bir anne. İşini bırakıp çocuğunu büyütmek istediği için değil. Her iki ebeveynin de kariyeri olması yanlış bir şey değil. Ancak o, çocuğuyla vakit geçirmek istiyor. Yüzündeki özlemde, bunu çok istediği anlaşılıyor. Onu harika bir anne yapan da bu.

"Geri dönmemeyi mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum, ama hala çok kararsızım. Reid bana beni mutlu eden şeyi yapmamı söylüyor. Annem bize bakıcılık yapmak için hazır, babam da inanır mısın, sezon dışında haftada bir iki gün bakıcılık yapmayı teklif etti." Gülüyor.

"Aslında yapabilirim. O gururlu bir baba ve büyükbaba," diyorum ona.

"Evet, aramızdaki ilişkiler... daha iyi." Yüzünde hüznünlü bir ifade belirliyor, sonra gözlerini bana çeviriyor. "Nasıl yapıyor bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Çok şey kaçırıyor."

"Bu onun sorunu, değil mi?" diye soruyorum, ama bu bir soru değil. Natasha'nın eylemlerinden hiçbirimiz sorumlu değiliz, ama bu durumu kabullenmeyi kolaylaştırmıyor.

"Bir gün pişman olacak ve ben pişmanlık duymak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Seni mutlu eden şeyi yap. Hem kariyerin olabilir hem de çok iyi bir anne olabilirsin, Bellamy."

Gözlerinde yaşlar parıldııyor. "Biliyorum ve yaptığım işi seviyorum. şirketi ve insanları seviyorum, ama onu daha çok seviyorum." Gözleri, Reid ve Camden'ın büyük ocuk kaydırağından kayarken, benim deyimimle, kaymaya başladıkları yere kayıyor. "İkisini de. Reid ile olan bağımla çok uzun süre mücadele ettim. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ve şimdi birlikte bu hayatı kurarken, sadece onu beslemek istiyorum, anlıyor musun?"

"Sanırım kararını verdin." Ona gülümsüyorum.

O da başını sallar. "Evet, kararımı verdim." Gözlerinden saçlarını çekip başını sallar. "Tamam, benim hakkımda bu kadar yeter. Senin küçük adamın doğum günü yaklaşıyor. Ne yapabilirim? Kızlar ve ben, neye ihtiyaın olursa varız. Geçen hafta sonu Landry ve Rowan'ın evindeyken sana söylemek istemiştik, ama unuttuk."

"İki," diyorum, başımı sallayarak. "Onun iki yıldır burada olduğuna inanmak çok zor."

"Zaman nasıl da geçiyor." Yumuşak bir gülümsemeyle.

"yle. Annesi onu gerçek doğum gününde alıyor. O zaman partiyi o gün planlamak istiyorum ama şansıma o hafta annesi onu almaya gelecek." Cebime uzanıp telefonumu çıkartıyorum. "Antrenman kampı onun gerçek doğum gününde tam hız devam edecek, bu yüzden iki hafta sonrasını düşünüyordum. Antrenman kampından önceki hafta."

"Mükemmel. Neye ihtiyaın var?"

"nemli bir şey değil, sadece arkadaşlar gelecek, pasta sipariş edeceğim, bilmiyorum. İlk doğum gününde, 'ilk adım ve bir' temasıyla her şeyi yaptım. Bu sefer de bir tema belirlemem gerekiyor mu? Ne yapacağımlı bilmiyorum Bellamy. Bu konuda çok ktym."

"Hey." Kızını kuağımda tuttuğumu fark ederek koluma hafifçe vurur. "Bunu daha önce hiç yapmadın. Bu konuda beceriksiz değilsin ve hepimiz sana yardım etmek için buradayız. şimdi, bir tema istiyor musun?"

"Evet, sanırım olmalı," diyorum ona. "Şu anda kamyonlara ve arabalara çok meraklı," diyorum ona. "Ve hala futbolu seviyor." Gülümsemeden edemiyorum.

"Harika. İşimize başlayabilir miyiz? 'Biz' derken Corie, Rowan, Sloane, Amanda ve beni kastediyorum. Ailen de orada olacak mı?"

"Hayır, yaz tatili için gemi seyahatine çıktılar ve Ağustos sonuna kadar dönmeyecekler. Evet, tabii, yani, senin için sorun olmazsa." Kalkarak, şortumun cebinden cüzdanımı çıkarıp ona kredi kartımı uzattım. "İstedğini al."

Gülümsedi. "Bana güveniyor musun?" diye alay etti.

"Elinden geleni yap." Reid ve Camden bize doğru koşarken gülümsüyorum. Camden, Reid'in kucağında zıplarken kıkırdıyor.

"Bebeğim!" Coral'ı işaret ediyor. Reid onu yanımdaki bankın üzerine oturtuyor ve o sırtını koltuğun arkasına dayayıp bacaklarını birbirine sıkıştırıyor, sonra kucağını okşayıp kollarını açıyor. "Bebeğim."

"Nazik olmalısın," diye hatırlatırım. Önüne diz çöküp Coral'ı kucağına koyarım. Bellamy, Camden'a destek olmak için bankta ona yaklaşır.

"Hoş geldin bebeğim." Camden gülümser.

"Öyle mi?" diye sorar Reid. "Belki de küçük bir kardeşe ihtiyacı vardır," diye mırıldanır.

Ona sert bir bakış atmalı ya da çenesini kapatmasını söylemeliyim, ama Camden'ın onu duymadığını biliyorum ve mesele bundan daha fazlası. Ona kardeşler vermek isterdim, evet, çoğul olarak. Baba olmak hayatımda yaptığım en iyi şey. Keşke onu sevdiğim kadınla birlikte yapmış olsaydık ve onu birlikte büyütseydik, ama bu küçük adamı hiçbir şeye değişmem. Hayatıma bir kadın girerse, onu kendi çocuğu gibi sevmesi gerekir. Bundan daha azıyla yetinmem.

Dördüncü Bölüm

Sloane

"Onun için kalbim acıyor," diyor Bellamy. "Çok üzgün ve ne yapacağını bilemez bir halde görünüyordu. Bu yüzden gönüllü oldum ve hepimizin bana yardım edeceğini biliyordum."

"Elbette yardım ederiz," diye yanıtlıyor Rowan.

"Sana herhangi bir ayrıntı verdi mi?" diye sorar Corie.

"Hayır, ama bana kredi kartını verdi ve elimden geleni yapmamı söyledi." Bellamy gülüyor.

"Onun siyah kartını duman etmek fikri hoş olsa da, hepimiz onun asıl istediğinin bu olmadığını biliyoruz, değil mi?" diye gruba soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Amanda.

"O sadece bizim, Rampage ailesinin olmasını istiyor. Baker gösterişli bir adam değil. Yani aşırı abartılı bir şey istemiyor."

"Yani, benim kocamın yapacağı gibi bir şey olmasın demek istiyorsun." Rowan gülüyor.

"Aynen öyle!" diyorum ve hepimiz onun kahkahasına katılıyoruz. "Ne düşünüyorsun, Sloane?" diye soruyor Corie.

Omuz silkiyorum ve Bellamy'ye bakıyorum. "Cam'in kamyonlara ve arabalara meraklı olduğunu söyledi, değil mi?"

Bellamy başını sallar. "Ve futboldan."

Hepimiz gülümseriz. "Bence kararımızın büyük kısmı, buraya zamanında ne getirebileceğimize bağlı. Kartını kullanarak bir gecede kargo göndermek bile. Antrenman kampı başlamadan önce parti vermek istiyor."

"Haklısın." Bellamy beni işaret eder.

"Aklın çalışıyor, Sloane Peterson. Ne düşünüyorsun?" diye sorar Corie.

En yakın arkadaşşıma gülümsüyorum. "Tamam, Cam futbolla ilgileniyor ve Baker ve Foster dahil tüm erkekleriniz de öyle. Sadece Rampage ailesi olduğu için, futbol temasıyla devam edelim derim. Bir değışiklikle," diye ekliyorum.

"Ne gibi bir değışiklik?" diye sorar Amanda.

"Çıkar artık ağızından." Rowan gülüyor. "Bu gerilim beni öldürüyor. En iyi fikirler sende."

"Kişisel bir şey olmalı. Onun için benzersiz olsun. Kesinlikle futbol olmalı. Küçük adam futbolu sever." diye açıklıyorum. "Cam'in Takımı yapalım, eşleşen tişörtler falan alabiliriz."

"Bu harika bir fikir, ama sadece bir haftamız var," diye hatırlatıyor Corie. "Eminim sade tişörtler bulabileceğimiz bir yer vardır. gerisini ben hallederim," diyorum.

"Neden hepsini yapabileceğimiz bir yer bulmaya çalışmıyoruz? Böylece senin işin azalır," diye önerir Bellamy.

"Benim için sorun değıl. Zaten şu anda çalışmıyorum." "İşinle ilgili bir haber var mı?" diye sorar Corie.

Kahretsin. Ağızımı kapalı tutmalıydım. "Evet, aslında geçen hafta." Sonrasını tahmin ederek yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?" diye hep birlikte cevap verdiler.

"Neden bir şey söylemedin?" diye sorar Corie.

"Geçen hafta sonu söylemek istedim, ama olay henüz tazeydi. Haberi bir gün önce duymuştum ve hala sindirmeye çalışıyordum. Pozisyonumu kaldırdılar," diyorum onlara. "Bütçe kesintilerini gerekçe gösterdiler." Omuz silkiyorum, sanki önemli bir şey değılmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Önemli. Artık bir işim olmaması çok önemli bir şey.

"Oh, Sloane, çok üzıldüm," diyor Rowan. Ayağa kalkıp bana sarılıyor, sonra diğeri de aynısını yapıyor.

Her birinin kucaklamasını kabul ediyorum. Bu bayanlar benim kabilem ve onları çok seviyorum. Corie'nin Knox ile evlenmesi sayesinde hepsi hayatıma girdi ve her birine sonsuza kadar minnettar olacağım. "Sorun yok," diyorum onlara. "Ailemin garajının üstünde yaşıyorum ve kira ödüyorum, ama bu benim ısrarımla, onların değıl, yani evimi kaybedecek değılim. Yaz sonuna kadar maaşımla alacağım, yani yeni bir yer bulmak için biraz zamanım var. Arıyorum," diye ekliyorum.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyor Bellamy.

"Hayır, ama her şey yoluna girecek. Üniversitede olduğu gibi tekrar garsonluğa dönmek zorunda kalsam bile, her şey yoluna girecek." Kendime sürekli bunu söylüyorum ve içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum, ama yine de işsiz olduğumu kabul etmek zor.

"İstersen sana yardım edebilirim," diyor Amanda. Nashville şehir merkezindeki büyük ve popüler barlardan birinde yetenek koordinatörü olarak çalışıyor. Kesinlikle bağlantıları var.

"Teşekkürler. Çok teşekkür ederim. Öyle bir durum olursa size haber veririm."

"Teklifim geçerli," diyor nazik bir gülümsemeyle.

"Keşke bana söyleseydin," diyor Corie. "Bütün bunları tek başına halletmişsin." Neden ona söylemediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Bugün seni göreceğimi biliyordum," diyorum. "Bunu kafamda oturtmam gerekiyordu ve hala gidip sınıfımı temizlemem gerekiyor."

"Biz de seninle geliriz," diyor

Rowan. "Ben de varım," diye ekliyor Amanda.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Sizi çok seviyorum," diyorum, sesim titriyor.

"Biz de seni seviyoruz," diye cevaplar

Bellamy. "Senin yanındayız, canım."

Corie gülümser.

"Kesin şunu." Gözyaşlarımla mücadele ederken yüzümü yelpazeyle serinleterek gülüyorum. İşim için değil, onlar çoktan kurudu ve işsiz olduğumu kabul ettim, ama bu kadınlar, onların desteği benim için çok değerli. "Camden'in partisine dönelim," diyorum, boğazımı temizleyerek.

"Fikir çok güzel, ama bu kadar kısa sürede tüm işi sana yüklemek istemem," diyor Bellamy. "Bir şirket bulup Daddy Sin'in kredi kartını biraz yaktıralım bakalım." Kaşlarını oynatıyor.

"Araştırmaya başlayalım," diyor Amanda, telefonunu havada sallayarak.

"Bekle, bir fikrim var." Corie masadan telefonunu alır, birkaç saniye kaydıldıktan sonra ekrana dokunup kulağına götürdü. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum, ama duyabildiğim kadarıyla bir tür distribütörle konuşuyor. "Harika. Çok teşekkürler Tom. Pazartesiye kadar seninle iletişime geçeceğim." Telefonu kapatıp

ve sevinç çığlığı attı. "Rampage formları için çalıştığımız şirket bize yardım etmeye hazır."

"Ne? Gerçekten mi?" diye soruyorum, göğsümde heyecan kabarıyor.

"Evet! Onlara bir tasarım fikri sunmamız gerekiyor ve eğer bir fikir bulamazsak tasarım ekibini bir logo hazırlaması için görevlendireceğini ve acil olarak halledip perşembe günü gece kargo ile elimizde olmasını sağlayacağını söyledi."

"Dizüstü bilgisayarını al," diyorum ona. O bir sosyal medya dehası ve bu alandaki becerilerini geliştirmek için üniversitede grafik tasarım dersleri aldı. "Eminim bir logo tasarlayabilirsin," diyorum ona.

"Rowdy the Rhino'yu kullansak nasıl olur?" diye önerdi Rowan. "Cam'in onu sevdiğini hepimiz biliyoruz."

"Hmm, Baker Rampage için oynasa da bu bir lisans sorunu," diyor Corie.

"Basit tutun," diyorum onlara. "Belki Team Camden yazan dairesel bir logo, belki de arabaları sevdiği için damalı bayrak?"

"Oh, ön ve arkada büyük bir 2 rakamı kullansak nasıl olur? Ön tarafta, rakamın bir yerine Team Camden yazdırıp, arkaya da soyadlarımızı yazdırsak?" diye öneriyor Amanda.

"Evet! Bu mükemmel," diyorum ve tüm bayanlar da aynı fikirde.

"Bunu çok sevdim," diyor Corie gülümseyerek. "Şimdi dizüstü bilgisayarımı alıp Tom'a e-posta göndereceğim."

"Tom mu? Tom kim?" Knox, Landry, bebek taşıyıcı takmış ve uyuyan Coral'ı taşıyan Reid, uykuya dalmak üzere görünen Camden'ı kucağında tutan Baker ve arkasında yürüyen Foster ile odaya girerken karısına sorar.

"Hepiniz parkta olduğunuzu sanıyordum?"

"Şimdi geri döndük. Tom kim?" Knox, kollarını göğsünde kavuşturarak sorar.

"Benim şeker babam," diye alay eder Corie.

"Corie kızım," Knox uyarır ve Corie gülmekten ikiye katlanır.

"O bizim kullandığımız bir satıcı. Cam'in doğum günü partisi için bana bir iyilik yapıyor," diye açıklıyor.

"Bu mu?" diye soruyor Baker.

"Bu bir parti planlama toplantısı." Bellamy ona gülümser. "Senin evinde, önümüzdeki Cumartesi öğleden sonra saat ikide. Davet etmek istediğin biri varsa

davet etmek istediğın biri varsa," diyor ona.

"İstediğim herkes bu odada," diyor ona. Camden'a bakıp gülümsüyor. "Teşekkürler bayanlar, gerçekten. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım."

"Biz senin köyünüz," diyor Bellamy. "Ve sen de bizim köyümüzün bir parçasısın." Gözleri Reid'inkilerle buluşuyor ve aralarında bir şey geçiyor.

Kahretsin, bu iri yarı futbolcuların arkadaşlarımı sevmeye şekli ruhumu ısıtıyor. Bir gün, onlarınki gibi kalıcı bir aşk bulacak kadar şanslı olmayı umuyorum.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye soruyor Baker.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Corie. "Her şeyi biz halledeceğiz. Cumartesi sabahı erken saatlerde hazırlıklar için evinize geleceğiz. O yüzden, doğum günü çocuğunu bir saat kadar evden uzaklaştırmayı planlayın," diye öneriyor.

"Görünüşe göre yine parka gitmemiz gerekecek, değil mi Coral?" diye sorar Reid üç aylık kızına.

"Şimdi bizi yalnız bırak." Rowan elini havada sallıyor. "Planlamayı bitirmeliyiz."

"Açlıktan ölüyorum," diye sızlanır Landry.

"Harika, sen bize yiyecek bir şeyler getir, sen ne karar verirsen o zamana kadar biz de işimizi bitirmiş oluruz." Corie kardeşine yapmacık bir gülümseme atar.

"Hemen gidiyorum." Landry kanepenin arkasına geçer ve Rowan'a öpücük vermek için eğilir. Reid ve Knox, dışarıda kalmak istemeyerek eşlerine de aynısını yapar ve bizi parti planlamamızla baş başa bırakırlar.

"Natasha Cam'i ne zamandır görmedi?" diye sorar Amanda.

"Bu hafta sırasıydı ve geçen hafta kaçırdı, yani bir aydır," der Corie, her hafta için parmağını kaldırarak haftaları sayar.

"Kahretsin," diye mırıldanır Amanda. "Ben çocuğumu o kadar uzun süre görmeden duramam."

"Söyleyecek güzel bir şeyim yok," diyor Bellamy, ses tonunda öfkesini gizlemiyor.

"Anlıyorum, belki annelik herkese göre değildir," diyor Rowan, "ama neden onun hayatına girip çıkıp duruyor? Haklarından vazgeç. Baker ve Camden'ın onun hayatından çıkmasına alışsınlar

Baker'a önceden haber vermeden onu almaya geldiği günü arıyor. Tabii ki Baker'ın bir sakıncası yok, ama onu istemiyorsa, tamamen vazgeçmesi gerekiyor." Rowan, sanki bu sözler ruhunu incitiyormuş gibi iç geçirir.

"O çok tatlı bir çocuk," diyorum, kalbim Camden ve Baker için acıyor. Rowan'a katılıyorum. Bir çözüme ihtiyaçları var. Natasha ya adım atmalı ya da çekilmeli. Yaşadıkları bu belirsizlik sağlıklı değil.

"Tamam, konuyu değiştirmeliyiz, yoksa öfkem daha da artacak," diyor Corie. "Onlara davranış şeklinden nefret ediyorum." Elini hala düz olan karnının üzerine koyarak somurtuyor. En iyi arkadaşımın doğmamış bebeğini ve onu asla göremeyeceğini düşündüğünden eminim.

Tüm kadınların annelik için yaratılmadığını kabul ediyorum, ama Natasha'nın yaptığı şey Baker ve Camden'a haksızlık. Her şeyden çok, kafasını kıcından çıkarmasını ve Camden'ın ihtiyacı olan anne olmasını diliyorum. Ama yapamıyorsa ya da istemiyorsa, sorun değil, ama onları bırakın da hayatlarına devam etsinler ve içinde bulundukları bu gelgit treninden inebilsinler.

"Formalar," diyorum, konuşmayı tekrar rayına oturtmaya çalışarak.

"Ben hallederim. Sanırım herkesin bedenini biliyorum, Tom'a bir numune göndermesini söyleyeceğim." Corie ayağa kalkar ve dizüstü bilgisayarını almak için koridora koşar.

"Yemek?" diye soruyor Rowan.

"Basit bir şey yapalım derim. Pizza ve ekmek çubukları sipariş edelim; Cam bayılır, ne de olsa bugün onun günü." diye öneriyorum.

"Hepimiz seviyoruz," diyor Amanda gülerek.

"Pizzayı reddedeceğimi sanma. Karbonhidratlar canı cehenneme."

"Erkekler de bir günlüğüne diyetlerini bozmanın tadını çıkaracaklar. Tabii, antrenman kampı hemen öncesinde ama bir günlüğüne yapabilirler, değil mi?"

"Knox bu konuda diğerlerinden daha katıdır, ama o adamın Cam için seve seve pizza yiyeceğini garanti edebilirim." Bellamy gülüyor.

"Tamam, neden salata da eklemiyoruz? Böylece karbonhidrat yüklemesi yüzünden kendimizi daha az suçlu hissederiz."

Rowan beni işaret ediyor. "Düşünme şeklini beğendim."

Bellamy salatayı halletmeyi kabul eder, Rowan pizza siparişini halleder, Corie formalarla ilgilenir, Amanda dekorasyonu üstlenir ve ben... ben de Baker için pastayı halletmeyi teklif ederim. O kadar çok fikrim var ki, bunların hayata geçmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Landry yemeklerin geldiğini söylediğinde, parti planlanmış ve hepimiz Camden'ı kutlamak için heyecanlanıyoruz. O çok tatlı bir çocuk ve onun hayatının bir parçası olmak benim için bir onur. Annesi onun dünyasının bir parçası olmak istemiyor olabilir, ama onu seven ve gününü çok özel kılmak isteyen beş kadın var.

* * *

"Antrenman kampı bizi öldürecek," diye inliyor Knox, sandalyesine yaslanarak. "Tavuk ızgara yapmalıydık," diyor, önündeki boş Çin yemeği kabına bakarak.

"Biraz hayatın tadını çıkar, bebeğim," diye alay ediyor Corie.

"Buna değer," diyor Reid, son lokma yumurta ruloyu ağzına atarken. Foster'ın kucağında oturan Coral, babasının her hareketini izliyor.

"Baban çok yavaş olacak, Coral," diyor Foster bebeğe. Coral sadece ona gülücükler atıyor, bu da Foster'ı gülümsetiyor.

"Ben ne zaman sıraya girebilirim?" diye sızlanır Landry.

"Çoğu zaman onu parkta sen tutuyordun," diye işaret ediyor Foster.

"Çünkü benim adamım Cam hareket halindeydi," diyor Landry, Rowan'ın bıraktığı yumurta ruloyu alıp ağzına atıyor.

"Sıra bende," diyor Knox.

"O da benim." Corie elini kaldırır. "Sabah boyunca iki çocuğu da sen baktın. Paylaşmalısın," der kocasına.

"Bebeğimiz doğduğunda..." Knox başlar, ama Rowan onu keser

"Onları bizimle paylaşacaksın." Kayınbiraderine abartılı bir gülümsemeyle bakar.

"O ne dedi." Rowan'ı işaret ediyorum.

Knox, çocuğunu çaldığına dair bir şeyler mırıldanır ve ben gülümserim.

Baker'ın telefonu çalar ve o ekrana bakar. "Bunu cevaplamam lazım."

"Knox amcanın yanına gel, koca adam." Knox, hala yumurta ruloyu çiğneyen ve dünyayı umursamayan Camden'a uzanır.

Baker ayağa kalkar ve uzaklaşır. Natasha'nın aradığını ve yine bir drama yaşandığını düşünmeden edemem. Belki de eve dönmeye karar vermiştir ve Camden'ı görmek istiyordur. Küçük adam için öyle olmasını umarım.

"Hay aksi," der Baker, koltuğuna geri oturur ve oğluna bakar.

Çocuklarla gurur duyuyorum. Çocuklar etrafta olduğunda küfürlü konuşmalarını çok iyi kontrol ettiler.

"Ne oldu?" diye sorar Reid.

Baker saçlarını elleriyle tarar. "Arayan Bayan Ward'dı. Anlaşılan kızı ikiz bekliyor, ilk torunları olacak ve torunlarına bakabilmek için ona yakın bir yere taşıyor."

"Kahretsin," diye mırıldanır Reid.

"Onun adına mutluyum ve bunun bir gün gerçekleşebileceğini biliyordum, ama Natasha'nın her zamanki gibi dengesiz davranışları ve gelecek hafta başlayacak antrenman kampı nedeniyle zor durumda kaldım."

"Ne zaman ayrılıyor?" diye sordu Bellamy. "Sana haber verdi mi?"

"Hayır. Sanırım kızı yüksek risk altında, bu yüzden kalmak için ayrılıyor."

onunla birlikte. Özür diledi ve ben onu anlıyorum. Bundan nefret ediyorum ama aynı zamanda anlıyorum da. Kızının yanında olması gerekiyor. O iyi bir anne," diyor ve hepimiz Camden'ın annesi hakkında söylemediği şeyleri satır aralarından okuyabiliyoruz.

"Ne yapabiliriz?" diye soruyor Corie.

Baker uzanıp Camden'ın başını okşadı ve oğlu gülümsedi. "Bilmiyorum. Onu tanımadığım birine bırakma fikri hoşuma gitmiyor. Bayan Ward'ı ilk işe aldığımızda da hoşuma gitmemişti, ama o çok tavsiye edilmişti ve onda insanı sakinleştiren bir şey vardı, ona güvenmiştim."

"Neye ihtiyacın olursa biz buradayız," diyor Foster. "Bir şekilde hallederiz."

"Şimdilik ona ben bakabilirim," diyor Bellamy.

"Senin işin var," diyor Baker.

"Evet, o konuda. Yerime geçecek kişiyi eğitiyorum, sonra da Coral biraz büyüyene kadar bir süre evde kalacağım."

"O kadar uzun sürmeyecek Bell, çünkü kızımızın kardeşlere ihtiyacı var," diyor Reid karısına.

Bellamy gülümser ona gülümser "Ben mutluyardım
yardımcı O dikkatini dikkatini tekrar Baker'a

çevirir.

"Anlıyorum, gerçekten, ama şu anda birine ihtiyacım var."

"Ben yapabilirim," diyorum. "Sınırsız süreyle işten ayrıldım." Omuz silkiyorum. "Ne?" beş kişi birden soruyor.

"Bu ne demek?" diye sorar Landry. Kız kardeşimle olan ilişkim nedeniyle o benim için her zaman bir kardeş gibi olmuştur.

"Bütçe kesintileri nedeniyle pozisyonumun kaldırıldığı anlamına geliyor." "Kahretsin, Sloane, bunu duyduğuma üzıldüm," diyor Knox.

"Teşekkürler." Ona gülümsedikten sonra Baker'a döndüm. "Sana yardım etmekten mutluluk duyarım. CPR sertifikam var, çocukları seviyorum ve şehir merkezinde garsonluk yapmaktansa Camden'la vakit geçirmeyi tercih ederim."

"Başka bir öğretmenlik işi bulursan ne olacak?" diye sorar Baker.

"Önceden haberim olur ve bir haftadır arıyorum ama şu ana kadar evden en az bir saat uzaklıkta olmayan bir iş bulamadım."

"En azından antrenman kampı süresince ve takımla şehir dışına çıktığımızda benimle, benim evimde kalman gerekecek," diyor Baker temkinli bir şekilde.

Bu durumu değerlendirirken beyinde düşüncelerinin döndüğünü görebiliyorum.

"Bir bakalım, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli çocukla senin devasa malikanende mi kalayım, yoksa ailemin garajının üstündeki tek yatak odalı küçük dairemde mi?" Karar vermek zormuş gibi çenemi okşuyorum. "Ben halledebilirim," diye onu temin ediyorum. Sonra aklıma geliyor ki, belki de oğluna bakmamı istemiyordur. "Baskı yapmıyorum," diye ellerimi kaldırıyorum. "Ama yardım etmekten memnuniyet duyarım."

Baker, ela gözlerinin tüm yoğunluğuyla bana bakar ve keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke onu daha iyi anlayabilseydim.

Onun için çalışmamın sonucu ne olursa olsun, en iyisi yeni bir kalıcı dadı bulana kadar onun yerine geçici olarak çalışmak olsa bile, ikimiz de birbirimize yardım ediyoruz. Yeni okul yılı için bir iş bulma şansım, dönem başlangıcına bu kadar yakinken pek olası görünmüyor.

Beşinci Bölüm

Baker

Sloane bana gülümsüyor ve bu içimi rahatlatıyor. *Evet, tabii ki diye* bağırmam gerekirdi. Ona güveniyorum, Camden onu seviyor ve bu benim hayatımı çok kolaylaştıracak, ama yine de, eğer bir iş bulup beni yine yalnız bırakırsa, bu çok kötü olur.

"Yardıma için minnettarım," diyorum ona. "Kalıcı bir çözüm aramaya devam edeceğim, ama bana yardım edip en azından eğitim kampını atlatmamı sağlarsan, bu harika olur."

"Kesinlikle. Dürüst olmak gerekirse, bu yıl iş olanakları pek parlak görünmüyor. Pozisyonların çoğu zaten dolduruldu, bu yüzden aceleci davranmaya gerek yok."

"Maaş ve konaklama koşullarını konuşmamız gerekiyor. Cam'in odasının yanındaki üst kattaki Bayan Ward'ın odasını alabilirsin," diye konuşmaya devam ediyorum.

"Baker." Bir an durup, dikkatimi ona vermemi bekledi. "Kariyerine yeni başlayan bir anaokulu öğretmeniyim. Maaşın mükemmel olduğundan eminim ve yaz biter bitmez alacağım maaştan daha iyidir, bu yüzden sen de bana yardım etmiş olursun," dedi yumuşak bir sesle.

"Gerçekten sorun olmaz mı?" diye soruyorum.

"Sinclair!" Landry gülüyor. "Hediye atın dişini koparma kardeşim. Sloane sana düşen mükemmel bir cevap."

"Biliyorum," diyorum, ellerimi saçlarıma arasında gezdirerek. "Teşekkürler, Sloane. Gerçekten, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Omuzlarını silkiyor. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, ayrıca oturup işsiz kaldığım için kendime acımdan da kurtulmuş olurum."

"Haftaya gelip, onunla biraz vakit geçirip, rutinini öğrenebilir misin? Kamp başladığında

başlayınca çok fazla dışarıda olacağım. Takımla kalmak yerine her gece eve gelebilirim."

"Ne yapmayı planlıyordun?" diye soruyor Sloane.

"İlk hafta kalacaktım çünkü Natasha ona bakacaktı. Kahretsin, Natasha."

"Puck!" diyor Camden ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Hayır, dostum, öyle dememelisin. O kötü bir kelime." "Hayır, kötü," diye tekrarlar Camden.

"Doğru. Babam bunu söylememeliydi."

"Babam kötü," diyor Camden ve ben gülümsemeden edemiyorum. Bu lanet olası çocuğum çok tatlı.

"Evet," diye ona katılıyorum, sonra Sloane'a bakıyorum. "O şehirdeyken ve o da yanındayken, sen de onunla çalışmak zorunda kalacaksın." Natasha'nın bu odadaki hiç kimsenin, kendi oğlu dahil, sevdiği biri olmadığını bildiğim için içim sızlıyor, bu gerçekten çok üzücü.

"Oh, onunla başa çıkabilirim," diyor Sloane bana güven verici bir şekilde. Gözlerinde Natasha için endişelenmeme neden olan bir ışıltı var, ama dürüst olmak gerekirse, bunun tartışmalı bir konu olduğundan eminim. Oğlumuzu en son görmesinden bu yana bir aydan fazla zaman geçti. Bahse girerim, bir sonraki randevusunu da kaçıracaktır. Son zamanlarda yaptığı hep bu.

"O halledebilir," diyor Corie en iyi arkadaşı için kefil oluyor.

Biliyorum, halledebilir. Sloane iyi biridir ve ona güveniyorum.

"Teşekkürler, Sloane. Sadece... teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Sandalyesinden kalkar ve Knox'tan Camden'i alır. "Her gün benimle vakit geçirmek ister misin?" diye sorar ona.

"Swoan." Camden ellerini kızın yanaklarına koyar ve ona ıslak bir öpücük verir.

"Hayatımda ihtiyacım olan tek erkek sensin, evlat," der gülerek. Camden, onunla birlikte gülen geri kalanımıza dönüp baktığında, kız onun görmediği bir anda ıslak öpücüğün izini hızla siler.

"Şimdi, karnımız doydu, Sloane'ın bir işi var ve küçük adamın partisi planlandı, peki şimdi ne yapacağız?" diye sorar Landry.

Corie esnemesini saklar. "Uyku zamanı," der gülerek.

"Bu da biraz uykuya ihtiyaç duyabilir," diyorum, Camden'ın sırtını okşayarak. Camden başını Sloane'ın omzuna yaslar ve göğsümün içinde bir şey olur. Sıkışan bir his. O

Natasha ile hiç böyle bir şey yapmadım, en azından ben görmedim. Kahretsin, Sloane ve diğer kadınları kendi annesinden daha sık görüyor. Bundan nefret ediyorum, ama onların hayatında oldukları için minnettarım.

"Biz de gitmeliyiz," diyor Reid.

Foster'a bakıyorum. "Uğrayıp maç kasetini izlemek ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, ben de eve gidip yatacağım. Cehennem haftasından önce bir haftamız daha var ve uyuyabildiğim kadar uyuyacağım," diyor ve ayağa kalkıyor.

"Pazartesi saat kaçta orada olmam gerekiyor?" diye soruyor Sloane.

"İstersen şimdi gelebilirsin. Onu uyutacağım, sonra konuşabiliriz. Yani, istersen tabii. Pazartesi de olur. Zaten orada olacaksın." Gerçek şu ki, sessiz bir eve gitmek istemiyorum. Camden uyuyor olacak ve ben düşüncelerimle baş başa kalacağım, ama bu gece bunu istemiyorum.

"Tabii." Sloane omuz silkiyor. "Bu küçük adam uyurken her şeyi halletsek iyi olur. Seni eve kadar takip ederim."

"Harika. Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen," der ve oğlumu kucağıma verir.

Hepimiz vedalaşıp kendi yollarımıza gideriz. Sloane ve ben hariç, çünkü o benim evime geliyor ve Bayan Ward da daha önceki telefon görüşmesinde söylediği gibi, eşyalarını toplarken orada olacaktır. Bu iyi bir şey. Sloane ona merak ettiği her şeyi sorabilir. Ben cevap veremem diye değil, ama evet, ben de ne dediğimi bilmiyorum. Birkaç dakika içinde panik halinden sakinleşmeye geçtiğimi biliyorum ve sakinliğimi geri kazanmama yardım ettiği için Sloane Peterson'a teşekkür etmeliyim.

Evime olan yol kısa. Bayan Ward ona ulaşamadığını söylediği için, yolda Natasha'yı aramaya çalışıyorum. "Merhaba, benim. Bayan Ward seni aramaya çalıştı ama cevap vermedin. O işi bırakıyor ama geçici olarak yardım için bir planım var. Mesajı aldığında beni ara." Telefonu kapatıp, telefonu bardaklıkta bırakıyorum. Onu aramaya neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Cevap vermeyecekti ki.

Garaj yoluna girerken, garaj kapısı açma düğmesine basıp içeri girdim. Bayan Ward'ın arabası da garaj yolunda duruyordu. Bize karşı çok iyiydi

bizi iyi davranmıştı ve onun ayrılmasına üzülsem de torunlarıyla bu kadar çok zaman geçireceği için mutluyum.

Sloane kapının önüne yanaşır, park eder ve bebek bezi çantasını almak için acele ederken, ben Camden'ı içeri taşıyorum. "Hemen dönerim," diye fısıldarım ve Camden'ı odasına götürmek için arka koltuğa dönerim.

"Oh, Bay Sinclair," diyor Bayan Ward, iki valizle odasından çıkarken.

"Onu yere bırakayım, ben de bunları senin için aşağı taşıyayım," diyorum

diyo

rum "Oh, tanrım, buna gerek yok." Elini sallayarak beni uzaklaştırıyor.

"İsrar ediyorum," diyorum ona, oğlumun odasına girip onu Yatağında. Hala beşiği kullanıyor, ona daha büyük bir yatak almam lazım. Belki Sloane buradayken bana bu konuda yardımcı olabilir. "Seni seviyorum, küçük adam," diye fısıldıyorum, oğlumun odasından çıkmadan önce. "Başka bir şey var mı?" diye soruyorum Bayan Ward'a, iki valizini de ondan alırken.

"Hayır, her iki yerde de fazla bir şey bırakmadım. Gidip gelirken hepsini yanımda götürdüm. Eşyalarımı her yere dağıtmaktansa böyle yapmak benim için daha kolaydı."

"Yani Natasha'nın evinde almanız gereken bir şey yok mu?"

"Hayır, sadece bu var. Oraya gitmeyeli çok uzun zaman oldu galiba," diyor üzgün bir şekilde.

"Sloane, tanıştığın bir aile dostumuz, Natasha ve ben kalıcı bir yedek bulana kadar bize yardım edecek. O burada, seni onunla tanıştırmak istiyorum. Vaktin varsa, ikiniz konuşabilir misiniz?"

"Tabii, seve seve." Gülümsemesi hüzünlü, ama yine de nazik, büyükanne gibi ve başını sallayarak merdivenlerden aşağı inmeye başlıyor.

"Merhaba canım," Bayan Ward Sloane'a selam verir.

"Tebrikler!" Sloane onu kucaklayarak sarılır. "İkizler, bu çok heyecan verici."

"Biliyorum, ama o yüksek riskli bir durumda. Biraz kanaması oldu ve ben onun yanında olmak istiyorum. Kocam ve ben, çocukları olduğunda, o ve kocası o zamana kadar bize yakın bir yere taşınmamışlarsa, biz de onlara yakın bir yere taşınacağımızı söylemiştik ve işte buradayız." Omzunu bana doğru çeviriyor.

omzunun üzerinden bana bakıyor. "Çok üzgünüm, size haber veremem." Sesinde pişmanlık duyuyorum.

"Kızınızın yanında olmanız gerekiyor. Ailenizin size ihtiyacı var ve bunu size karşı kullanmam," diye onu teselli ediyorum. Artık bir baba olduğum için bunu her zamankinden daha iyi anlıyorum.

"Teşekkür ederim." Başını eğiyor. "Sloane, numaramı yaz. Sorun olursa istediğin zaman ara. Camden çok tatlı ve uysal bir çocuk."

"Bu harika olur. Baker'ın yakında antrenman kampına gideceğini biliyorum ve soru olduğunda onu rahatsız etmek zorunda kalmamak harika olur."

"Ne zaman istersen ara beni," diyor Bayan Ward, numaralarını değiştirirken.

Sloane'ın bu bağlantıya sahip olması rahatlatıcı, ama Cam'in annesinin sorularını soracağı kişi olmaması da beni sinirlendiriyor. Bunu unutmam lazım. Oğlumun annesine kızmak bir işe yaramıyor, ama onun hayatında önemli bir yeri olmaması beni çok rahatsız ediyor. O benim her şeyim. O bunu istemiyor. Onu istemiyor. Keşke bunu söylese de, "acaba gelecek mi, gelmeyecek mi" saçmalığını bitirebilsek. Onu oturup konuşmam gerekecek. Hem kaçındığım hem de korktuğum bir konuşma, ama artık yapmamızın zamanı geldi.

"Gitmeliyim," diyor Bayan Ward.

"Sizi dışarıya kadar geçireyim." İki valizini alıp Sloane'a sesleniyorum. "Kendinizi evinizde hissedin. Hemen döneceğim," diyorum ve Bayan Ward'ı arabasına kadar geçiriyorum.

"Çok üzgünüm Bay Sinclair. Böyle ayrılmak zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Aileniz için en iyisini yapıyorsunuz. Bunda yanlış bir şey yok," diyorum tekrar, çünkü ona kızgın değilim. Son iki yıldır bana çok büyük yardımları dokundu.

"Bana onun fotoğraflarını gönderir misin?" diye sorar, hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Tabii ki. Dikkatli sür." Bavullarını bagaja koyup ona el sallayarak veda ettikten sonra eve geri dönüyorum. Sloane'ı oturma odasında buluyorum, ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını altına çekmiş, yastığı göğsüne sıkıca sarılmış.

Kanepenin diğer ucuna otururum, gözlerimi kapatır ve başımı arkaya yaslarım.

"Zor bir gün, ha?" Sloane, uzun bir sessizliğin ardından diyor. "Evet, ama sen beni kurtardın. Cidden, Sloane, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum

nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bana para ödüyorsun." Gülüyor.

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım öyleyim." Kıkırdarak gülüyorum. "Maaşın hakkında. Maaşın yıllık 120.000 dolar, artı oda ve yemek. Cam seninle olduğunda veya ev için işlerini hallederken garajdaki SUV'yi istediğin zaman kullanabilirsin."

Öksürüyor ve ben ona yardım etmek için doğruluyorum. Göğsüne dokunuyor. Ağız açık kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Tekrar eder misin?"

Gülümserim ve maaş ve sosyal hakları tekrar ederim. "Bayan Ward'ın buna ihtiyacı yoktu, ama size bağımsız bir sağlık sigortası da sunabilirim. Pazartesi günü avukatımı arayacağım, o da sözleşmenizi hazırlarken bunu ayarlayacaktır."

"Dikkatli ol, Sin Baba, bir daha hiç gitmeyebilirim," diyor. Sesi alaycı, ama gözlerindeki bakış bana hiç şaka yapmadığını söylüyor.

"Bunu da konuşabiliriz," diyorum ona. Sloane'ın tam zamanlı olarak burada olması, mülakat sürecinden geçmekten daha kolay olurdu, ama yine de, bu kadar seksi bir dadıyı kalıcı olarak işe almak doğru bir karar mı, emin değilim.

Bunu söylemeyi unuttum mu? Sloane Peterson çok çekici bir kadın. Kirli sarı saçları, erimiş sütlü çikolatayı andıran koyu kahverengi gözleri, parlak gülümsemesi, uzun bacakları ve kişiliği ile tam bir paket. Oh, ve oğlum onu seviyor, ailemdeki herkes gibi. Bu yüzden, bir şekilde, onun çok çekici olduğunu unutmam ve onu sadece oğlumun dadısı olarak görmem gerekiyor.

Evet, bu işi tam zamanlı yapsa bu kolay olurdu, ama aynı zamanda daha da zor olurdu. Kelime oyunu yapmıyorum.

"Bana onun günlük rutinini anlat."

"Bayan Ward'ın dediği gibi, o oldukça uysal bir çocuk. Kahvaltı, oyun zamanı, öğle yemeği, uyku, oyun zamanı, akşam yemeği, oyun zamanı, banyo ve yatma." Oğlumun günlük rutinini sıralıyorum.

"Hala iyi uyuyor mu?"

"Şimdilik. Öğleden sonra uzun bir uyku uyuyor. Macera dolu bir gün geçirmediğçe artık sabah uykusu uyumuyor."

"Alerjisi yok, değil mi?"

"Şu ana kadar fark ettiğimiz bir alerjisi yok. Umarım böyle devam eder." "Ekran süresini sınırlamayı sevdiğini biliyorum."

"Evet, ama bazı günler o ya da ben huysuz oluyoruz ve bu oluyor. Sana güveniyorum Sloane. Aslında bu toplantıya bile gerek yoktu. Bizimle çok vakit geçirdiğin için onun rutinini zaten çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum, ama yine de bunu senden duymak benim için iyi oldu. Bu konuşma, ikimizin de aynı fikirde olduğumuzu garanti ediyor."

"Haklısın. Teşekkür ederim." Bu gece bunu çok sık söylediğimi hissediyorum, ama elimde değil. Onun yardımına çok minnettarım.

"Yapması veya sahip olması yasak olan bir şey var mı?"

"Kafein yok. Natasha onu bırakmadan önce bir kez gazoz vermiş. Sadece şekerle dolu olmakla kalmamış, kafein de onu gece boyunca uyanık ve huysuz tutmuş."

"Vay canına."

"Evet, iyi bir gece olmadı."

"Pediatristin numarası ve diğer bilgiler ne durumda?"

"Sizin için isimlerin bulunduğu bir liste hazırlayacağım. Ayrıca onları arayıp sistemlerini güncelleyeceğim, Bayan Ward'ı çıkaracağım ve sizi ekleyeceğim."

"Harika. Bana soracağınız bir şey var mı?" diye sorar.

"Aklıma gelen bir şey yok. Seni tanıdığım için çok iyi. Camden de seni tanıyor. Seni onunla bırakmaya çalıştığımda ağlamayacak."

"Hayır, o benim küçük dostum." Gülümser ve bana mükemmel düzgün, beyaz dişleriyle güzel gülümsemesini gösterir.

Kahretsin, şimdi onun ne kadar güzel olduğunu düşünmenin sırası değil. Bunu aklımın bir köşesine itmeliyim. Neden bu an beni bu kadar etkiliyor bilmiyorum, ama sanırım bunun nedeni evde sadece ikimizin olması ve onun kanepemde mükemmel görünmesi, sanki oraya aitmiş gibi, sanki o minder en başından beri ona aitmiş gibi.

"Her şey yoluna girecek, Baker," diyor yumuşak bir sesle. "Sen çok iyi bir babasın ve yukarıda huzur içinde uyuyan o küçük çocuk

senin gibi bir babaya sahip olduğu için şanslı. Dahası, her gün ona verdiğin sevgi ve koruma sayesinde huzurlu."

Siktir, şimdi onu öpmek istiyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Sloane'ı öpmek yok.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim duygudan ve o tatlı, anlamlı sözleri söyleyen tatlı dudakları tatma ihtiyacından boğuk çıkıyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum. Sanki bir anahtar açılmış gibi, ama onu tekrar kapatmam lazım. Bu olamaz. *Bu* olamaz. Sloane benim için her zaman seksi olmuştur, ama o her zaman sadece Sloane olmuştur. Onu öpmek istemedim hiç, ama onu burada, benim alanımda görmek, onun iyi kalpli olduğunu bilmek, bana ve oğluma yardım etmek için otomatik olarak devreye girmesini görmek, beni delirtiyor.

"Pazartesi günü saat kaçta gelmeliyim?"

"Ne zaman olursa olur. Cam genellikle saat yedide uyanır ve partiye hazırdır." Kıkırdarım.

"Oh, iyi partileri severim," diye alay ediyor. Yastığı kanepeye geri koyup, ayaklarını altından çekip ayağa kalkıyor. "Seni rahatsız etmeyeceğim, pazartesi görüşürüz. O zamana kadar bana ihtiyacın olursa, numaram sende var."

"Harika." Ayağa kalkarım ve birbirimize yaklaşıyoruz. Uzun bacakları var ama yine de boyu omuzlarıma kadar geliyor. "Tekrar teşekkürler." Neden yaptığımı bilmiyorum ama kollarımı açarım ve o da tereddüt etmeden kucaklamama girer.

"Her şey yoluna girecek, Baker."

"Biliyorum." İsteksizce onu bırakıp kapıya kadar geçirdim. "Dikkatli sür."

"Her zaman." Direksiyona geçip uzaklaşmadan önce gülümsedi.

Dışarısı çok sıcak ama yine de bebek monitörü ve bir şişe su almak için içeri koşuyorum, sonra verandanın merdivenlerine oturup gece gökyüzüne bakarak yeni dadım hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Natasha'nın benim seçimim hakkında söyleyecekleri olacağına eminim ama umurumda değil. O burada değil. O asla burada değil. Ve oğlumuz için yapmam gerekeni yaptım. O Sloane'i seviyor, onu tanıyor ve bu durumda isteyebileceğimiz en iyi şey bu. Onu bir yabancıyla bırakmak zorunda değilim. Sloane

Bayan Ward'ın kalıcı olarak yerine geçecek kişiyi bulmak için gerekli olan mülakatlar, geçmiş araştırmaları ve parmak izi alımı için değerli zamanımı ayırmam gerekiyor.

Sadece ellerimi kendime saklamam gerekiyor. Kolay, değil mi?

Altıncı Bölüm

Sloane

Garajdan çıkmıştım ki telefonum çaldı. Corie'nin adını gösterge panelinde görünce gülümsedim. Cevap düğmesine bastıktan sonra "Merhaba, en iyi arkadaşım" diye selam verdim.

"Günaydın. Baker's'a mı gidiyorsun?" "Evet.

Sen çoktan işe gitmiş olman gerekmiyor mu?"

"Evet. Sabah bulantım vardı, bu yüzden biraz geç kalacağımı söyledim."

"İyi misin?"

"Tabii ki. Bu küçük bebek sadece orada olduğunu bana haber veriyordu." Gülümsediğini görmem gerekmiyordu. Sesinden mutluluğunu duyabiliyordum.

"Senin adına çok mutluyum Core."

"Teşekkürler. Sonsuza kadar birlikte olacağın erkeğin dışarıda bir yerde olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Eminim öyledir, ama sorun onu bulmak." Gülüyorum. Yıllar boyunca aşk hayatım bize gülünecek çok şey verdi.

"Bugün için hazır mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Yirmiye yakın çocuğa kıyasla, bir çocuk çocuk oyuncağı olacak." Bu doğru. Yirmiye yakın beş yaşındaki çocuğu idare etmek yorucu bir iş. Bir yaşındaki bir çocuk, tabiri caizse, parkta yürüyüş yapmak kadar kolay olacak.

"Cam çok tatlı," diyor sevgiyle.

"Öyle. Garsonluk yapıp, bütün gece sarhoş pisliklerin beni taciz etmesine katlanıp, üç kuruş bahşiş almaktan çok daha iyi. Yani, bana iyi para ödüyor, Camden tam bir baş belası olsa bile, katlanırım."

"Ama öyle değil ve bu harika olacak."

"Katılıyorum. Baker aslında benim ona yardım ettiğim kadar bana da yardım ediyor, yani bu bir kazan-kazan durumu."

"Peki, iyi şanslar, ihtiyacın olmayacak ama. Cam ile bu kadar çok zaman geçireceğin için biraz kıskanıyorum. Akşam beni ara ve nasıl gittiğini anlat, bayanlar grubuna da mesaj atabilirsin, çünkü onlar da soracaklardır."

Gülümsüyorum. "Tamam. İyi günler."

"Sen de." Onların mahallesine girdiğim anda telefon görüşmesi sona eriyor. Foster burada yaşamayan tek kişi ve içimden bir ses onun buna karşı olmadığını söylüyor; sadece bir şeyi ya da birini bekliyor. Belki de taşınmadan önce sonsuza dek sürecektir aşkını bulmak istiyor. Her halükarda, arkadaşlarının ona bu mahallede bir ev alması gerektiğini söyleyerek onu ikna etmeye çalıştıklarını biliyorum. Onu ikna etmeleri sadece an meselesi.

Garaj yoluna girerken telefonumu, anahtarlarımı ve çantamı alıp arabadan indim. İlk basamağa ayağımı basar basmaz ön kapı açıldı. Baker gri eşofman giymiş, saçları dağınık ve üstünde tişört yoktu. Camden onun kucağında oturmuş, elinde bebek krepleriyle sırtıyordu.

"Swoan!" diye bağıyor.

"Selam, Cam." Babasının çıplak göğsünden gözlerimi ayırmaya çalışırken ona gülümsüyorum. Baker'ı sayısız kez gömleksiz görmüştüm. Bugün ise farklı bir etki yaratıyor. Dağınık saçları mı? Benim için porno gibi olan gri eşofmanı mı, yoksa kollarındaki sevimli küçük çocuk mu? Gözlerim onu tekrar süzer ve tümünün etkisi olduğuna karar veririm. "Sin Baba." Ona gülümserim, gözlerimi onun ela gözlerine sabit tutmak için elimden geleni yaparım. Gerçekten çok güzel gözleri var.

"Günaydın, Sloane," diyor Baker, sesi sert.

Kahretsin, Daddy Sin sabahın ilk saatlerinde bile seksi.

"Swoan!" Camden tekrar diyor ve bana uzanıyor.

"Bud, sen yapış yapışsın." Camden bana uzanırken Baker gülüyor.

"Bu benim ilk rodeom değil. Gel buraya, tatlım." Yaklaşıyorum, telefonumu ve anahtarlarımı çantama atıp verandaya düşmesine izin veriyorum ve Camden'ı babasının kollarından alıyorum. "Orada ne var?"

"Pamcake." Görebilmem için onu yukarı kaldırır.

"Lezzetli."

Camden büyük bir ısırik alır. "Lezzetli," der, benimle alay edercesine.

"Çok tatlısın," diyorum, yan tarafını gıdıklayarak. Kıpır kıpır hareket edip gülüyor ve bu benim günümü aydınlatıyor. Bu doğru seçim. Hayatın beni neden bu ana getirdiğini bilmiyorum, ama bunun doğru bir adım olduğunu biliyorum. Bu küçük adam, ona verebileceğim tüm sevgi ve şefkati hak ediyor ve ben de burada olduğum sürece tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

"Girin," diyor Baker, ensesini ovuşturarak. Kenara çekilip kapıyı açıyor ve geçmeme izin veriyor. Gözlerimi oğlundan ayırmıyorum, çünkü adam şu anda çok dikkatimi dağıtıyor ve kendimi tanıyorum. Onu dikizlemekten kendimi alamayacağım.

Odaklan, Sloane.

"Bir ısırik ister misin?" Camden bana krepini uzatır.

Abartılı bir ısırik alıyormuş gibi yapıyorum. "Lezzetli!" diyorum heyecanla ve o kıkırdıyor, sonra babasına dönüyor.

"Bir ısırik."

Baker, oğlunun kahvaltısından küçük bir ısırik alırken gözleri yumuşar. Odunsu kokusu beni sarar ve ben bir adım geri çekilerek rahatlamak için pozisyonumu değiştiririm. "Teşekkürler, dostum." Baker oğluna gülümser.

O iyi bir baba olurken, ben burada durmuş onun ne kadar güzel koktuğunu düşünüyorum. Kafamı toparlamam lazım. "Bugünün programı nedir?" diye soruyorum Baker'a, aramızda biraz mesafe koymak için adanın diğer tarafına doğru yürürken.

"Bu küçük adamın banyo yapması gerekiyor, sonra da parka gidebiliriz diye düşündüm. Sana rotamızı ve onun en sevdiği şeyleri gösterebilirim."

"Ah, park. Kaydıraftan kayacak mıyız?" diye Camden'a soruyorum.

"Kaydırak!" diyor, koltuğunda zıplayarak.

"Hmmm, peki, bence o krepini bitirmelisin, bu senin mi?" Süt içme kabını alıp ona uzattım. Kabı aldı ve sütünden uzun bir yudum aldı.

"Ahh," diyor, işini bitirince, ve ben gülmemi tutamıyorum.

Bu çocuk çok tatlı.

"O kadar mı güzel?" diye soruyorum ona. Küçük kafasını sallıyor ve krepinden bir ısırık daha alıyor.

"Ye bakalım dostum. Babanın duş alması lazım, senin de banyo yapman lazım." "Git duş al. Bu ufaklığı ben hallederim," diyorum Baker'a.

gri eşofmanını çıkarması ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Git işini yap. Uzun, sıcak bir duş al," diyorum, boğazımı temizleyerek, çünkü son kısmı boğazım düğümlendi. O adamın duşta ıslak ve sabunlu halini düşünmek istemiyorum. Hayır. O konuyu düşünmeyeceğim.

"Teşekkürler, Sloane. Cam, Sloane'a iyi davran," diyor oğluna. "Banyo dolabında havlular var ve bu onun banyosu, yani her yerde oyuncaklar ve banyo malzemeleri var," diyor Baker.

"Bir çaresini bulurum," diye onu teselli ediyorum. O da başını sallayıp odadan çıkıyor.

"Karnını doyursan iyi olur, böylece parka gidebiliriz," diyorum Camden'a.

"Swide!"

"Doğru. Kaydırdıktan kayacağız, ama önce karnını doyurmalısın." Karnını nazikçe dürtüyorum, o da kıkırdıyor.

Garsonluk yapmaktan çok daha iyi.

Camden'ı mama sandalyesine oturtup, o yemek yerken mutfağı temizlemeye başlıyorum. Aynı anda bitiriyoruz ve ona gülümsüyorum. "Hadi gidip yapışkanlığı yıkayalım, ufaklık." Onu sandalyesinden çıkarıp yukarıdaki odasına taşıyorum.

Baker Cumartesi gecesi bana evi gezdirirken, iki odası olduğunu söyledi. Ana yatak odası alt katta, ama koridorun sonundaki misafir odalarından birini de kendine ayırmış, özellikle hasta olduğu gecelerde Camden'a daha yakın olmak için. O adamın oğlunu sevip ona bakışını izlemek gerçekten görülmeye değer, ama bu perde arkasını görmek daha da güzel. Natasha'nın bunu kaçırmasına nasıl razı olduğunu anlayamıyorum.

Merdivenleri çıkarken her adımda Camden'ı kalçamda zıplatıyorum. O kıkırdıyor ve gömleğime tutunuyor. Merdiven sahanlığına ulaştığımızda, Baker'ın

Camden'ın banyosu dediği yere götürüyorum ve dün attığım hızlı bakışta bu odadaki tüm oyuncakları, baloncukları ve çocuk güvenliği önlemlerini göremedim.

"Baban seni çok seviyor," diyorum Camden'a. "Şimdi, hadi seni yıkayalım." Onu soyumadan önce suyu ısıtmak için musluğu açıyorum. Küvete girmeye hazır olana kadar bezini çıkarmıyorum. Bugüne kadar yeterince çocuk bakıcılığı yaptım ve tuvalet eğitimi almamış ve bez giymeyen bir çocuğun asla iyi bir fikir olmadığını biliyorum.

Suyu kontrol ettikten sonra Camden'ı kucağıma alıp bezini değiştiriyorum ve onu küvete koyuyorum. Camden hemen su sıçratmaya ve sevinç çığlıkları atmaya başlıyor. Saçını yıkarken hiç şikayet etmiyor, sadece küçük oyuncak teknesini küvette gezdirip benim işimi yapmama izin veriyor. Kısa sürede suyu boşaltıp küçük vücudunu havluyla sarıyorum. Küçük dudağı klimanın soğukluğundan titriyor.

"Üzgünüm dostum. Seni giydirip ısınalım." Onu kucağıma aldığımda havluyla kıvranıyor. Onu omzuma atıyorum, şu anda üzerine işenebileceğini çok iyi biliyorum, ama bu yüzden fazladan giysi getirdim.

Onun odasında, onu ayağa kaldırdım ve Baker'ın onun için bir bebek bezi ve giysiler hazırladığını gördüm. Onu çabucak kurulayıp giydirdim, yeni bir bebek bezi de dahil, sonra havluyla saçlarını kuruladım.

"Babanın koyu saçlarını almışsın, değil mi?" diye soruyorum ona. "Baba." Başını sallıyor. Elini uzatıp saçlarıma dokunuyor.

Saçım çoğu kişinin dediği gibi kirli sarıdır. Temelde sarı ve kahverenginin karışımıdır. Camden'ın saçları babası gibi koyu renklidir ve bu küçük çocuğun büyüdüğünde kadınların kalbini kıracak bir erkek olacağına hiç şüphem yok.

Kolumu uzatıp, şifonyerden tarağı alıp saçlarını tarıyorum. "Çok yakışıklısın," diyorum ona. Anlıyor mu bilmiyorum, ama bana atlayıp, küçük kollarını boynuma doluyor ve kalbimi, yatak odasının halısının üzerinde eritiyor.

"Sarılman için teşekkür ederim," diyorum ona, kollarımı onun etrafına dolayarak. O aceleyle bırakmak istemiyor, ben de bırakana kadar ona sarılmaya devam ediyorum, ihtiyacı olan tüm sevgi ve şefkati içine çekmesine izin veriyorum.

"Baba!" O uzaklaşır ve küçük bacakları onu kapıya taşırken biraz sendeler. Yukarı bakınca, Baker'ın kapıda durduğunu görürüm, bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış ve elleri şortunun ceplerine sokulmuş. Saçları duştan dolayı hala ıslaktır, ama tamamen giyinmiştir ve o lanet gri eşofmanlar ortada yoktur.

Baker tüm boyuyla ayağa kalkar ve ellerini uzatarak oğlunu yakalar. "Kokun daha iyi," diye alay eder.

"Swoan, swide."

Baker oğluna gülümser ve sonra o inci gibi beyaz dişlerini bana çevirir. "Evet, Sloane bizimle kayacak."

Camden eğilir, neredeyse Baker'ın kollarından atlayarak benim kollarıma atlar ve kollarını boynuma dolandır. "Tanrım," derim, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek. "Ne güzel sarılmalar. Hadi. Ayakkabılarınızı giyin ve yanımıza alacak bir şeyler atıştırmalık ve içecek hazırlayalım."

Baker'ın yanından geçmek için adım atarım, ama koluma dokunan eli beni durdurur. Dokunuşuyla kolumdan yukarı doğru bir karıncalanma hissedirim ve nefesimi tutarım. Baker'ın tutuşu sıkılaşır. O da mı hissediyor? Gözlerim onun gözlerine takıldığında, bakışları benimkilere saplanırken ifadesini okuyamam. Boğazını temizleyerek, "Teşekkürler, Sloane. Yardımının benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam," der.

"Rica ederim." Onun dokunuşunun kolumu yakmasını görmezden gelerek gülümsüyorum. "Birbirimize yardım ediyoruz." Bu adımla, eli kolumdan düşüyor ve ben Camden'ı aşağı kata taşıyorum. Erkeklerle baş başa kaldığım bir anı hatırlamaya çalışıyorum ve aklıma gelen tek iki kişi Landry ve Knox. Belki de bu yüzden Baker'a karşı bu garip tepkiyi veriyorum. Nedeni ne olursa olsun, bu olmayacak. Buraya Daddy Sin ile birlikte olmak için gelmedim. Buraya bu tatlı küçük çocuğa bakmak için geldim ve bunu çok iyi yapmayı planlıyorum.

Aşağıda, Camden'ı ayağa kaldırıyorum ve o da çamur odasına koşup yere çöküyor, ayak parmaklarını kıpırdatarak ayakkabılarını bekliyor. "Bugün hangilerini giyeceğiz?" diye soruyorum ona.

"Ayakkabı." Slip-on sandaletleri işaret ediyor.

Onun varlığını hissederek, başımı kaldırıp Baker'ın mutfaktan bizi izlediğini gördüm. "Bunlar olur mu, baba?" diye soruyorum. Gözleri parlıyor, ama

başını sallamadan önce hızla maskesini takar. Ve şimdi, oğlunun ayakkabılarını ona giydirmeye çalışırken tahrik oldum. *Topla kendini, Peterson*, diye düşünüyorum kendi kendime, boğazımı temizleyerek. "Baban onayladı, evlat. Hadi bu bebekleri giydirelim, olur mu?" O ayağa kalkıp mutfığa koşmadan önce sandaletlerini hızla giydiriyorum.

"Baba, swide." Baker'ın derin kahkahası odayı doldurur. "Bize içecek bir şeyler alacağım. Hazır mısın?"

"Hazırım!" Camden heyecanını zorlukla bastırarak küçük vücudunu sallıyor.

"Parka arabayla mı gideceğiz, yürüyerek mi?" diye Baker'a soruyorum.

"İkisi de. Bugün arabayla gidebiliriz diye düşündüm. Yani, senin araba kullanabileceğini düşündüm. Böylece SUV'ye ve onun araba koltuğuna alışma fırsatın olur."

Bunun roket bilimi olmadığını söylemek istiyorum, ama kendimi durduruyorum. Karşımda, her geçen gün tüm bunları kendi başına öğrenmek zorunda kalan bir adam duruyor. Yanında bunu onunla birlikte öğrenecek bir partneri yoktu. O tek başına ve bana küçük şeyleri göstermeye ısrar ediyorsa, bunu sevgiden geldiği için katlanacağım.

"Anladım." Ona gülümserim, çantamı alırım ve garaja doğru yönelirim. Çok uzağa gitmeden Camden küçük elini elime geçirir ve beni garaja açılan kapıya doğru çeker.

"Bana yardım edecek misin?" diye Camden'a soruyorum, arabanın kapısını açıp onu koltuğuna oturtuyorum. O kemerlere uzanıyor ve benim yardımımıyla kemerleri takıyoruz. Baker karşı tarafa oturup yaptığım işi kontrol etmeden önce Camden kemerlerini takmış oluyor. Bunu kişisel olarak almıyorum. Oğlunun güvenliğini ve korunmasını sağlamak onun hakkı.

"Sanırım hallettin, ha?" Baker gülümser ve yanılmıyorsam, yanaklarında hafif bir pembelik vardır.

"Kontrol etmekten zarar gelmez," diye onu temin ettim. "Tamam Cam, dostum, parka gitmeye hazır mısın?"

"Swide!"

Gülüyorum. "Kaydırak, geliyoruz." Kapısını kapattıktan sonra direksiyon başına geçiyorum ve birkaç dakika koltuğu ve aynaları ayarlamak için uğraşıyorum.

"Devam edin ve ayarınızı ikinci ayara kaydedin." Baker, hafızalı koltuk işlevini işaret ediyor.

"Emin misin?"

"Eminim. Bu arabayı Camden ve dadı için aldım ve şu anda o da sensin."

"Biliyor musun, bu avantajlar okul sistemlerinden çok daha iyi." Ben gülüyorum, o da kendi kendine kıkırdarak cevap veriyor.

"Güzel."

SUV'yi çalıştırıp garajdan yavaşça çıkıyorum ve parka doğru yola koyuluyorum. Kızlarla birkaç kez oraya gitmiş, yürüyüş yapmış, Camden ve Coral'ı oraya götürmüştüm, bu yüzden nereye gittiğimi zaten biliyorum.

"Bizi şimdiden bu kadar iyi tanıman çok güzel," diyor Baker yolcu koltuğundan. "Bu, geçiş sürecini kesinlikle kolaylaştıracak."

"Ve kalıcı birini bulduğunda, ona da yardım edeceğim, böylece her şey senin omuzlarına yüklenmeyecek."

"Bu benim için çok önemli, teşekkür ederim."

"Önemli değil." Parka varmamız çok uzun sürmez ve ben hemen harekete geçerek Camden'ı araba koltuğundan çıkarırım, bebek bezi çantasını Baker'a bırakırım. Ona anahtarları atarım ve Camden'ı kucağıma alıp koşmaya başlarım, ikimiz de gülerek büyük çocuk kaydırağına varırız. Bu küçük adam bütün sabah sabırla kaymak için beklemiştir, o yüzden tam da bunu yapacağız.

Sonraki bir saatimizi kaydıraktan kayarak geçiriyoruz. Baker ve ben sırayla Camden'ı büyük çocuk kaydırağından aşağı indiriyoruz ve onun kahkahaları en karanlık günleri bile aydınlatıyor. Baker'ın kalıcı bir yedek bulması ne kadar sürer bilmiyorum, ama bu yeni işin her dakikasının tadını çıkaracağım ve sarhoşlara içki servisi yapmadığım için şanslı yıldızlarıma şükredeceğim.

Haftanın her günü, gürültücü sarhoşlar yerine yaramaz bir iki yaşındaki çocuğu tercih ederim.

Yanlış anlamayın, yapmam gerekeni yapmaya hazırım. Bir işe ihtiyacım var, ama bu iş, karşıma çıkan bu iş, şimdiye kadar yaptıklarımın en sevdiğim işi olabilir, ve bu sadece ilk günüm.

Yedinci Bölüm

Fırıncı

"Bugün ne gün biliyor musun?" diye Camden'a soruyorum. "Bugün senin doğum günü partin var." Sesimi yükselterek ona heyecanımı gösteriyorum ve ben ona bezini giydirirken o da ellerini çırpıyor. Bayanlar bugün için ne karar verdiler bilmiyorum ama ne olursa olsun, en önemli insanlarımızın benim küçük adamımı kutlamak için burada olacaklarını biliyorum.

"Tık tık," arkamdan bir kadın sesi geliyor. Dönüp bakmama gerek yok, Sloane olduğunu biliyorum. Bu hafta birlikte çok zaman geçirdik, pazartesi günü başlayacak olan antrenman kampında ben yokken ona her şeyi anlatmak için.

"Selam," diyorum ona, Camden'ın şortunu bezinin üzerine çekerek.

"Sizin için bir şeyim var," diyerek odaya girer. "Zamanında gelemeyeceklerinden endişelenmiştim, ama dün gece geldiler ve buradan ayrılırken Corie ve Knox'un evine gidip onları aldım," der bana.

"Ne var?"

"Bunlar." Bana küçük bir çanta uzatıyor. Ben çantanın içini karıştırırken, yanıma kayıyor ve Camden'ı alt değiştirme masasından kaldırıyor.

Çantayı alt değiştirme masasının üzerine koyup, elimi içine sokarak kumaşı arıyorum. Çıkarıp havaya kaldırıyorum ve gülümsüyorum. "Bu ne?" diye soruyorum, ama ne olduğunu biliyorum. Bir futbol forması. Önünde 2 numara var ve numaranın üzerine *Team Camden* yazısı işlenmiş.

"Bugünkü kıyafetin. Arkanı dön."

Dediğini yapıyorum, arkasında

"Bu inanılmaz." "Camden için de bir tane var."

Çantayı tekrar karıştırıp, formamın minyatür bir versiyonunu çıkarırım. Ön kısmı benimkiyle aynı, sadece daha küçük, arkasında da *Sinclair* yazıyor. "Bu harika. Teşekkürler, Sloane." Yalan söylemeyeceğim, boğazım düğümleniyor.

"Rica ederim. Bugün hepimiz giyeceğiz." "Gerçekten mi?"

O başını sallıyor. "Tabii ki. Bu küçük adamın büyük günü. Camden Takımı'nı desteklemeliyiz." Oğlumun yanağına bir öpücük konduruyor ve ben bunun olması gerektiği gibi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Çocuğumun annesi yanımda olmalı, kişiselleştirilmiş formalarla muhteşem doğum günü partileri planlamalıydı.

"Bellamy'ye kredi kartıyla istediğini yapmasını söyledin." Sloane gülüyor.

"İki katını öderdim, ne kadara mal olduğunu bile bilmiyorum." Gülümserim ve formaya bir kez daha bakarım. "Ne dersin dostum? Formayı giymek ister misin?"

Camden, beni anlayamıyormuş gibi başını yana eğiyor ve ben yine kendimi gülüyor buluyorum. Oğlum beni her zaman güldürür, ama bugün bu an farklı geliyor. Son iki yılın yükü, Natasha'nın oğlumuzu hayatında hep ikinci plana itmesinin yarattığı stres yok olmuş gibi. Geriye sadece ben, oğlum ve bizim için en değerli olanlar kaldı. Natasha ve Camden ile olan ilişkisi hakkında endişelenmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Oğlumu tüm kalbimle sevmem ve gerisini kadere bırakmam gerektiğini biliyorum.

"Hadi yapalım şunu." Sloane, Camden'ı kollarında değiştirir ve ben de onun başına formayı geçiririm. "İki, bugün kaç yaşındasın. İki diyebilir misin?"

"İki!" Camden sevinçle bağırır ve göğsünü gösterir. "Doğru," diye övüyorum onu.

"Dene bakalım." Sloane benim formama başını salladı.

"Senin var mı?" Herkesin bir tane olduğunu söylediğini biliyorum, ama o kendininkini giymiyor ve nedense giymesi önemli. Nedenini bilmiyorum.

"Var. Aşağıda. Bu adamı parka götürmeden önce size hepsini vermek için biraz erken geldim. Herkesin hazırlanmasına yardım edeceğim."

herkese yardım edeceğim."

"Teşekkürler, Sloane. Bu inanılmaz," diyorum, tişörtümün üzerine formayı giyerek.

"Bu bir grup çalışmasıydı. Şimdi, çocuklar parkta seninle buluşacaklar. Reid de Coral'ı aldı, ama sen acele etmelisin ki bu parti başlayabilsin," diyor, Camden'ı kollarında sallayarak. Camden kıkırdıyor ve Sloane'in gömleğine sıkıca tutunuyor.

"Hadi dostum. Kaydırağa gidelim," derim oğluma ve onu kollarından alırım. "Bir saat kadar mı?" diye sorarım Sloane'e.

"Bu süre fazlasıyla yeterli." O da başını sallar.

"Teşekkürler. Geri geleceğiz," diyorum ona ve dönüp kapıdan çıkıyorum. Mutfağa vardığımda, parkta kullandığım küçük bebek çantasını buluyorum. İçinde buz torbası olan bir süt bardağı, iki şişe su, atıştırmalıklar, oyuncaklar, bir battaniye var — dışarı çok sıcak olsa da, Camden için rahatlatıcı bir şey — ve tabii ki, doldurulmuş Rowdy the Rampage Rhino oyuncağı. "Sloane," diye fısıldıyorum. Henüz bir hafta bile geçmedi, ama şimdiden hayatımızda derin bir iz bıraktı.

Daha sonra ona teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazarak garaja doğru yönelirim ve parka koşmak yerine arabayla gitmeyi tercih ederim. Yol kısa ve ben SUV'umun arkasından Camden'ı indirirken, çocuklar ve bebek Coral çoktan gelmişlerdir.

Knox onu yakaladı, havaya fırlattı ve Landry'nin peşinden koşarak salıncaklara doğru gitti. Coral her şeyi izlerken gözleri parlıyordu, Reid ise onu parkta gezdirerek kuşları ve kızına gösterebileceği her şeyi işaret ediyordu.

Bu durumda Foster ve ben bankta oturup olan biteni izliyoruz. "Güzel forma." Gülümsüyorum.

"Kabul etmeliyim ki, bayanlar harika bir iş çıkarmış." O da başını sallar. "Şimdiye kadarki en havalı ikinci yaş günü partisi."

"Değil mi? Ve Bluey'i ilk doğum günü için işe almak en iyisi olacağını düşünmüştüm." Gülüyorum.

"Bekle, yakında pahalı elektronik aletler ve arabalar olacak. O büyüdükçe, kadınlara kredi kartını sınırsız kullanma izni verirken dikkatli ol," diye şaka yapıyor.

"Oğlumun geveze bir ergene dönüşmesinden bahsetmesek olmaz mı?"

O genç ve tatlı kalacak," diye espri yapıyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Sin Baba." O gülüyor.

Foster ve ben yaklaşan sezon hakkında sohbet ediyoruz, sırayla Camden'la kaydırdan kayarken aptalca davranan çocukları takılıyoruz ve ikimiz de Coral'ı babasından çalmaya çalışıyoruz, ama o buna izin vermiyor. Farkına varmadan bir saatten fazla zaman geçmiş ve gitme zamanı gelmiş.

"Camden, doğum günü partisine gitmeye hazır mısın?" diye oğluma sesleniyorum.

"Parti!" diyor, az önce Sloane'ı taklit ederek.

"Vay canına, her geçen gün daha fazla konuşuyor," diyor Foster.

"Evet, aynen Sloane'ın bugün söylediği gibi söyledi. Ona gerçekten hayran kalmış."

"Çocuğun zevki iyi," diyor. Kafamı çevirip ona bakıyorum. "Ne? Ona ilgi duymuyor olabilirim, ama kör de değilim. Dürüst olmak gerekirse, henüz hiçbir pislik onu kapmamış olmasına şaşıyorum. Sloane iyi bir insan," diyor.

"Öyle." Foster'ın onu kesip bıçtığını düşününce sesimin tonunda beliren sertliği bastırarak başımı salladım.

Benim neyim var böyle?

"Cam, dostum, kaç yaşındasın?" Landry bize yaklaşırken oğluma sorar. Camden kollarında gülümsüyor, yüzü güneşten ve amcalarıyla oynadığı oyunlardan dolayı kızarmış ve terlemiş.

"Swide." Camden arkamızı işaret ediyor.

"Cam, iki yaşındayım de." İki parmağımı kaldırıyorum ve Landry de ona aynı şeyi yapmasına yardım ediyor.

"İki," diye tekrarlar, sonra kaydırdaklara işaret eder. "Swide."

"Olmaz, evlat. Parti için eve gitmemiz gerekiyor."

"Swoan." Sanki bu konuda söz hakkı varmış gibi, son kararını vermişçesine başını sallar.

"Evet, Sloane, Corie Teyze, Rowan Teyze, Bellamy Teyze ve Amanda da orada olacaklar." Bu onun dikkatini çeker ve onu amcalarından uzaklaştırıp araba koltuğuna oturtabilirim

böylece günün geri kalanını ailemizle birlikte onu kutlayarak geçirebiliyoruz.

* * *

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı pasta," diyor Landry, üzerinde 2 numara ve *Team Camden* yazan, hepimizin giydiği gibi forma şeklindeki pastaya bakarak. "Bunu nereden buldun?" diye karısına soruyor.

"Bulmadık. Sloane yaptı."

"Ne?" diye soruyorum. "Sloane mu pastayı yaptı?" "İkisini de," diyor Rowan tekrar.

"İki tane mi?" diye soruyorum, Sloane'ın pastayı yaptığını ve pastanın çok lezzetli olduğunu hala sindirmeye çalışırken.

"Evet. Cam için daha küçük bir tane yaptı. Bak." Mutfağın diğer tarafına gider ve küçük beyaz bir pasta kutusu ile geri döner. Tabii ki, içinde tezgahın üzerinde duran pastanın minik bir kopyası vardır.

"Vay canına," diye mırıldandım. Sadece etkilenmekle kalmadım, aynı zamanda oğlum için bu kadar zahmete girmesi beni içten içe ısıttı. Bunun için saatlerce uğraşmış olmalıydı ve bu hafta çoğu zamanını bizimle geçirmişti, yani bunu yapmak için her gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştı.

"O çok yetenekli," diye övüyor Rowan. "Her birimize, yani Corie'ye, Bellamy'ye ve bana yaptığı şeyleri görmelisin." Rowan kızarıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır." Landry kolunu karısının omzuna atar, onu göğsüne çeker ve şakağına öper. "O *bunu* görmeyecek," diyor Landry, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Tamam, ben görmek istiyorum," diyor Foster.

"Olmaz," diyor Knox, Landry ve Reid aynı anda.

"Ne olmayacak?" diye sorar Corie, odaya girerken.

"Hiçbir şey, Corie kızım," der Knox, kolunu onun beline dolayarak.

"İtiraf et, Beckett." Ona gülümser.

"Oh, sadece Sloane'ın ne kadar yetenekli olduğunu anlatıyordum, çünkü pastayı övüyorlardı. Onlara, bize yaptıklarını görmeleri gerektiğini söyledim." Rowan sırtıyor.

"Ah, bu..." Corie başlar, ama Knox elini dudaklarının üzerine koyar dudaklarına koyar.

"Sanırım doğum günü çocuğu güçten düşüyor," diyor Sloane, Camden'ı kucağında odaya girerken. Camden başını Sloane'ın omzuna yaslamıştır.

O zaten parkta vakit geçirdi. Geri döndük ve hemen hediyeleri açtık ve orada bulunan bayanların ısrarı üzerine milyonlarca fotoğraf çektik — ki benim için sorun değildi. O, etrafında ne kadar çok insan olduğunu gerçekten anlayacak yaşa geldiğinde, ona ne kadar sevildiğini göstermek için fotoğraflar istiyorum. "Onu ben alabilirim," diyorum ona ve onu kollarından almak için hareket ediyorum, ama o dönüp beni durduruyor. "O iyi, baba. Sen işine devam et," diyor. Etrafına bakınıyor ve pastayı görüyor. "Cam, canım, pasta ister misin?" diye oğluma soruyor.

"Pasta mı?" Başını kaldırıp odayı gözden geçirir. "Baba, pasta."

"Doğum günü pastası ister misin?" diye sorarım, Bellamy ve Amanda mutfağa gelir.

"Swoan, pasta," der ve dikkatini çekmek için minik ellerini onun yanaklarına koyar.

"Tahmin et ne oldu?" der Amanda, gözleri heyecanla parlayarak. "Sadece sana özel bir tane var."

"Cam." Göğsünü işaret eder ve Amanda ona gururlu bir gülümsemeyle bakar. gülümser.

"Doğru." Gülümser.

"Hadi dostum. Seni sandalyeye oturtalım da biraz kek." Camden, Sloane'a sanki izin istermiş gibi bakar. Sloane onun yanağına bir öpücük kondurur ve onu bana verir. Ben onu mama sandalyesine oturturken, Sloane sadece ona ait olan küçük pastayı alır, üzerine iki numaralı mum ekler, mumu yakar ve bize doğru gelir.

"Mutlu yıllar..." diye şarkı söylemeye başlar, pastayı ve yanan mumu onun ulaşamayacağı bir yerde tutar, ama görebileceği bir yerde tutar,

hepimiz ona katılarak oğluma "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleriz.

Şarkı bittiğinde, pastayı mama sandalyesinin tepsisine koyar ve ona üflemesini söyler. Ben başımı eğdiğimde, o ve ben aynı şeyi düşünmüş olmalıyız ki, mumun alevi sönerken onunla birlikte hafifçe üfleriz ve ikimiz de onu bu harika işi yaptığı için övüyoruz. Gözlerim onun gözlerine takılır ve o gülümser. Bu samimi, mutlu bir gülümsemedir ve tüm odayı aydınlatır.

Sloane hızla mumu alır ve Corie'nin ona uzattığı küçük kağıt tabağa koyar. "Tamam, küçük adam, hepsi senin. Bir ısırık al," diye oğlumu cesaretlendirir.

Camden sırtarak söyleneni yapar, bir avuç dolusu kek alır ve ağzına tikiştirir, hepimiz güleriz.

"Gülümseyin!" Günün resmi fotoğrafçısı olan Bellamy diyor. Kamerasını bize doğrultuyor ve Sloane fotoğraftan çıkıyor.

"Kal," diye fısıldarım, aynı anda elimi uzatıp koluna koyarım. "Sen de bu günün bir parçasısın, Sloane."

O başını sallar ve Camden'in yanına çömelir, ben de diğer tarafta aynısını yaparım ve kameraya gülümseriz. Bellamy memnun kalınca, bir adım geri çekiliriz ve herkesin dağınık kek yiyen oğlumla fotoğraf çekirme şansı olur.

"Bayanlar," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Bugün için teşekkür ederim. Bu, kendi başıma hayal edebileceğimden çok daha iyi oldu. Bu günü onun için, ikimiz için özel kıldınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyorum, kelimeleri karıştırarak.

"Bu bir grup çalışmasıydı ve yardımcı olmaktan mutluluk duyduk," diyor Bellamy. "Hepimizin formalarımızı giydiğimiz fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum." Diye gülümsüyor.

"Sen ve o süslü kameran," diye Amanda onunla dalga geçiyor.

"Hey, artık bir anneyim. Tüm anları yakalamak için bu süslü kameraya ihtiyacım var ve uzaktan kumanda, evde sadece üçümüz olduğumuzda ve hepimizi kadrja sığdırmam gerektiğinde çok kullanışlı oluyor. Bugün de çok işime yaradı," diyor Bellamy heyecanla.

"Sanırım biz de ondan bir tane almamız gerekecek," diyor Knox, Corie'ye.

"Bende var." Omuz silkiyorum. "Nasıl kullanacağını bilmediğim için pek kullanmıyorum. Çoğunlukla telefonumu kullanıyorum."

"Sana gösteririm," diyor Sloane. "Üniversitede seçmeli ders olarak fotoğrafçılık dersi almıştım."

"Ben de böyle öğrendim," diyor Bellamy.

Ona derslerini alacağımı söylemek için ağzımı açıyorum, ama Foster'ı izliyorum ve yüzünün solduğunu görüyorum. "Ne?" diye soruyorum. Telefonuna bakıyor. "Foster?"

Bana bakar, zorlukla yutar ve başını sallar. Bana söylemek yerine, telefonunu uzatır. Foster çok içine kapanık biridir, bu yüzden bana olanları göstermesi, durumun ciddi olduğu anlamına gelmelidir. Telefonu elinden alıp ekrana bakarım ve kalbim yerinden çıkacak gibi olur.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Hayır," diyorum tekrar. "Ne? Oh, lanet olsun," diyor Landry.

Dünyam altüst olduğu için ona ağzını temizlemesini hatırlatamıyorum bile. Bu gerçek olamaz, değil mi? Bu bir tıklama tuzağı, uydurma bir manşet olmalı. Öyle olmalı.

"Baba, pasta!" Camden sevinçle bağırıyor.

Oğluma doğru gözlerimi kaldırdığımda, gözyaşlarımı silmek için gözlerimi kırpmam gerekiyor. Eğer bu doğruysa, sadece benim hayatım değil, onun hayatı da değişmiş oluyor. "Seni seviyorum," diyorum ona, çünkü bunu şimdi her zamankinden daha fazla bilmesini istiyorum. O anlamıyor, ama ben anlıyorum. Bu üç küçük kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum.

"Baker, dostum, neye ihtiyacın var?" diye sorar Knox.

"Bu doğru değil, değil mi?" Knox'a, sonra Landry'ye, Reid'e ve son olarak da hala yumruğumda sıkıca tuttuğum telefonun sahibi Foster'a bakıyorum. "Değil mi?"

"Bilmiyorum kardeşim, ama öğreneceğiz," diye beni teselli eder Foster. Knox, araştırma moduna geçerek telefonunu kulağına götürür,

ben ise zaman içinde donmuş gibi hareketsiz durmaktan başka bir şey yapamıyorum, kalbim kırılıyor, kendim için değil, oğlum için.

Sekizinci Bölüm

Sloane

Ne olduğunu bilmiyorum. Baker'ın yüzündeki ifade, her ne olursa olsun, bunun iyi bir haber olmadığını söylüyor. Hayalet gibi solgun ve gözlerinde büyük bir acı ile oğluna bakıyor. Ve yanılmıyorsam, camısı parlaklık sadece bir yansıma değil, duyguların ezici bir göstergesidir.

Camden huysuzlanmaya başlar; odadaki atmosferdeki değişikliği fark ettiğinden eminim. Üstü başı kek ve krema ile kaplıdır ve her an çılgına dönecekmiş gibi görünür. Baker'ın yanına gitmek istiyorum. Ona, Foster'ın telefonunda okuduğu her neyse, ona yardım etmek için burada olduğumuzu söylemek istiyorum. Ancak, oğluna bakılması gerekiyor ve şu anda bu iş için en uygun kişi benim. Aslında ona bakmak benim işim, ama bu durum farklı.

"Şu haline bak, dostum," diyorum yumuşak bir sesle, odanın sessizliğine. "Sanırım birinin banyo yapması gerekiyor."

"Hayır, banyo istemiyorum." Başını sallar.

"Evet, banyo," diyorum ve onu hızlıca mama sandalyesinden kurtarmaya çalışıyorum. Uyku vakti çoktan geçti ve huysuz Camden'ı tam gaz göreceğimi hissediyorum. Umarım durumu yatıştırabilirim. "Oynamak için yeni römorkörlerin var," diye doğum günü hediyelerinden birini hatırlatıyorum.

"Swoan, pway," diyor ve onu kucağıma aldığımda sesi bile hüzünlü geliyor ve göğsüme sokuluyor.

"Tabii ki, gel. Hadi, sen." Baker'ın yanından geçmeyi özellikle önemsiyorum ve boş elimle uzanıp kolunu hafifçe sıkıyorum. "Onu ben hallederim," diye fısıldıyorum. O başını sallıyor, ama beni gerçekten duyup

beni duyduğundan ya da az önce söylediğimi anladığından emin değilim. Şokta gibi görünüyor.

Amanda'nın ona aldığı yeni banyo oyuncakları için oturma odasına kısa bir uğrayıp yavaşça üst kata çıkıyorum. Doğruca banyoya gidip suyu açıyorum, böylece Camden'in doğum günü pastasıyla kaplı kıyafetlerini çıkarırken su ısınabilir.

"Yeni teknelerin için çok heyecanlı mısın?" diye soruyorum, ses tonumu hafif ve neşeli tutmaya çalışarak. Aşağıda herkesi heyecanlandıran şeyin ona bulaşmasına gerek yok. Bugün onun özel günü.

"Tekne," diyor, gözlerini ovuşturarak.

"Biri uykuluymuş," diye mırıldanıyorum, onu küvete koymadan önce suyu kontrol ediyorum. Köpük eklemiyorum çünkü uykuya daldığını görebiliyorum. Bu iş çabuk bitecek ve umarım küvetten çıkma zamanı geldiğini söylediğimde bir irade savaşına dönüşmez.

Camden'ı yıkarken yüzümde mutlu bir gülümseme tutmaya çalışıyorum, ama aklım Baker'ın bu tür bir tepki vermesine neden olabilecek şeyleri düşünmekle meşgul. Neden ona koşup hem onu hem de oğlunu kollarımda tutmak istediğimi anlayamıyorum. Elbette, bu hafta birlikte çok zaman geçirdik, ama ikisini de kollarımda tutma ihtiyacı beni sarsıyor.

"Her şey temiz," diyorum neşeli bir sesle. "Şimdi pijamaları giyip kitap okuma zamanı." Gözlerimi dramatik bir şekilde büyütüyorum ve Camden bana uykulu bir gülümsemeye, tekneleri bir kenara atıp ellerini bana doğru uzatıyor. Bu küçük adamın bana duyduğu güven, içimi yumuşacık yapıyor.

"Futbol pijamalarını giymeye ne dersin?" diye öneriyorum ve çekmecedен pijamalarını çıkarıyorum.

"Top," diyor.

Öğleden sonra geç saatlerde onu pijamalarını giydirmek için biraz erken, ama aşağıda neler olduğunu bilmiyorum ve bu, Baker'ın bu gece daha sonra düşünmesi gereken bir görevden kurtulması anlamına geliyor.

Camden pijamalarını giyip yatmaya hazır olduğunda, ikimiz de bu hafta teslim edilen yeni büyük çocuk yatağına tırmanıyoruz. Bu yatak, temelde yere yerleştirilmiş, bir nevi kapıya benzeyen yatak çerçevesi ile çevrili tam boy bir yatak. Camden bu yatağı çok sevmiş görünüyor ve yatırırken ona sarılıp kitaplarını okuyabilmemiz çok hoş.

Baker onu gördüğünde ilk söylediği şey buydu ve bu onu ikna etti.

Onun yanına geldiğimde, Camden bana sarıldı ve ben de kolumu onun omzuna attım ve okumaya başladım. Birkaç dakika içinde, küçük vücudunun gevşediğini hissettim ve aşağı baktığımda, derin bir uykuya dalmıştı. Onu uyandırma riskini göze almadan, derin bir uykuya dalması için biraz daha okumaya devam ettim.

"Uyudu mu?" diye fısıldayan bir ses duyuyorum, bu sesi her yerde tanırım.

"Evet, banyo iyi geldi galiba, ona pijamalarını giydirdim," diye cevap veriyorum, sesimi yumuşak tutarak. Kitabı bir kenara bırakıp yavaşça hareket etmeye başlıyorum, ama Baker'ın sesi beni durduruyor.

"Kal," diyor, sesi çakıl gibi.

Anında donup kalırım ve yatağa yaslanırım. Baker, Camden'ın yatak odasının kapısını kapatır ve yatağa doğru yürür. Yatağın ayak ucuna doğru ilerleyip, korkuluğu aşarak oğlunun diğer tarafına, bana dönük olarak yan yatınca gözlerim fal taşı gibi açılır.

İçgüdüsel olarak ben de ona dönmek için yanıma yatarım, klimadan gelen soğuğu önlemek için Camden'ın üzerine yumuşak battaniyeyi çekerim, sonra gözlerim hüznle dolu ela gözlerine kilitlenir.

"Ne olursa olsun, ben buradayım." Sesim yumuşak ama o başını sallayarak beni duyduğunu belli ediyor. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama bunun yerine sessiz kalıyorum ve birbirimize bakarak bir bakışma yarışına giriyoruz.

"O seni seviyor," diyor sonunda, gözleri oğluna kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bir hafta oldu ve sen oğlumun kalbini çaldın."

"O da benim kalbimi çoktan ele geçirdi," diye itiraf ediyorum. "O çok tatlı bir çocuk."

Baker başını sallar, ama sonra yine sessizleşir. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Bu genellikle benim için sorun olmaz, ama aşağıdaki tepkisini gördükten sonra, şimdi mizah zamanı değil. Bir sorun var ve biliyorum ki, zamanı geldiğinde bana söyleyecektir. Söylemezse, eminim kızlar bana anlatacaktır.

"Ona baktığınız için teşekkür ederim. Bugün izin gününüz olduğunu biliyorum, ama yardım ettiğiniz için minnettarım."

"Tabii ki," diye cevap veriyorum ve sessizlik bir kez daha etrafımızı sarıyor. "O öldü," diye kırık bir sesle fısıldıyor.

"Kim gitti?"

"Natasha."

Kafam karıştı. Gitti derken, taşınıyor mu? Aklımda çeşitli senaryolar canlanırken, o tekrar konuşmaya başladı.

"Küçük bir uçaktaydı, Hawaii'nin küçük adalarından birine gidiyordu ve uçağı düştü." Acı çeken ela gözleri benimkilere bakıyor. "O öldü. Levi de onunla ve pilotla birlikteydi. Kurtulan yok."

"Oh, Baker," diye nefes alıyorum, kalbim aramızda huzur içinde uyuyan küçük çocuk için parçalanıyor. "Çok üzgünüm." Bunun doğru sözler olmadığını biliyorum, ama şu anda başka bir şey söyleyemiyorum.

"O en iyi anne değildi, ama hayattaydı, anlıyor musun?"

"Biliyorum." Onun haklı olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum. Şu anda Camden'ı önceliği olarak görmüyor olabilir, ama her zaman davranışlarını değiştirebilme şansı vardı. Şimdi ise bu şans elinden alınmış durumda. "Ne yapabilirim?"

"Sen buradasın," diyor, üzgün gözleri benimkilere bakıyor. "Bunu nasıl halledeceğimi bilmiyorum. Ailesi vefat etmiş ve başka bir akrabası olduğunu sanmıyorum."

"O zaman onu uygun bir şekilde defnedelim. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Antrenman kampı Pazartesi başlıyor ve bunun onun omuzlarına büyük bir yük olacağını biliyorum.

"Sana bunu yapmanı isteyemem, ama Sloane, ben burada boğuluyorum. Oğlumun annesini asla tanıyamayacak olması kalbimi acıtıyor. O en iyisi değildi, ama onun annesiydi, anlıyor musun? Onu hatırlamayacağını düşünmekten nefret ediyorum. İronik olan, eğer o yolunda devam etseydi, ona haklarını bana devretmesini isteyecektim. Şimdi ise, burada, muhtemelen onun cenazesini planlıyorum."

"Ben yaparım," diyorum ona. Onun çektiği acıyı sadece görmekle kalmıyorum, duyuyorum da.

"En kötüsü, onun hayatımızdan çıkarsa daha iyi olacağını kaç kez düşündüğüm. Onun onun yanında olup olmayacağını merak etmeyi bırakıp hayatıma devam edebilirdim, ama Sloane, sana yemin ederim, bunu istemedim. Kimseye böyle bir şey dilemezdim."

"Hayır, tabii ki hayır. Bu senin hatan değil, Baker. Hislerin onun davranışlarına dayanıyordu. Bu seni kötü bir insan yapmaz. Hepimiz öyle düşündük," diyorum ona. "Hepimiz onun Camden'ı nasıl görmezden geldiğini gördük."

seni etkiledi ve bunu söylediğim için kötü biri olabilirim ama kimi etkilemedi biliyor musun?" Bir süre durakladım, cevabını bekledim ama o sadece omuzlarını hafifçe silkti. "Cam. Onu çok seviyorsun Baker. Bu küçük çocuk mutlu ve sağlıklı ve sen suçluluk duygusuyla boğuşuyor olabilirsin ama şunu bil ki sen harika bir babasın ve bu küçük adamda da bu belli oluyor. Hepsi senin sayende, Baker. O, son birkaç aydır onu neredeyse hiç görmedi. Sen ona ihtiyacı olan sevgiyi ve güvenliği veriyorsun. Annesini kaybetmesine çok üzülüyorum. Gerçekten. Ama Sinclair erkeklerinin birbirlerine sahip oldukları için gayet iyi olacaklarından hiç şüphem yok."

"Ve sen. Yapamam... Sana ihtiyacım var, Sloane. Ona ihtiyacın var. Onu şu anda bir yabancıyla bırakma düşüncesi, bundan nefret ediyorum ve mülakatları ve yeni birini bulmayı düşünmeden önce bunu halletmem gerekiyor."

"Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım," diye onu temin ettim. "Dürüst olmak gerekirse, okul yılı başlamak üzereyken iş bulma şansım çok düşük, o yüzden bu konuda endişelenme. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Camden'in başının üzerine kolunu uzatıp elini açar. Ben de elimi onun eline koyarım ve o da sıkıca tutar. "Teşekkür ederim. Biliyorum, senden çok şey istiyorum ama o seni seviyor. Önümüzdeki haftalarda çok seyahat edeceğim ve sonra sezon başlayacak. Senin kalmanı istiyorum. Maaşını artıracam, ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Bana fazlasıyla ödüyorsun. Öğretmenlikten kazandığımdan çok daha fazla ve bu küçük adam işimi kolaylaştırıyor. Bana güvenebilirsin Baker. Bu durumu atlatmana yardım edeyim."

Derin bir nefes aldı. "Kıçımı kurtarıyorsun."

"Diline dikkat et," diye azarladım ve bu sözümle dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Her şey yoluna girecek."

"Evet," diye onaylar, ama sesinden pek emin olmadığı anlaşılır.

Telefonu çalar ve aceleyle zil sesini kapatır. "Menajerim arıyor. Haberleri duymuş olmalı. Onu aramalıydım, ama şokta olduğum için önce ikinizi kontrol etmem gerekti."

"Git, telefonu aç. O derin uykuda. Ben burada onunla kalabilirim."

"Hayır, bunu yapmana gerek yok. Monitörü al, Tommy ile konuştuktan sonra senden alırım."

"Tabii ki. Yatak odasının kapısını ve merdivenlerin üstünü de kilitleyeceğim."

Başını sallar, Camden'ın alnını öper, yataktan kalkar ve odadan çıkar.

"Çok üzgünüm, tatlı çocuk," diye fısıldıyorum. Annesiz büyüyeceğini düşündüğümde gözlerim doluyor. Çok özenli bir anne değildi, ama yanımızdaydı ve davranışlarını değiştirmek için zamanı vardı. Hepimiz Camden için daha iyi olmasını istiyorduk, ama bunu istemiyorduk. Asla bunu istemiyorduk.

Dikkatlice yataktan kalkıyorum, monitörü alıyorum ve her iki kapıyı da kilitliyorum, sonra aşağı iniyorum. Herkes oturma odasında somurtkan yüzlerle oturuyor.

"Baker nerede?" diye soruyor Reid.

"Tommy aradı," diyorum ona, çünkü bu adamlarla takıldığım için hepsinin aynı menajeri olduğunu biliyorum. Knox ve Foster'ın ilk menajeri olan, aynı zamanda Corie'nin eski sevgilisi olan pislik Conner değil. Uzun hikaye. Ama yeni adam, hepsi onu seviyor gibi görünüyor. Onların çıkarlarını gözetiyor.

"Nasıl biriydi?" diye soruyor Bellamy.

"Üzgün," diyorum, basitçe. Arkadaşlarımdan hiçbir zaman bir şey saklamam, ama Baker bana suçluluk duygusunu anlattı ve eminim ki eninde sonunda hepsine anlatacaktır, ama şimdilik onun sözlerini sıkı sıkıya saklıyorum.

"Kahretsin," Knox, Corie'yi göğsüne çekip şakağına öperken mırıldanır. "Oğlumuz zorlu birkaç yıl geçirdi."

"Ailesi öldü dedi," diye ekler Foster.

Ben başımı sallarım. "Neye ihtiyacı olursa yardım etmeyi teklif ettim."

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor Landry. "Önümüzdeki haftalarda desteğe ihtiyacı olacak ve Camden'ın güvende olduğunu ve ona iyi bakıldığını bilmek omuzlarından büyük bir yük kaldıracak."

"Ben de yardım edebilirim," diyor Corie.

"Hepimiz yardımcı olabiliriz,"

diye onaylar Rowan. "Ben

de," der Amanda.

"Ben de varım," diyor Bellamy.

"Teşekkürler," diyorum, boğazımda duygularım yükseliyor. "Camden kolaydır. Bildiğin gibi, bir haftayı onlarla geçirdim ve onun rutinini öğrendim. Gerekli tüm numaraları aldım ve doktorun muayenehanesinde tedavisi için tüm formları imzaladım, hatta Baker ve benim tarafımdan noter tasdikli ve imzalanmış bir acil durum mektubu bile var."

"O çok iyi bir baba," diye cevaplar Bellamy, Coral huysuzlanmaya başlarken.

"Ben hallederim," diyor Foster. O, Coral'ın uyuduğu Pack 'N' Play'e en yakın duran kişi.

Onu nazikçe kucağına alıp kucakladığını izliyorum. Duyamadığımız bir şey fısıldıyor, ama Coral sırtını nazikçe okşarken anında sakinleşiyor.

Baker odaya geri girer ve yanımda durur. Bebek monitörünü kaldırırım, o da ona uzanır ama ben elimi geri çekerim. "Uyanırsa ben bakarım. Telefonla konuş, oturup bira iç, arabayla gezintiye çık, biraz uyu, koşuya çık. Neye ihtiyacın varsa, Baker, Cam'e ben bakarım."

Kollarını bana sarılmak için açar ve ben de onun kucağına atlarım. Odunsu kokusu beni sarar ve nefesi titrer.

"Ben de buna katılmam gerek," diyor Bellamy.

Onun kollarından kurtulup geri çekiliyorum, önce bayanlar, sonra erkekler onu kucaklasınlar diye.

"Neye ihtiyacın var kardeşim?" diye sorar Landry. Onu kucaklayan son kişi odur.

"Bilmiyorum. Tommy, Levi'nin ailesini bulacak. Onlarla hiç tanışmadım, bu yüzden ikisinin cenaze törenini de onlar düzenlemek isteyebilirler, ama istemezlerse ben hallederim, en azından Natasha'nınkini."

"Bize güven," diyor Rowan. "Neye ihtiyacın olursa."

"Hepimiz senin için buradayız," diye ekliyor Corie.

"Onların dediği gibi." Amanda hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler. Belki sadece Sloane'a göz kulak olursun. Camden'la iyi geçindiğinden emin olursun."

"Hey," diye yumuşak bir şekilde itiraz ederim. "Ben hallederim."

Baker'ın gözleri benimkilere bakarken yumuşar. "Biliyorum, ama önümüzdeki haftalarda çok fazla yokken senin bir desteğin olduğunu bilmek içimi rahatlatır."

"Oh, biz en iyi destek ekibiyiz," diye Rowan onu temin eder.

"Yani, hala senin kredi kartın bende," diye alay ediyor Bellamy.

"Sorun değil." Baker gülümser. "Sloane'ın da artık kendi kartı var ve üzerinde adı yazıyor."

"Onu duydunuz bayanlar, hayatta ykseliyorum." Herkes gülüyor ve Baker'ın dudaklarında hala bir gülümseme izi var. Bu onun için zor olacak. Suçluluk duygusu ağır basıyor ve hizmetler hakkında bilgi sahibi olmamak da stres yaratıyor. Daha fazla bilgi edindiğimizde, planlar yapmaya ve parçaları bir araya getirmeye başlayabilir.

"Swoan," Camden'ın yumuşak ağlaması bebek monitöründen geliyor. "Geliyorum dostum," sanki beni duyabiliyormuş gibi söylüyorum.

"Ben giderim," diyor Baker.

"Sorun yok. O uykuya daldığında ben oradaydım ve beni terk ettiğimi düşünüyor. Onu değiştirip aşağı indireceğim." Yanından geçerken kolunu sıkıp Camden'ı almak için merdivenlere koşuyorum. Küçük bir şey olduğunu biliyorum, ama onun yükünü hafifletmek için yapabileceğim bir şey. Ayrıca Camden'ın hala burada olduğumu görmesini istiyorum. O küçük ocuk, minik yumruğuyla kalbimi sıkıca kavırıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Baker

Ayaklarım sürünerek Koç Warner'ın ofisine doğru ilerliyorum. Reid ve Bellamy ona benimle konuşması gerektiğini söylediler. O telefon görüşmesini veya mesajı kendim halledemezdim değil, ama arkadaşlarım yardım etmek istediler. Koçumun Reid'in kayınpederi olduğunu düşünerek, bu işi onlara bıraktım.

Antrenman kampının ilk günü ve salonlar insanlarla dolup taşıyor, ama ben gerekenden bir saat erken geldim. Koçla yapacağım bu görüşmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum ve soracağım şey için belirli prosedürler olduğunu biliyorum, bu yüzden zamanın yetmemesi yerine fazlasıyla hazırlıklı olmak daha iyi olur diye düşündüm.

Ofisinin kapısına vardığımda, kapı çerçevesine parmaklarımla hafifçe vurdum.

"Girin Sinclair," diye cevaplar Koç Warner'ın derin sesi.

"Merhaba Koç," diyorum, ofisine girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Otur, Sinclair," der, masasının karşısındaki iki sandalyeden birine başını sallayarak işaret eder. "Ne oluyor?" diye sorar, parmaklarını birleştirir. "Kızım, ailenizde acil bir durum olduğunu söyledi."

"Evet," diyorum, ellerimi saçlarımla arasında gezdirerek. "Oğlumun annesi hafta sonu bir uçak kazasında öldü."

"Kahretsin," diye mırıldanır Koç. "Neye ihtiyacın var?"

"Birlikte değildik, ama o onun annesiydi, anlıyor musun?" diyorum. Bu benim için zor bir konu. Oğlum için üzülüyorum ve tabii ki ona zarar gelmesini hiç istemedim, ama o benim değildi. Hiçbir zaman olmadı ve ben de olmasını hiç istemedim. Kahretsin, o hiçbir zaman

Levi onun nihai hedefi idi ve ben sadece bir gecelik kaçamak için onun güzelliğine kapılan bir aptaldım, ve işte buradayız.

"Cenaze ne zaman?" diye soruyor.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı eğiyorum. "Henüz bilmiyorum. Ailesi yok, ama nişanlısının ailesi ayrıntılarla ilgileniyor. İkisi de o uçaktaydı," diyorum, sesim sert. "Son duyduğum kadarıyla, gelecek hafta sonu hedefliyorlar." Cesetlerinin eve getirilmesi gerektiğini söylemiyorum, ki bunu düşünmek bile korkunç.

"Tamam. Ne zaman olacağını söyle, kampı kaçırmam için gerekli evrakları hazırlayalım. Bir gün mü?"

"Evet, Tennessee'de, Nashville'in hemen dışında yaşıyorlar, bir gün." Başımı sallıyorum.

"Camden ne olacak? Onun için bakıcı bulmak için yardıma ihtiyacın var mı? Dadı bu işi halledecek mi?" O tamamen işine odaklanmış, ihtiyacım olan her şeyin olup olmadığını kontrol ediyor. William Warner harika bir koç.

"Dadım istifa etti, ama Sloane bir süreliğine Cam'e bakmama yardım ediyor," diye açıklıyorum.

O da başını salladı. "Güzel. Tamam, tarihi öğrenince bana haber ver, izin alalım. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Organizasyon senin için ne yapabilir?" diye sordu.

"Yok. Ben iyiyim. Teşekkürler, Koç."

"Tamam, oğlunun kaybı için başın sağ olsun. Benim ya da organizasyonun yardımcı olabileceği bir şey olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, Koç." Başımı sallayıp ayağa kalkarım, elini sıkarım ve ofisinden çıkarım. Köşeyi döner dönmez donakalırım. Knox, Landry, Reid ve Foster soyunma odasında oturmaktadırlar. "Selam," derim, sesim kısık çıkmıştır. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Destek olmak için, kardeşim," diye cevaplar Reid.

"Koçla konuştuğumu biliyorduk ve neye ihtiyacın olacağını bilmiyorduk, ama her ihtimale karşı burada olmak istedik," diye ekler Knox.

"Siktir," diyorum, zorlukla yutkunarak. Duygularımı kontrol altında tutmak için gerçekten çok uğraşıyorum, ama bu adamlar benim kardeşlerim. Birbirimizin ailesi olmayı seçtik ve siktir, onlara ihtiyacım yoktu.

ama onların burada olduklarına çok memnunum. Yoksa burada tek başıma oturup, oğlumun ve annesinin kaybının acısı beni ele geçirirdi.

"Biz yanındayız," diyor Foster.

"Donutlarla başlayarak." Landry sırtıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Koç bunları görmesin. Kampın ilk günü, dostum." Ona başımı sallıyorum.

"Koç hiçbir şey görmedi." Koç Warner, Landry'nin yanında durur ve kendine bir donut alır.

"Koç, kilonuza dikkat etsen iyi olur. Artık genç değilsin, dede," Reid kayınpederini taklit ediyor.

Koç gülererek giydiği Rampage tişörtünü yukarı çekip kaslı karın kaslarını gösterir. "Bu dede gayet iyi durumda," diye övünür. "Bu arada, torunumu ne zaman tekrar görebileceğim? Kızımı yeterince şımartmadığın için onu dışarı çıkarmayı mı bıraktın?"

"Oh, onu şımartıyorum," diyor Reid gözleri parlayarak. "Karım kızımızı bırakmayı sevmiyor, ama kamp bittikten sonra bir şeyler aralayacağım. Arayacağım, hazır ol, ihtiyar," diye takılıyor Reid.

Koç onu işaret eder. "Kayınpederin olarak sözünü tutmanı bekliyorum." Donut kutusuna bakar. "Koçun olarak, takımın geri kalanı gelmeden o boktan şeyi bitir," der, ikinci bir donut alır ve ofisine geri döner.

Beşimiz donutları hızla bitiririz, Knox bile kendini tutmaz ve kanıtları çöp kutusunun dibine saklarız. Bugün antrenman kampının ilk günü ve uzun olsa da yorucu değildir. Takıma yeni katılanlar, yani çaylaklar, birkaç deneyimsiz oyuncu ve hatta bir süredir bu işi yapan bazılarımız kalır. Oda atamaları yapılır, sağlık kontrolleri yapılır, takım toplantısı yapılır, oyun planı ve bu yılın hedefleri gözden geçirilir ve son olarak, bir prova antrenmanı yapılır. Henüz tam koruyucu ekipman giymeyeceğiz. Vücudumuzu tekrar ritme sokmak için hızlı bir prova, birkaç sprint vb. yapılır. Ama ilk gün sizi yanıltmasın. Koç ve onun drill sergeant ekibi, çok geçmeden sahada bizi terletmeye başlayacak ve hepimiz sezon dışında yediğimiz donutları ve gevşekliğimizi pişman olacağız.

Arkadaşlarım ve ben formda kalıyoruz, ama hile de yapıyoruz. İlk birkaç hafta her zaman işlerin ritmine girmek zor oluyor, özellikle de Natasha'nın cenazesi kafamda asılı dururken.

Zor olacak, ama üstesinden geleceğiz. Sloane'a ve tüm yardımlarına çok minnettarım. Tüm bunların üstüne bir de dadı bulmak zorunda kalsaydım, eminim ki dayanma sınırımı aşmış olurum.

* * *

Sonunda öğle yemeği vakti geldi, yemeğimi hızlıca yedikten sonra soyunma odasına gidip telefonumu alıp Sloane'a mesaj attım.

Ben: Nasıl gidiyor?

Sloane: Güzel bir gün geçiriyoruz. Sabah parkta biraz vakit geçirdik
Öğle yemeğimizi yedik ve şimdi uyku zamanı.

Cevap yazarken bir sürü fotoğraf geliyor. Cam kaydıraktan, çocuk salıncaklarından, birkaç selfie ve üstü başı SpaghettiOs ile. Görünüşe göre öğle yemeğini yemekten çok giymiş. Oğlum da gülümsüyor, ben de gülümsüyorum ve şimdilik dadı sorunu çözüldüğü için çok rahatladım.

Sloane: O tam bir şakacı. Öğle yemeğinde yeşil fasulye ve elma püresi de yedi, ama SpaghettiOs kadar iyi yemedi.

Ben: Kesinlikle dağınık bir yiyici.

Sloane: Öğreniyor.

Camden'ın yeni büyük çocuk yatağında uyurken çekilmiş bir fotoğrafını gönderir.

Ben: Teşekkürler, Sloane. Eve geleceğim, ama geç saatte. Bugün uzun bir gün olacak.

Sloane: Biz iyiyiz. Eğer kalman gerekiyorsa, biz iyi oluruz demiştım. Neye ihtiyacın varsa, Baker.

Ben: Teşekkürler.

Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Ona güvenmediğimden değil, güveniyorum ama onunla evde olmam gerekiyor. Olanların farkında değil ve annesini sormadı ama soracaktır, değil mi? Bir gün soracak ve biz bu kabusu yeniden yaşamak zorunda kalacağız, onun için bundan nefret ediyorum. Evet, ona güveniyorum, ama o ne olup bittiğini bilsin ya da bilmesin, onun yanında olmam gerekiyor. Ona ihtiyacım var. Onun bana ihtiyacı yok.

"Hey," diyor Knox, soyunma odasına girerken. "Öğleden sonra toplantısı başlamak üzere."

"Hemen geliyorum." Sloane'a bir mesaj daha atarım.

Ben: Öğleden sonraki toplantıya gidiyorum. Eve geleceğim.

Telefonumu dolabıma geri atıp, dosyamızı alıp toplantı odasına gidiyorum. Toplantı uzayıp gidiyor, ama bu daha çok benimle ilgili, koçluk ekibi, onların motivasyon konuşmaları ve oyun planıyla değil. Odaklanmaya çalışıyorum, ama kafam çok karışık. Neyse ki, bu toplantıdan sonra sadece bir prova yapacağız. En son ihtiyacım olan şey, kafamı oyuna veremediğim için sahada rezil olmak.

* * *

Garaja girdiğimde saat yediyi biraz geçiyor. Yorgunum ama oğlumu görmeye hazırım. SUV'umdan inip eve giriyorum. Oğlumun kıkırdamalarıyla karşılanıyorum ve dudaklarım gülümsüyor.

Siktir, evde olmak ne güzel.

Çantamı çamur odasına bırakıp, Camden'in kıkırdamalarının beni yönlendirmesine izin verdim. Onları izlemek için oturma odasının hemen dışında durdum. Sloane sırt üstü yatmış, kolları ve bacakları havada, Camden ise ayaklarının üzerinde yatıyordu. Elini tutmuş, onu havada uçuruyormuş gibi yapıyordu. Onun kahkahası omuzlarımdaki gerginliği hafifletti.

"Air Cam inişe hazırlanıyor. Tamam," diyor Sloane, sanki radyodan hava trafik kontrolüne konuşuyormuş gibi sesini değiştirerek.

"Sihirli değnek yok!" diyor Camden, kıkırdarak.

"Evet, iniş yap," diyor Sloane. "Babam eve gelmeden uçağı indirmeliyiz. Kucaklanmaya ihtiyacı olacak."

"Baba kucaklaması," diyor Camden, annesini taklit ederek.

"Babacığın da bir kucaklaşmaya ihtiyacı var," diyorum, odaya girip kendimi belli ediyorum.

"Baba, pwane!" diye bağırır Camden ve ben odaya daha da girerek onu kollarımın arasına alırım. Küçük kollarıyla boynuma sıkıca sarılır.

"Bu en güzel kucaklaşma," diyorum ona ve onu ayakları üzerine indiriyorum. Koşup Sloane'ın üzerine atlıyor.

"Umpf," diyor Sloane, onu yakalarken.

"Cam," diyorum, sesim uyarıcı. "Sloane'e nazik davran."

"Swan iyi mi?" diye soruyor, alt dudağı titriyor.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatır. "Ama kocaman bir kucaklamaya ihtiyacım var."

Bu, onun küçük kollarını Sloane'ın boynuna dolması ve onu sıkıca sarması için yeterliydi.

"Nefes almasına izin ver, evlat," diye takılıyorum.

Camden onu bırakır ve kollarını yanlarına indirip uçak taklidi yaparak uzaklaşırken, ben Sloane'a ayağa kalkması için elimden yardım ederim. Elimi tutar ve avucunun sıcaklığı benim avucuma yanık gibi gelir. Nazikçe çekerim ve o ayağa kalkar, göğsüme düşer. İçgüdüsel olarak, onu dengelemek için kollarımı beline dolarım.

"Hoş geldin." Bana gülümser.

"Teşekkürler," diyerek onu bırakıp bir adım geri çekildim. "Bu uçma olayı da neyin nesi?" diye sordum, oğlumun kanepenin etrafında üçüncü kez dolaşmasını izlerken.

"Oh, arkada baloncuklar üflüyorduk ve bir uçak uçtu, ben de küçük bir çocuk ve dadısının babasının futbol maçını izlemeye gitmesi hakkında bir hikaye uydurdum." Yanakları hafifçe pembeleşir.

Gülümsüyorum. "Bu hikayeyi duymam gerekebilir," diye takılıyorum, yanaklarındaki hafif pembeliğin tadını çıkararak.

"Çok heyecanlı bir hikaye. Emin ol," diye karşılık verir. "Uh-huh," derim, gülümsemem daha da genişler.

"Acıktın mı? Akşam yemeği hazırladım, özel bir şey değil ama mikrodalgada senin için bir tabak var. Acıkmadıysan, buzdolabına koymamız yeter."

"Aslında çok açım. Benim için fazladan yemek yapmana gerek yoktu."

"Uzun bir gün geçirdin ve Cam ile benim için yemek yapıyordum, o kadar da fazla değildi."

"Ne yedik?"

"Peynirli tavuk ve brokoli pilavı." "Onu yedirmeyi başardın mı?"

Kız başını sallar. "Evet. Ona, brokolisini yiyen büyük çocuklar gibi uçak uçurup babaları gibi futbol oynayabileceğini söyledim. Onu kandırdığımı biliyorum, ama işe yaradı." Kız omuz silker.

"Ben tamamen destekliyorum. Bu onun için iyi."

"Evet, peynirle kaplı değil ama hiç yoktan iyidir." Kıkırdar.

"Sana katılıyorum. Son iki yılda, savaşlarını iyi seçmen gerektiğini öğrendim ve çoğu zaman sebze savaşı benim sevdiğim bir savaş değil. Sık sık smoothie yaparım ve o da benim yaptığım için içer," diyorum omuz silkerek.

"Aferin, Sin baba." Sloane elini kaldırıp high-five yapmak için uzatıyor ve ben de avucumu onun avucuna vuruyorum.

"Swoan, pwane," diyor Camden, bacaklarına koşarak sıkıca sarılıyor ve ona gülümsüyor.

Sloane'ın Camden'ı kucağına alıp ona tüm dikkatini verdiğini izliyorum. "Artık baban eve geldiğine göre, onun

"Hayır, yatmayacağım." Başını sallıyor.

"Peki, uyumazsan, yarın parka gitmek için nasıl yeterince dinlenebileceğiz?"

Camden kaşlarını çatıyor ve bana kollarını uzatıyor. Onu alıp sıkıca sarıyorum. "Sloane haklı," diyorum ona. "Neredeyse yatma vakti."

"Sen yemek yerken ben onu yıkayayım, sonra da ona hikaye okursun," diye önerir.

"Biraz daha oynamasına izin ver. Ben yemek yerken yanımda otur." Eve geldiğimde kahkahalarla dolu bir ortamla karşılaşmak, onun bana ve oğluma gülümsemesini görmek, bana onların birlikte geçirdikleri gün hakkında daha fazla soru sormak istememi sağlıyor.

"Emin misin? Odama gidip ikinize biraz zaman verebilirim."

"Eminim. Bana eşlik et. Günün hakkında daha fazla şey anlat."

Ben mikrodalgayı çalıştırırken, o mutfak adasındaki sandalyeye oturur ve bana birlikte geçirdikleri günün özetini anlatır. Anlatmayı bitirince, bana kampın ilk gününü sorar ve sonraki yirmi dakikayı böyle geçiririz. Aç olduğum ve yemek çok lezzetli olduğu için tabağımı hemen bitirebilirdim, ama bunu uzatmak için daha yavaş yediğimi fark ederim.

Camden'ın yatması gerektiğini biliyorum, ama günün sonunda burada birinin olması çok güzel. Bayan Ward, "sen eve geldin, ben gidiyorum ya da kendi odama geçiyorum" türünden bir kadındı. Bunda yanlış bir şey yok, ama uzun bir günün sonunda yetişkinlerle sohbet etmek güzel oluyor.

"Swoan, kalk." Camden kollarını havaya kaldırarak annesinin yanında duruyor. Annesi onu kucağına alıyor ve saçlarını gözlerinden çekip düzeltiyor.

"Saçını kestirmesi lazım," diyorum, oğluma gülümseyerek. "İstersen onu götürebilirim. Sorun değil."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Gitmek istediğin belirli bir yer var mı?"

"Stadyumdan çok uzak olmayan bir berber var. Ona mesaj atıp randevu alırım. Teşekkürler."

"Bayan Ward bunu senin için yapmadı mı?"

"Hayır, ama ben de ona hiç sormadım. O benim oğlum. Onun için bu tür şeyleri ben yapmalıyım."

"Baker," diye yumuşak bir sesle konuşur. "Sen yoğun bir kariyeri olan bir babasın. Bu küçük adam onu ne kadar sevdiğini biliyor. Bayan Ward sana yardım etmek için buradaydı. Şimdi bu benim görevim. Yükünü hafifletmek için buradayım. Bırak da bunu senin için yapayım. Benden yardım iste. Sana yardım etmek istiyorum." Oğlumun saçlarıyla oynarken başını omzuna dayamış olan oğluma gülümsüyor. "İkinize de."

Yemeğimi bitirirken başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum sonunda. "Saç kesmek işinin bir parçası değil, ama cenaze töreninden önce saçını kestirebilirsek iyi olur."

"Ne zaman olacağını biliyor musun?"

"Hayır, ama Levi'nin ailesinin bana söylediğine göre, sanırım gelecek hafta bir ara olacak."

"Peki, bu küçük adamı yeni bir saç kesimi ile şık bir hale getirelim, o zaman hazır olur."

"Tamam dostum, banyo yapmaya hazır mısınız?" diye soruyorum oğluma. "Swoan, baf," diyor uyuklu bir sesle.

"Hadi bakalım. Seni temizleyip pijamalarını giydirelim." Sloane ayağa kalkar, bana gülümser ve onu yukarı taşımak için harekete geçer.

"Ben alırım," derim, aceleyle ayağa kalkar ve onu kollarından alırım.

"Swoan," diye ağlar Camden.

"Buradayım tatlım," der Sloane, elini uzatıp ona uzatır.

Üçümüz birbirimize bağlı olarak merdivenleri böyle çıkıyoruz. Banyoda, Sloane Camden'ın ısrarı üzerine banyosuna yardım ediyor ve pijamalarını giydiriyor.

"Bir kitap seçmek ister misin?" diye soruyorum oğluma.

O da başını sallar, odasındaki kitaplığa koşar, bir kitap alır, bana uzatır ve yatağına tırmanır.

"Baba," diyor, yanındaki yeri okşayarak.

"Ne kadar da talepkarsın," diye alay ediyorum ve onunla birlikte büyük çocuk yatağına tırmanıyorum. "Ben aşağıda olacağım," diyor Sloane ve dönüyor.

"Hayır!" diyor Camden. "Swoan, kitap." Yatağın diğer tarafını okşuyor.

Sloane'ın gözleri benimkilere takılır. "Kral Cam konuştu," derim, ses tonumu hafif tutarak. "Gel bizimle kitap oku, *Swoan*," derim, Camden'ın yaptığı gibi onun adını söylerim.

"İkiniz de çok yakışıklısınız, hayır diyemem," der ve oğlumun diğer tarafına, yatağa tırmanır. Yanına yerleşir ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, odadaki tüm hava emilmiş gibi hissederim.

Oğlum onun yanına sokulup elimi tutup çekince kalbim deli gibi çarpmaya başlar, ama yine de yaklaşıyorum. Ona ve ona daha da yaklaşıyorum ve okumaya başlarım. Bunun böyle olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Bu anları paylaşacak birinin olması. Sloane'ın o kişi olmadığını biliyorum, bu yüzden burada değil, ama şu anda, bu an bizim gibi geliyor. Ve hayatımda ilk kez, oyunu nasıl takip edeceğimi bilmiyorum.

Onuncu Bölüm

Sloane

Birkaç saattir uyanığım. Baker bugün benden ne yapmamı istediğini söylemedi, ama sanırım bunun nedeni bilmediği içindir. Birinin çocuğunun annesini toprağa vermek için nasıl plan yapabilir ki?

Bu yüzden, biraz özgürlük kullandım. İzin istemektense af dilemek daha kolay, değil mi? Giyindim ve güne hazırım, bu yüzden Camden'in odasında mırıldandığını duyduğumda, küçük adamı hazırlamak için odasına gidiyorum.

Baker, onu bugün ayine götürmek konusunda kararsız kaldı. Natasha ve nişanlısı Levi'nin uçak kazasında öldükleri haberini alalı yarın iki hafta olacak. Levi'nin ailesi her şeyi halletti ve Baker'ın bana anlattığına göre, onu bilgilendirme konusunda çok iyi davrandılar.

"Merhaba dostum," diye fısıldayarak Camden'in odasına giriyorum. Gözlerini ovuşturuyor, saçları her tarafa dağılmış durumda ve sonra bana kalp durduran bir gülümseme atıyor. Her sabah beni gördüğünde beni karşılayan gülümsemeyle aynı.

"Swoan," diyor, gülümsemesi daha da genişliyor, tabii bu mümkünse.

"Hadi sana kahvaltı hazırlayalım," derim, onu kucağıma alıp alt değiştirme masasına götürürüm.

Ben onun bezini değiştirirken, o yorgun gözlerini ovuşturarak gevezelik ediyor, sonra aşağı kata iniyoruz. Onu mama sandalyesine oturduktan sonra, buzdolabından çilekleri çıkarıp birkaçını dilimleyerek ona yedirmeye başlıyorum, bir yandan da tost makinesine bir waffle koyuyorum. Bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor, bu yüzden bugün hızlı seçenekler arıyoruz.

"Bir waffle," diyorum ona, kesilmiş waffle ve tarçınlı tereyağını tabağına koyup tepsiye yerleştirirken. Bugün şurup yok, çünkü bu çocuk

çılına dönüyor ve bazen yemek yemeyi çok uzattığı için tam bir banyo için vaktimiz yok.

"Günaydın," diyor Baker mutfağın kapısından. Eğilip Camden'ın başına bir öpücük konduruyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor. Gözleri beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Çok güzelsin," diyor sert bir sesle. "Neden bu kadar süslenmişsin?"

"Eğer senin için de uygunsa, bugün seninle gelmek istiyorum. Anma töreninde Cam huysuzlanırsa ya da başka bir şey olursa ona yardım edebilirim."

Baker zorlukla yutkunur. "Gerçekten mi?" diye sorar, sesi titrer. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım, Baker."

"Bu senin işinin bir parçası değil," diye karşılık verir, ama sesinde mücadele yok. Bugün gitmemi istiyor.

Camden içiniş gibi gösterdim, ama aslında onun için de. O da dışlanmış olacak ve ben ona destek olmak istiyorum. Çocuklar antrenman kampındalar. Rowan ve Corie de öyle. Bellamy'nin Coral'ı var, ona gelmemesini söyledim ve Amanda işten izin alamadı. Ailesi hala seyahatte olduğu için tek seçeneği benim. "Benim görevim, ne zaman ihtiyacın olursa bu küçük adama bakmak. Ayrıca senin için de orada olmak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sloane..." diye başlar, ama Camden onu keser.

"Baba, nefis!" Waffle'ından bir ısırık alır ve Baker ona gülümser.

"O senin, evlat. Babacık da bir şeyler alacak." Sonra içinden "Kahretsin" diye mırıldanır.

"Ne oldu?"

"Bugün ona giyecek güzel bir şey almayı düşünmemişim. Yani, güzel kıyafetleri var ama biraz daha şık olmalı, değil mi? Eminim ki sahip olduğu hiçbir şey artık ona uymuyordur. Kahretsin," der ve ellerini saçlarında gezdirir.

"Puck!" Camden heyecanla söyler.

Baker'ın gözleri benimkilere takılır ve endişeli görünür. "Hey, dostum," derim Camden'a. "Bu hoş bir kelime değil. Babam bunu söylemek istememişti."

Cam kaşlarını çatıyor. "Baba, hayır mı?"

"Doğru," der Baker. "Baba, hayır."

"Baba, kötü," der Camden.

Baker gülümser. "Daha iyi olacağım," diye oğluna güvence verir.

"Onun kıyafetini ben hallettim," diyorum ona ve o başını çevirip bana bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bana verdiğin, üzerinde adım yazılı parlak siyah kartı aldım ve ona bugün giymesi için yeni bir takım elbise aldım." Omuz silkiyorum. "Dolabında hiçbir şey görmediğim için buna ihtiyacı olacağını düşündüm. En kötü ihtimalle, sen de ona bir tane almışsındır ve ben de bunu iade edebilirim diye düşündüm." "Ben... Teşekkür ederim, Sloane. Son birkaç haftayı sen olmadan nasıl geçirebilirdim bilmiyorum."

bu son birkaç haftayı nasıl atlatırdım bilmiyorum."

Başımı sallıyorum. "Kahvaltıda ne istersin?" diye soruyorum, onun övgüsüne kalbimin göğsümde sıkışıp kalmadığını göstermeye çalışarak.

"Aç değilim."

"Öyle olabilir, ama karnını doyurman lazım." İkimize de çilek ve granola ile vanilyalı yoğurt hazırlamaya başlıyorum. "Yiyin," diyorum ve kaseyi ona doğru kaydırıyorum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Cam yemeğini bitirince onu hazırlayacağım. Maymun kostümü ona fazla gelirse diye yedek kıyafetlerle dolu bir bebek çantası hazırladım, eve giderken yol üzerinde değiştirebiliriz. Atıştırmalıklar ve ihtiyacımız olabilecek diğer şeyler de var. Sen sadece kendini hazırla."

Baker başını sallar ve kahvaltısına geri döner, birkaç lokmada bitirir. Ayağa kalkar, kasesini yıkar ve bulaşık makinesine koyar. Elleri omuzlarıma konar ve hafifçe sıkar. "Burada olduğun için mutluyum," diyor, dudakları kulağıma yakın. Dokunuşu ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor ve sıcaklığını da beraberinde götürüyor. "Giyineceğim," diyor omzunun üzerinden, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Onlara gideceğimi söylediğimde nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Kabul edeceğini umuyordum, ama bunu tek başına üstlenmek zorunda kalmayacağını anladığında yakışıklı yüzünde beliren rahatlama ifadesini beklemiyordum.

"Hadi bakalım, evlat. Seni temizleyelim." Onu mama sandalyesinden kaldırıp, yapışkan parmaklarımı kirletmemek için dikkat ederek, dağınıklığı sonraya bırakıyorum.

elbisemin üzerine. Bugün zor bir gün olacak ve bu küçük adam neyle karşı karşıya olduğumuzun farkında değil. İkisi için de içim acıyor. Keşke bu durumu düzeltebilseydim. Yapabileceğim en iyi şey, ikisinin de ihtiyacı olan her şey için yanlarında olmak.

Yukarıda, Camden'ın yüzünü ve ellerini temizliyorum, dişlerini fırçalamasına yardım ediyorum ve dağınık saçlarını ıslatıyorum. Küçük takım elbisesini giydiğinde, "Bak ne kadar yakışıklı oldun" diye ona sesleniyorum. Henüz ceketini giydirmiyorum, belki de hiç giydirmeyeceğim. Ceketini sevmeyebilir ve ceket olmadan da çok sevimli görünüyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Baker kapıdan.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Cam'e ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyordum." Cam'e döndüm ve işaret parmağımla burnuna dokundum, bu onu güldürdü. "Sen de baban gibi yakışıklısın." Bu sözler, daha iyi düşünebilmeden ağzımdan çıkıverdi. Arkadaşım ve patronumun ne kadar çekici olduğu hakkındaki gerçekleri söylemenin sırası değildi.

Baker'ın yanıma yaklaştığını, vücudunun benimkine hizalandığını hissediyorum. Bir elini kalçama koyarken, diğer elini oğluna uzatıyor. "Çok yakışıklı," diye Camden'a katılıyor. "Ve Sloane çok güzel," diyor, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor.

"Swoan, butaful," diye tekrarlar Camden.

"Sen çok çekicisin." Çocuğa gülümserim ve günah kadar seksi babasını görmezden gelirim.

Baker çenesini başımın üstüne koyar. Camden bir elimi tutarken, diğer eli hala kalçamda durmaktadır. "Gitmeye hazır mıyız?" diye sorar, sesi yumuşaktır.

"Hazırız," diye cevap veriyorum, sesi beni dokunduğu için ve vücut ısısı sıcak ve davetkar olduğu için sesim neredeyse bir fısıltı. Kendime lanet ediyorum çünkü bunun için uygun bir zaman değil. Onunla birlikte gidemem. Onun için çalıştığım sürece olmaz. Değil mi?

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama geri çekilip oğlunu kucağına almadan önce şakağıma dokunan dudaklarının hissi değil. "Bebek çantası nerede?" diye soruyor.

"Ben alırım."

"Ben taşıyabilirim," diye karşılık veriyor.

"Senin değerli bir yükün var, ben eşyaları halledebilirim," diye alay ediyorum, ortamı hafifletmeye çalışıyorum çünkü kalbim deli gibi atıyor ve vücudum onun bana tekrar dokunmasını istiyor. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, tercihen şimdi.

Serbest eliyle avucunu yanağıma koyuyor ve ben onun dokunuşuna karşı koyamıyorum. "İkiniz de benim için çok değerlisiniz," diyor yumuşak bir sesle. "Bugün kıcıımı kurtardınız," diyor, oğlunun anlayabilmesi için sözlerini düzelterek.

"Her şeyi kendi başına yapmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama artık ben buradayım ve yardım etmek istiyorum." Bu sözlerin çok büyük bir anlamı var. Ona yardım etmek istiyorum. Bekar bir baba olmanın kolay olmadığını biliyorum. Baker, işini halleden erkeklerden biri. Camden onun oğlu ve işi izin verdiği ölçüde onun için her şey olmak istiyor. Ama herkesin bir omuza ihtiyaı vardır ve onun yalnız olduğunu biliyorum. Evet, arkadaşları ve tüm arkadaş grubumuz var, ama eve yalnız geliyor. Natasha ona hamile olduğunu söylediğinden beri kimseyle çıkmadı. Kendini Camden'ın babası olmaya adadı, ama o da bir erkek ve şu anda bana, ela gözlerinde birçok duygu dolaşan bir bakışla bakıyor.

Acı, üzüntü, minnettarlık ve açlık görüyorum. Uzun süren dokunuşu, onun açlığının sebebinin ben olduğumu söylüyor ve bunun yanlış olduğunu bilsem de, bana ihtiyaı varsa, takım için fedakarlık yapıp onun ihtiyaı olan her şey olacağım. Ben tek gecelik ilişki seven bir kız değilim. Elbette, alay ederim ve konuşurum, ama kalbim seks ile duyguları ayıramaz, ama bu adam için, arkadaşım için fedakarlık yaparım.

"Sen olmasan bunu atlatamazdım." ne eğilerek dudaklarını alnıma koyuyor ve Camden de kıkırdayarak bana doğru eğiliyor. Ona ulaşabilmesi için yanına yaklaşıyorum. Baker kolunu belime dolarken, oğlu babasını taklit ederek alnıma, biraz dağınık olsa da, bir öpücük konduruyor.

Baker beni kendine doğru eker ve ben ona yaslanırım. Ona gücümü veriyorum, ikisine de karşı karşıya kalacakları en zor günlerden birinde gücümü veriyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum ve geri çekiliyorum. Elini indirip başını sallıyor. Topuklarımı döndürüp odadan ıkıyorum. Ona olan ilgimi saklamak için deli gibi uğraşıyorum çünkü bugün uygun bir gün değil. O

duygusal ve bunalmış durumda. Hepsi bu. İçimde dönen bu duyguları bastırmam gerekiyor.

Mutfakta, hazırladığım küçük bebek çantasını ve daha büyük olanı alıyorum.

"İki çanta mı?" diye soruyor Baker.

"Evet, küçük olanı tuvalete götürebiliriz, büyük olanında ise daha fazla yedek var: ekstra atıştırmalıklar, giysiler, oyuncaklar, ekstra süt ve meyve suyu içeren seyahat soğutucusu."

"Her şeyi düşünmüşsün." Yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sadece omuzlarından biraz yük almak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Cevap verecekmiş gibi dudaklarını aralıyor ama hemen kapatıp başını sallıyor. "Kapıyı ben açarım," diyor ve öncü olarak çamur odasına doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve bana garaja girmem için işaret ediyor.

* * *

Bir saat sonra, cenaze evinin içinde duruyoruz. Aile bir saat erken gelmişti. Baker, Camden'ı kucağında tutarken tereddüt ediyor, biz de iki kapalı tabutun ve Natasha ile Levi'nin birlikte ve ayrı ayrı çekilmiş fotoğraflarının sergilendiği yerde Levi'nin ailesini görüyoruz.

"Buradayım," diye fısıldayarak elimi sırtına koyuyorum.

Bana bakar ve başını sallar, sonra yavaşça bir adım atar, sonra bir adım daha atar, ta ki Levi'nin ailesinin önünde durana kadar. Yaşlıdırlar ve yüzlerinde acı ve keder okunur.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyor Baker, sesi boğuk.

"Teşekkürler," diyor Levi'nin babası. "Sen Baker'sın, değil mi?" diye soruyor. "Seni oynarken izledim."

"Evet, efendim. Bu benim" —boğazını temizler—"Natasha'nın ve benim oğlum Camden."

Levi'nin ailesinin yüzlerinde şokun izlerini görüyorum. "Bir oğlu mu vardı?" diye fısıldıyor annesi. "Şimdi, onu toprağa vermek konusunda neden bu kadar endişeli olduğunu anlıyorum. Oğlumuzun nişanlısına bu kadar ilgi göstermeni garip bulmuştum. Bunu yas tutmaya ya da belki de ona hala bir şeyler hissetmene bağlıyordum. Şimdi anlıyorum."

Yanımda Baker'ın gergin olduğunu hissediyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. Serbest kolunu bana doluyor, sanki öfkesinden beni tutunmak istiyormuş gibi belimi sıkıca kavıyor. Sessizce duruyoruz ve bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

"Ben Sloane," diyorum onlara. "Bu Camden. Merhaba diyebilir misin?" diye soruyorum ona. Camden onlardan çekiniyor, babasının göğsüne gömülüyor. "Utangaç davranıyor," diyorum, buzları kırmaya çalışarak.

"Kaç yaşında?" diye sorar Levi'nin babası.

"Haftaya iki yaşına girecek," diye cevap veriyorum, çünkü Baker hâlâ öfkeli.

"Aman Tanrım, bize hiç söylemediler," diyor annesi, gözleri yaşlarla doluyor. Kafasını sallıyor ve bize sulu bir gülümseme atıyor. "Baker, gönderdiğin çiçekler çok güzeldi," diyor, konuyu değiştirmeye çalışarak. Onun öfkesinin dalgalar halinde yayıldığını görebildiğinden eminim.

"Ne..." Baker başlar, ama onu keserim.

"En azından bunu yapabiliriz," diyorum onlara. "Gidip oturacağız." Bunun üzerine onlardan uzaklaşıyorum, Baker Camden'ı ve beni sıkıca tutarken odanın arkasına doğru ilerliyoruz, böylece diğer yakın aile üyeleri halka giriş izni verilmeden önce saygılarını sunma fırsatı buluyorlar.

Camden bana uzanırken, aceleyle "Üzgünüm" diyorum. Kollarımı uzatıyorum ve o kucağıma tırmanıyor. Baker'a yaslanarak ona biraz rahatlık vermek istiyorum, ama bu benim için zor çünkü onun hayatını kaybetmesinden nefret etsem de, Natasha'nın sevimli, tatlı bebeğini neden herkese duyurmak istemediğini anlayamıyorum. "Ben de çiçek gönderdim. Senin gönderip göndermediğinden emin değildim ve hiç göndermemektense fazla göndermek daha iyi olur diye düşündüm."

"Çiçek mi gönderdin?" diye sordu.

"Evet."

"Benim kartımı mı kullandın?"

"Evet."

Camden başını omzuma yaslar ve eminim ki havadaki gerginliği hissedebiliyordur. Bir kolumu Camden'a dolarken, diğer elimi Baker'ın uyluğuna koyarım.

Parmaklarımızı birbirine geçirir ve bu küçük dokunuşla ikimiz de rahatlamış gibi görünürüz. Eli sıcak ve nasırlıdır, tutuşu da sağlamdır.

"Onlara söylemedi." Sesi o kadar yumuşak ki, onu neredeyse duymadım

"Üzgünüm."

"Hayır." Başını sallıyor ve ela gözlerini bana çeviriyor. "Özür dileme." Onun adına özür dilerim. Asla anlayamayacağım. Belki de anne olmak istememişti, bu da sorun değil, ama onun için çok üzülüyorum." Camden'a doğru başını sallar. "Onu asla tanıyamayacak olması çok üzücü."

"Bunun kulağa çok kötü geleceğini biliyorum," diyorum, sesimi alçak tutarak. "Özellikle de bulunduğumuz yerde." Yüzümü buruşturuyorum ama konuşmaya devam ediyorum. "Ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanan insanlardanım. Cam, annesinin onu ihmal ettiğini ya da hayatının bir parçası olmamayı seçtiğini asla bilmeyecek. Bunu asla hatırlamayacak. Hatırlayacağı şey, annesinin o iki yaşındayken trajik bir kazada öldüğü ve babasının ikisini de sevecek kadar onu sevdiği olacak."

Baker'ın gözleri yaşlarla parıldıyor. "Bugün sana ihtiyacım olduğunu nasıl bildin bilmiyorum, ama burada olduğun için çok minnettarım, Sloane." Elimi sıkıyor. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim. Onun için." Cam'in hala omzuma yaslanmış, olabildiğince mutlu olduğu yere doğru başını sallıyor.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, boğazımı yutkunarak. "Sana söyledim, neye ihtiyacın olursa."

O başını sallar ve birleşmiş ellerimize bakar. O birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerimi öptüğünde, şaşkınlık ciğerlerimden hafif bir hava çıkışı hissederim. "Bu, sadece onun dadısı olarak burada olmandan daha fazlası."

"Biz arkadaşız," diyorum, sesim kısık. Kendime bir şey yapmak için, Camden'ın sırtını yavaşça ovmaya başlıyorum, babası ise diğer elimi sıkıca tutuyor. Yaklaşıyor ve dudaklarını şakağıma bastırıyor, ben de onun sıcaklığına kendimi bırakıyorum.

Eminim izleyen herkesin gözünde sevgi dolu bir aile gibi görünüyoruz. Ama öyle değiliz, en azından görüldüğü gibi değil. Aklımın bu kadar hızlı çalışması için çok kötü bir zaman, ama onların benim olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ya ben onlar için Baker'a zor zamanlarında yardım eden bir arkadaştan daha fazlası olsaydım? Ya geceleri böyle

sarılarak geçiriyor olsaydık? Düşüncelerimden sıyrılıyorum. O noktaya gidemem. Bugün değil. Asla.

Günün yoğun duyguları, kafamda asla gerçekleşmeyecek bir hayali canlandırıyor. Sınırları bulanıklaştırıyorum ve bu Sinclair kardeşlerin ikisi için de adil değil. Tamam, Baker erkek değil, hatta erkekliğe yakın bile değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Onların desteği, tüm bu süreçte yaslanacakları omuz olmalıyım.

Mesele bu. Başka bir şey değil.

Şimdi tek yapmam gereken bunu kendime hatırlatmaya devam etmek, belki o zaman onların benim olduğu şeklindeki bu yoldan sapmış düşünceleri durdurabilirim.

On Birinci Bölüm

Baker

Gelecekteki kayınvalidesine ve kayınpederine bir oğlu olduğunu söylemediğine inanamıyorum. Bir oğlu *vardı*. Kahretsin, bunu kafamda sindirmek biraz zaman alacak. Benim kafamı kurcalayan sadece Camden'ın varlığını gizlemesi değil.

Öfkemle de başa çıkamıyorum.

Hayatını kaybetmiş olmasına çok kızgınım. Onun başına böyle bir şey gelmesini asla istemezdim, ama lanet olsun, ona çok kızgınım. Oğluna daha fazla değer vermemiş olmasına kızgınım ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ona kızgın olduğum için kendimden nefret ediyorum çünkü artık o yok. Eğer onun annesi olmak istemiyorsa, bu kolayca çözülebilirdi. Dürüst olmalı ve çekip gitmeliydi. Bunun yerine, ikimizi de oyaladı. Ve şimdi, ona olan öfkem, kendime olan öfkem ve oğlumun annesini kaybetmesinin acısı kaldı.

Temelde, zihnim lanet olası bir mayın tarlası gibi.

Oh, ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de Sloane var — tatlı, seksi, iyi kalpli, güzel Sloane, son üç haftadır beni kurtaran kişi. Onun muhteşem olduğunu hep biliyordum, ama o her zaman sadece Corie'nin en iyi arkadaşı, benim arkadaşım ve dolaylı olarak Rampage ailemizin bir parçasıydı.

Ta ki Camden konusunda bana yardım etmeyi teklif edene kadar. Şimdi onunla vakit geçiriyorum ve eve geldiğimde kahkahalar ve seksi gülümsemelerle dolu bir ev buluyorum. Bugün ise benim için büyük bir adım attı. Camden için benim düşünmediğim bir kıyafet ayarladı. Benim adıma çiçek gönderdi ve şu anda burada, elimi tutuyor, bana destek oluyor, ona yaslanmamı istiyor ve lanet olsun, bu beni etkiliyor.

Ayin bittiğinde rahat bir nefes alıyorum. Hâlâ Sloane'ın elini tutarak ayağa kalkıyorum ve ona da kalkması için yardım ediyorum. "Onu ben götürebilirim."

" Onun göğsünde uyuyakalmış olan oğluma uzanmaya başlıyorum, ama o başını sallıyor.

"O iyi. Gereğinden fazla hareket ettirmek istemiyoruz, yoksa uyanır."

"Tamam." Başımı sallıyorum, küçük bebek çantasını alıp omzuma atıyorum, sonra elimi Sloane'ın beline koyup onu binadan çıkarıp arabaya götürüyorum. Mezar başında tören yapılmadı ve söylenecek başka bir şey yok. Levi'nin ailesine taziyelerimi ilettim, Natasha'nın ise Sloane'ın göğsünde uyuyan küçük adamımdan başka kimsesi yoktu.

Belki de bu yüzden Camden'dan bu kadar kopuktu. Dürüst olmak gerekirse, emin değilim ve asla bilemeyeceğim, bu yüzden bu konuyu kafama takmayı bırakıp hayatıma devam etmeliyim. Oğluma onun hakkında asla kötü bir şey söylemeyeceğim. Onu hiç tanımadığı gerçeğiyle zaten başa çıkmaya çalışırken, neden ona daha fazla acı çektireyim ki? Üstelik onunla birlikte çekilmiş çok az fotoğraf var, çünkü o hiç ortalarda yoktu.

"İyi misin?" diye soruyor Sloane, SUV'uma ulaştığımızda, Camden'ı araba koltuğuna oturtması için arka kapıyı açarken.

"İyileşeceğim." Ona gülümserim, ve bu gülümseme içtendir, çünkü Sloane'ın burada olması bu günü daha katlanılabilir hale getiriyor.

"Swan, pway," diye mırıldanır Camden ve Sloane yumuşak bir kahkaha atar.

"Eve gittiğimizde, tatlı çocuk," diye cevaplar ve eğilip yanağına bir öpücük kondurur.

Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladığı için, sanki yanağım da öyleymiş gibi hissediyorum, onun oğlumla olan samimi ilişkisini izlerken. Sadece bu da değil. Dudaklarının tenime değdiğinde nasıl bir his uyandırdığını bilmek istiyorum. Camden ona uykulu bir gülümseme atıyor ve tek düşünebildiğim şey, "*Aynı şekilde, evlat,*" ama bu düşüncelerimi kendime saklıyorum.

Sloane'ın yanından uzanarak, onun için yolcu kapısını açıyorum ve kemerini takana kadar bekleyip kapıyı kapatıyorum. Direksiyona geçtikten sonra ona bakıyorum. "Aç mısın?"

"Evet, bir şeyler yiyebilirim, Cam de muhtemelen açtır." Arka koltuktaki oğluma dönüp bakar. "Acıktın mı?" diye sorar.

"Pamcake!" diye bağırır ve ikimiz de güleriz. Artık tamamen uyanmıştır ve kısa uykusundan sonra yola çıkmaya hazırdır. Ayın sırasında çok usluymuştu

, sessizdi ve sonunda Sloane sırtını nazikçe okşarken uykuya daldı. O onu sakinleştiriyor. Hatta beni bile sakinleştiriyor. Görünüşe göre Sinclair erkekleri üzerinde böyle bir etkisi var.

"Buradan çok uzak olmayan bir lokanta var. Onları ona krep yapmaya ikna edebileceğimizden eminim," diyorum ona.

"Hadi yapalım." Gülümsemesi ıslık ıslık ve aniden konsolun üzerine eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmak istiyorum. Bunun yerine, park yerinden çıkmaya odaklanıyorum ve bu dürtüyü görmezden geliyorum.

Bir trafik ışığında ona baktığımda, onun da beni izlediğini fark ettim. Gözlerindeki ifadeyi tam olarak tanımlayamıyorum, ama yumuşak bir ifade ve ben buna karşı koyamıyorum. Elimi uzatıp parmaklarını parmaklarıma arasına geçiriyorum ve birleşen ellerimizi uyluğuma getiriyorum. Yolun geri kalanında ellerimizi orada tutuyorum. Bu konuda konuşmuyoruz ve o da çekilmeye çalışmıyor. Tek bahanem, tüm bu süreç boyunca benim can simidim olması ve ona olan bağı ihtiyacım olması.

Öğleden sonra erken saatler ve lokantanın otoparkı neredeyse boş. Bunun için minnettarım, tam da umduğum gibi. Hayranlarımla tanışmaktan rahatsız olduğumdan değil. Bu işin bir parçası, ama bugün sadece oğlum ve Sloane ile vakit geçirmek istiyorum.

İsteksizce elini bırakıp SUV'den iniyorum. Onların yanına geldiğimde, o çoktan bebek çantasını omzuna asmış ve Camden'ı kucağına almış.

"Buraya gel." Oğluma uzanıyorum, o da kıkırdıyor ve başını benden başka yöne çevirip kollarını sıkıca kendine sarıyor ve Sloane'ın göğsüne saklanıyor. "Ne? Babana sevgin kalmadı mı?" diye soruyorum ona.

"Babacığım, sevdim." Bana bakar ve sırıtarak gülümser.

Kollarımı tekrar açıyorum ve bu sefer o da kollarıma atlayıp yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Bu büyük bir öpücük. Teşekkür ederim," diyorum ve onu sıkıca sarıyorum. Bu küçük çocuk benim dünyam.

"Onu değiştirmeliyim," diyor Sloane, lokantaya girerken.

"Ben yaparım," diyorum ona, omzundaki bebek bezi çantasını almak için uzanarak. "Bir masa ve varsa yükseltici koltuk ayarla. Yoksa mama sandalyesi de olur, ya da kucağıma oturturum."

"Tamam," diye cevaplar.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama eğilip dudaklarımı onun şakağına bastırdığımda pişman olmadım, sonra tuvalete doğru büyük adımlarla yürüdüm.

bezini değiştirmek için. Ancak oraya vardığımda, bebek bezi değiştirme masası yoktu. Bundan nefret ediyorum. Kadınlar tuvaletinde veya aile tuvaletlerinde bebek bezi değiştirme masası bulunan çok sayıda restoran var. ocuklarına bakması gereken babalar ne olacak? Sadece bekar babalar değil, genel olarak tüm babalar. Geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum, ama hayatımın aşkını bulacak kadar şanslı olursam, çocuklarımız için her şeyi onun yapmasını asla beklemeyeceğim. Reid'in beklemediğini biliyorum, Knox da beklemeyecek.

Bu eski bir düzen ama yine de sinir bozucu. Sinirlenerek dışarı çıkıp Sloane'ın oturduğu masaya doğru yöneliyorum.

"ok hızlıydın. Bana da ğret." O gülümser. "Bebek bezi değiştirme masası yoktu," diye mırıldanırım.

"Oh." Gözleri büyüdü. "Sanırım bunu düşünmemiştim."

"Evet, çoğu erkek tuvaletinde yok ve bu çok sinir bozucu."

"Sorun değil, çünkü ben varım." Kabinden çıkar, bebek çantasını alır, omzuna asar ve Camden'ı kucağına alır. Camden kolaylıkla ona gider. "Bizim için tatlı çay ve bu küçük adam için süt sipariş ettim." Bana dönerek, "Yan cepte boş bir bardak var," der.

"Her şeyi düşünmüşsün," diyorum ona, bebek bezi çantasına uzanıp emzikli bardağı çıkarıyorum.

"Bugün işlerini kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Sadece bugün değil, her gün. "Her gün," diyorum ona ve onun büyük kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Sözlerim onu şaşırttıysa, onun yaptıklarını ve benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi yeterince anlatamıyorum demektir.

Başını sallar ve zorlukla yutar. "Hemen döneriz." Bunun zerine, arkasını dönüp tuvaletlere doğru yürür.

"Buyurun," diyor garson, iki tatlı çay, bir bardak süt ve ekstra peçeteleri masaya bırakarak. "Menüye bir göz atın, eşiniz geri geldiğinde siparişinizi alacağım," diyor ve aceleyle mutfağa girip ortadan kayboluyor.

Karım.

Onu dzeltmeliydim. Söylentilerin yayılmasına ve magazin dergilerinin bunları ele geçirmesine gerek yok. Daha da kötüsü, bunun

Sloane'ın hayatına getireceği dram. Sesimi yükseltmeliydim, ama içimde bir şey ağzımı kapalı tuttu.

"Her şey yolunda," diyor Sloane, koltuğa otururken. Camden'ı çocuk koltuğuna oturtuyor ve bebek çantasını masanın üzerinden bana uzatıyor.

"Yerlerimizi değiştirebiliriz," diyorum ona.

"Oh, ben iyiyim." Oğlumdan gözlerini ayırmadan eliyle beni reddeder. "Peki, krep mi, yoksa patates kızartması ve ızgara peynir mi istersin?" diye sorar ona.

"Pamcake!" Camden yüksek sesle bağırır.

Sloane gülümser. "İç sesinle konuş, dostum," diye nazikçe hatırlatır, sesi yumuşaktır.

Ona doğru eğilir ve sessizce "Pamcake" der.

"Çok iyi," diye övüyor ve oğlum ona gülümsüyor. Sanki o, lanet olası ayı asmış gibi ona bakıyor. "Pancake olsun," diye ona garanti veriyor ve sonra o güzel kahverengi gözlerini bana çeviriyor. "Ya sen?"

Bana ne sipariş edeceğimi sorduğunu anlamam birkaç saniye sürer.

Siktir, kafandan çık, Sinclair. Sloane Peterson, etrafında gördüğün ilk güzel kadın değil.

"Özel köfteyi düşünüyorum," diyorum ona. "En sağlıklı seçenek olmadığını biliyorum, ama bugün, eğer varsa, hile yapabileceğim bir gün."

"Kulağa hoş geliyor. Ben de aynısını yapacağım, patates püresi ve yeşil fasulye ile. Lezzetli."

"Lezzetli," Camden onu taklit eder.

Garson gelip siparişimizi aldı ve bir kez daha Sloane'ın benim karım olduğunu sandığını hatırladım. Onu düzeltmem gerekirdi ama o an geçti ve fark ettim ki, garsona değil, unvana takılmıştım. Bugün kafam gerçekten çok karışık.

Yemeğimizi sipariş ediyoruz ve Sloane Camden'a sanki kendi çocuğuymuş gibi bakıyor. Camden ona gülümsüyor, ona yemek ikram ediyor ve Sloane de onu yiyormuş gibi yapıyor, bu da Camden'ı güldürüyor. Karşılarında otururken, kendimi dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissediyorum ve önümdeki manzara muhteşem.

Oğlum mutlu, gülümsüyor ve memnun, yanındaki kadın ise... beklediğimden çok daha fazlası. Bu

Geçici olması gerekiyordu, ama burada oturup ikisini izlerken, oğluma başka birinin bakabileceğini hayal edemiyorum. Bunun gerçekçi olmadığını biliyorum, ama şu anda istediğim şey bu. Birkaç hafta içinde, ikimizi de büyüüne kapattı.

Beni şaşırtan şey, Sloane'ı birkaç yıldır tanıdığım ve onunla epey zaman geçirdiğim. Onu bir arkadaş olarak görüyorum ve hiç bu kadar ona yakın olma ihtiyacı hissetmemiştim. Onun elini tutma ya da kahverengi gözlerinin gülümsemesiyle parladığını görme ihtiyacını hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizi biliyorum, ama bu sadece aşinalıktan daha fazlası. Bu ihtiyaç nereden geldiyse, hızlı ve sessizce geldi ve şimdi bununla ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

* * *

Uzun bir gün oldu ve Camden'ın daha önce yaptığı kısa şekerleme, gözlerini ovuşturma şekline bakılırsa yeterince uzun olmamış. Sloane duş almaya çıktı ve ona iyi geceler öpücüğü vermek için geri geleceğini söyledi. O öpücük teklifinin evdeki tüm Sinclair erkekleri için mi olduğunu sormak istedim, ama kendimi tuttum.

Zar zor.

"Tamam dostum, yatma zamanı," diyorum ona.

"Swoan, wead," diyor, gözlerini tekrar ovuşturarak. "Sloane duşta." Ben olmadan ıslak ve sabunlu. *Kahretsin, bunu durdurmam lazım.*

"Swoan, wead," diyor, alt dudağı dışarı çıkarken ağlamaya başlıyor. Aşırı yorgun ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Antrenman kampı beni çok yordu ve yarın sabah erkenden rapor vermem gerekiyor.

"Pijamalarını giy, Sloane gelip sana iyi geceler dileyecek." Açıkçası, başını yastığa koyduğunda gözlerini açık tutabileceğinden emin değilim, ama babası gibi inatçı olabilir.

Onu kucağıma alıp, tüm ışıkları kapatıp evin kilitli olduğundan emin olduktan sonra yukarı çıkıyorum. Benim

Oda hala üst kattaki misafir odalarından birinde. Sloane gelene kadar haftada birkaç gece birinci kattaki odada kalıyordum. Nedense, ihtiyaçları olduğunda ikisine de yakın olduğumu bilmek, içimi tarif edemediğim bir duygu ile dolduruyor.

Burada çok fazla vakit geçirdiğimden değil. Son iki haftadır değil. Bütün gün dışarıdayım ve geceleri yorgunluktan bayılıyorum, ama yine de hepimiz aynı katta, birbirimize yakın yaşıyoruz. Bu akşam, o duş almaya gitmek için izin isteyene kadar, bunu yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Neredeyse ona benim odamdakini kullanabileceğini söyleyecektim, yani birinci kattaki ana yatak odasını, ama sonra kendim de birkaç haftadır kullanmadığımı fark ettim ve her şey birden kafamda netleşti. Bilinçaltımda bile, ona yakın olmak istiyordum.

"Kitap," diye sızlanıyor Camden, odasına girerken.

"Kıyafetlerini değiştirir değiştirmez bir kitap seçebilirsin," diyorum ona.

Çabucak bezini değiştirip temiz pijamalarını giydiriyorum. çok büyümüş. Salı günü resmi olarak iki yaşına gireceğine inanmak zor geliyor. Doktorun dediğine göre, çok konuşkan ve bu konuda ileri seviyede. Bana göre, o dünyadaki en zeki çocuk, ama ben taraflıyım.

Onu alt değiştirme masasından kaldırıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve ayakları üzerine koyuyorum. "Bir kitap seç," diyorum ona.

Kitaplığa doğru sendeleyerek yürüdü ve en sevdiği kitaplardan birini aldı. Kitap, bozulan diğer kamyonları kurtaran bir yarı kamyon hakkındaydı. Hızla geri koşarak kitabı bana uzattı. "Swoan, kitap."

"Yatağa gidelim, o da iyi geceler demek için gelecektir." Onun hayal kırıklığına uğramasından endişelenmeme gerek yok. Sloane varken, bu asla olmaz. Onun büyük yataklarına uzanıyorum ve o da aynısını yapıyor, yatağın kenarına kadar kayıyor. "Gel, babana yat," diyorum ona, kendi yorgunluğumu hissederek.

"Şu haline bak, çoktan kıvrılmış ve yatmaya hazırsın," diyor Sloane kapıdan.

"Swoan, wead," der ve yanındaki yatağı okşar.

"Sanırım bu gece babam sana kitap okuyacak, dostum, ama ben de sana sarılacağım," der ve odaya girer. Çömelir ve ona sarılır, ama o geri çekildiğinde onu bırakmaz.

"Swoan, kitap."

Gözleri benimkilere takılır ve ben başımı sallarım. "Tamam dostum, sana kitap okuyacağım." Bunun üzerine oğlum onu bırakır. Birçok battaniyesinden birini alır ve sırtını yatağın korkuluğuna dayayarak ona sıkıca sarılır. Sloane onun yanındaki halıya oturur ve kitabı açar, ama oğlum bunu kabul etmez.

Onun inatçılığını benden aldığını söylemiş miydim?

"Hayır," diyor Camden sertçe. Ben müdahale etmeye hazırlanırken, Sloane benden önce davranıyor.

"Ne oldu tatlım?" diye sorar ona.

Yanındaki yatağı okşadı; boş olan tek yer ikimizin arasındaydı. "Sweep."

Yine gözleri benimkilere bakar ve ben başımı sallarım. Evet, onun da bizimle burada olmasını istiyorum. Oğlum bir dahi. Onu iyi tanımıyorsam, çöpçatanlık yaptığını düşünürdüm, ama o daha iki yaşında ve sadece en sevdiği insanların yatağında olmasını istiyor.

"Onun dediğini yapsan iyi olur. O çok huysuzdur." Sırıttıyorum.

Sloane bana başını sallar ama yine de oğlumun isteğini yerine getirir ve yatağa tırmanarak aramıza yerleşir. Sırtı bana dönüktür ve Camden'a bakmaktadır. Artık istediği yerde olduğuna göre, ona yaklaşır ve sıkıca sarılır. Ona kollarını açar ve okumaya başlamadan önce yerleşmesine yardım eder.

"Baba."

Beni görebilmesi için onu kaldırarak, "Buradayım" diyorum.

"Mere" diyor ve bana yaklaşmam için işaret ediyor.

Onun istediği gibi yapıp onlara yaklaşıyorum, böylece önüm onun sırtına denk geliyor. Camden kalkıyor, Sloane'ın üzerinden geçip elimi tutuyor ve onu Sloane'ın etrafına çekiyor, sonra tekrar Sloane'ın kollarındaki yerine sokuluyor. Olması gereken yere geldiğinde elimi tutuyor ve yumuşak bir sesle "Swoan, wead" diyor.

"Um... tamam," der ve hikayeyi ikinci kez anlatmaya başlar.

Camden'ın elimi daha iyi tutabilmesi için onlara yaklaşıyorum. Kolum onun kalçasına dayanır ve dudaklarım gülümser. Çocukların enerjinizden beslendiği söylenir ve oğlum da tam olarak bunu yapıyor. Bir bahanem olduğu için vücudumu ona göre şekillendiririm ve nefesini keser, ama okumaya devam eder.

Vücudum gevşemiş, gözlerim kapalı ve kendimi... mutlu hissediyorum.

"O uyuyor," diye fısıldıyor. Hareket etmeye başlıyor, ama elim kalçasını tutuyor.

"Kal."

"Baker..."

"Lütfen."

Tam altı acı verici saniye sürüyor — evet, saydım.

—onun başını sallayıp kollarımda rahatlaması için. Ayaklarımla, Sloane ve benim Camden'la sarıldığımızda kullandığımız battaniyelerden birini alıp ikimizi örterim. Camden çoktan dönmüş, Nashville Rampage battaniyesine sarılmış, kollarında Rowdy the Rhino adlı doldurulmuş oyuncak filini tutuyor. Baba olacağımı öğrendiğimden beri ilk kez, kollarımda bir kadının sıcaklığını hissederek uykuya dalıyorum.

Onikinci Bölüm

Sloane

Yanağıma baskı yapan dudakların hissiyle birden uyanırım. "Gitmem gerek," diye fısıldar Baker.

Dün gece birdenbire aklıma gelir ve gözlerimi açtığımda, üçümüzün Camden'in odasında uyuduğumuzu hatırlarım. "İyi günler," uykulu sesimle fısıldarım.

Baker beni göğsüne doğru çeker ve yüzünü boynuma gömer. Onun kucaklamasından kurtulmalı, ona onun için çalıştığımı ve sınırların bulanıklaştığını hatırlatmalıyım, ama yapmıyorum. Bunun yerine, beni saran kollarının hissini içime çekiyorum ve kendime onun zorlu birkaç hafta geçirdiğini hatırlatıyorum — hatta zorlu birkaç yıl, ve o bana, ona söylediğim gibi bana yaslanıyor.

Hepsi bu kadar.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sonunda içini çekip, yanağıma bir kez daha öpücük kondurup beni bırakıyor. İkimizin üzerinden atlayıp Camden'i öpmek için eğiliyor ve "İyi günler" diye fısıldıyor, sonra kapıdan çıkıp gidiyor.

Ondan sonra tekrar uykuya dalmam imkansız, ama SUV'sinin garajdan çıkarken çıkardığı hafif sesleri duyana kadar burada yatmaya devam ediyorum. Dikkatlice yataktan kalkıp odama gidip güne hazırlanıyorum.

Bir fincan kahveye ihtiyacım var, ama Camden hala uyuyor, bu yüzden onun bebek monitöründen gelen sesini duyana kadar yataкта uzanıp biraz kitap okurum. Gülümsayarak tabletimi ve bebek monitörünü kapatıp onun odasına giderim.

"Günaydın, yakışıklı." Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor. "Nasıl uyudun?" diye soruyorum, eğilip

kollarımın arasına alıyorum.

"Uykusuz. Oyun," diyor.

Gülümsüyorum. "Önce bezini değıştirelim, karnını doyuralım, sonra da biraz parkta oynayalım. Belki Bellamy'yi ararız ve bebek Coral da bizimle gelmek ister mi diye sorarız."

"Bebek," diyor, gözleri parlıyor.

"Biliyorum. Küçük kuzenini çok seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum, bezini değıştirmeyi bitirirken. "Hadi, karnını doyuralım." Karnını gıdıklıyorum ve o gülüyor. Aşığıda, onun için sipariş ettiğim yeni yükseltici koltuğa onu oturtuyorum. Tezgah yüksekliğinde ve ada mutfağında duruyor, o da bunu mama sandalyesinden çok daha fazla seviyor.

Bir gün o uyurken internette gördüm ve Baker'a mesaj atarak satın alabilir miyim diye sordum. Onun cevabını hatırladığımda gülümsüyorum. "Kart sende, ikinizin ihtiyacı olan her şey için kullan." Beni de dahil etti ve bu beni çok mutlu etti. Tabii ki kullanmam. Kartı sadece Camden veya Baker'ın ihtiyacı olan şeyler için kullanıyorum, örneğin çiçek göndermek veya ona kıyafet almak gibi. Asla kendi kişisel ihtiyaçlarım için kullanmam.

"Tamam, evlat, bugünün menüsü çırpılmış yumurta, tost ve biraz yaban mersini." Bir tabak alıp işe koyuluyorum, iki dilim ekmeğı tost makinesine koyup, yaban mersini hızla ikiye bölerek önündeki tabağa koyuyorum. Hemen yemeye başlıyor, ağızına tikiştiriyor.

Tostuna tereyağı sürüp tabağına koyduktan sonra, ikimiz için çırpılmış yumurta yapmaya başladım. O bir şampiyon gibi yiyor, ben de boş tabağını ve yüzü kirli bir şekilde gülümseyen fotoğrafını çekip Baker'a gönderiyorum.

■ Ben: Kahvaltı başarılı geçti!

Cevap veremeyeceğini biliyorum, ama telefonunu kontrol etme fırsatı bulduğunda görecektir ve günümüzle ilgili gelişmeleri öğrenmeyi sevdiğini biliyorum. Helikopter baba olduğu için değil, oğlunu sevdiği ve iş yerindeyken kaçırdığı şeylerin fotoğrafları olsa bile, hayatının her yönüne dahil olmak istediğı için.

Camden kahvaltısını bitirip temizlendikten sonra, oynamak için oturma odasına koşar ve ben de telefonumla onu takip ederken Bellamy'yi ararım.

"Merhaba," diye selamlar beni.

"Günaydın. Coral ve sana parkta geçireceğimiz bir sabah için resmi davetimi iletmek için arıyorum," diyorum nazik ve düzgün bir ses tonuyla.

"Oh. Stadyumdaki etkinliğe gitmeyecek misin?" "Ne etkinliği?"

"Hayranlar haftasonu."

"Böyle bir şey olduğunu biliyordum ama sanırım unutmuşum," diye itiraf ediyorum. "Evet, yani, tüm hayranlara açık ve imza alabilirler ya da başka şeyler alabilirler. Reid'e sürpriz yapmak için Coral'ı götürüyorum." "Buna bayılacak."

"Sen ve Camden bize katılmalısınız. Baker onun da gelmesini çok isterdi. Cam, Baker'ın onu götürdüğü aile günü dışında hiçbir etkinliğe katılmadı. Bayan Ward onu hiç getirmede, Natasha da öyle."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Bu, Baker için kalbimi acıtıyor.

"Hayır. Çok sevinir. Eminim Bayan Ward'ın hoşuna gitmeyeceği için bundan bahsetmemiştir. Onu hiç oraya götürmedi, bu yüzden muhtemelen aklına bile gelmemiştir," diyor Bellamy.

Ya da beni kollarına sararak dikkatini dağıttığı için olabilir. "Ben varım," diyorum, çünkü Baker'ın bizi gördüğünde yüzünün aydınlanacağını hayal edebiliyorum. Yani, oğlunu gördüğünde, ve ben ona bunu yaşatmak istiyorum. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Saat 10 civarında çıkacağım. Birkaç dakika erken çıkıp uğrayıp hepinizi alacağım."

"Orada buluşuruz. Onun araba koltuğu lazım."

"Onun araba koltuğunu benim arabama koyabiliriz. Saat 10'da hazır ol. Bu çok eğlenceli olacak. Baker çok heyecanlanacak. İkisi de heyecanlanacak. Görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

"Selam Cam."

Ayağa kalkar ve bana doğru sendeleyerek yürür. "Swide?"

"Babamın futbol maçını izlemeye gidelim mi?" diye sorarım ona.

"Baba, top!" Küçük kollarını havaya kaldırıp sevinçle bağırıyor.

"Hadi hazırlanalım." Onu kucağıma alıp, giyinmesi için odasına götürüyorum. Ona 32 numaralı Sinclair forması ve bir çift spor şort giydiriyorum. Babasının minyatür formasıyla çok sevimli görünüyor. Bebek bezi çantasına bebek bezi, ıslak mendil, ince bir battaniye, oyuncaklar ve her ihtimale karşı yedek giysiler koyup, Camden peşimden ayrılmadan hepsini odama taşıyorum.

Rampage tişörtünü ve kesilmiş kot şortunu giyiyorum, bugün hava sıcak olacağı için saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve hazır olduğumu söylüyorum. "Şimdi, atıştırmalık bir şeyler lazım," diyorum Camden'a.

"Smacks." O da onaylayarak başını salladı.

"Hadi gel." Onu tekrar kucağıma alıyorum, bebek bezi çantasını omzuma atıyorum ve aşağı iniyorum. Camden oynarken, ben atıştırmalıkları ve iki adet yalıtımlı su şişesini (biri su, diğeri süt dolu) bebek bezi çantasındaki buz torbalarının bulunduğu ayrı bir keseye koyuyorum. Kendim için başka bir termos şişe alıp yan cebe koyuyorum, sonra temiz bir bardak ve onun için birkaç atıştırmalık seçeneği alıyorum. Muhtemelen abartıyorum, ama tedbirli olmakta fayda var.

Ona sandaletlerini giydirirken Bellamy'nin arabasının geldiğini duyarım. "Gitme zamanı, dostum."

"Hoşça kal," diyor ve ben gülümsemeden edemiyorum. O, gördüğüm en sevimli çocuk. Camden'ı kucağıma alıp dışarı çıkıyorum. Bellamy yolcu camını indirip el sallıyor.

"Selam, siz ikiniz."

"Bebeğim!" Camden sevinçle bağırır.

"Aynen öyle." O gülümser. "Sen araba koltuğunu getirirken onu buraya, yanıma koy."

"Teşekkürler." Yolcu kapısını açıp onu koltuğa oturtuyorum ve o hemen dönüp arka koltukta Coral'ı arıyor. "İçeri girip bebek çantasını alıp evi kilitlemem lazım."

"Onu ben alırım," diye Bellamy beni rahatlatır.

Eve koşarak geri döndükten sonra çantamı alıyorum, telefonumun, ev anahtarlarının ve bebek bezi çantasının yanımda olduğundan emin oluyorum. Ön kapıyı kilitleyip garajdan çıkıyorum.

Camden'in araba koltuğunu takmak için Bellamy'nin SUV'sinin arka sürücü kapısını açıyorum. "Ah, çok sıcak," diye şikayet ediyorum.

"Bugün sıcak bir gün olacak," diye Bellamy de aynı fikirde.

"Tamam, evlat, seni kemerle bağlayalım," diyorum Camden'a.

Bana uzanır ve ben de onu arka koltuğa tırmanmasına yardım ederim, bu da onu çok mutlu eder. Onu araba koltuğuna oturtup kemerini bağlamadan önce Coral'a en az üç öpücük vermekte ısrar eder.

"Hazırım," diyerek yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapatıyorum ve klima havalandırmasını kendime doğru çeviriyorum.

"Çocuklar çok zaman alır," diyor Bellamy. "Onu hazırlamak ve ihtiyacım olan her şeyi paketlediğimden emin olmak için normalde yapacağımdan bir saat daha erken hazırlanmaya başladım."

"Değil mi? Ve o hala bir bebek, bu yüzden Cam'den daha fazlasına ihtiyacı var, ama bu çok fazla. Fazla eşya aldığımı biliyorum, ama ihtiyacımız olan şeyleri almamayı tercih ederim. Oh, bekle. Bebek arabası. Onu almalı mıyım? Yoksa el arabasını mı?"

"Bence el arabası. Üstünde bir örtü var, değil mi? Ve gerekirse hareket etmesi için daha fazla yer var."

"Katılıyorum. Hemen dönerim." SUV'sinden atlayarak garaj kapısına gidiyorum, kodu girip el arabasını alıyorum. Katlanabilir olduğu için seyahat için kompakt, bu da güzel. Bellamy SUV'sinin arka kapısını çoktan açmış. El arabasını bebek arabasının yanına koyuyorum, kapıyı kapatmak için düğmeye basıyorum ve yolcu koltuğuna geri kayıyorum. "Şimdi hazırım." Gülüyorum.

Bellamy kıkırdar ve garajdan çıkar. "Ee, dün nasıldı?"

"İyi. Üzücü." Levi'nin ailesinin Camden'ı bilmediğini ona söylemiyorum. Baker'ın izni olmadan bu bilgiyi vermek yanlış geliyor. Eminim onlara anlatacaktır, ama bu onun paylaşacağı bir hikaye. "Camden çok cesurdu. Sonunda göğsüme yaslanarak uykuya daldı ve biz ayrılırken uyandı."

"Bu iyi. İki yaşındaki bir çocuk için pek uygun bir ortam olmadığını biliyorum."

"Evet, ama işe yaradı. Sonra bir lokantaya gidip geç bir öğle yemeği yedik, sonra da günün geri kalanını evde geçirdik."

Baker ve Cam öğleden sonrasının çoğunu oynarken, ben çamaşırları yıkadım ve biraz kitap okudum. Sonra hep birlikte yatmaya gittik, o bütün gece beni kucakladı ve bu sabah veda öpücüğü verdi, çünkü benim için yanağa bir öpücük bile önemlidir, bu yüzden elimden geldiğince kazançları değerlendiriyorum.

"Umarım bize güvenir," diyor Bellamy.

"Ona sürekli aynı şeyi söylüyorum. Bence kabul edecek. Sadece sindirmesi gereken çok şey var. Oğlu için kalbi acıyor, çünkü onu asla hatırlamayacak."

"Swoan, top," diyor Camden.

Koltuğumda dönüp ona gülümsüyorum. "Doğru. Babamın futbol maçını izlemeye gideceğiz."

Ellerini çırpıyor ve koltuğuna bağladıktan sonra ona verdiğim oyuncak kamyonla oynamaya devam ediyor.

"Ona yardım edebildiğine sevindim. Cam'i öğrendiğinden beri çok içine kapanık davranıyordu."

"Evet, omuzlarında büyük bir yük var ve dürüst olmak gerekirse, o," Camden duyabileceği mesafede olduğu için annesinin adını kullanmak yerine böyle diyorum - anlamayacaktır ama yine de böyle yapıyorum - "her zaman onunla geçireceği zamanları iptal ediyordu ve bu Baker'ı çok zorluyordu. Umarım ikisi de kaybettiklerini yas tutabilir ve hayatlarına devam edebilirler."

"Olması gerekeni yas tutmak," diye Bellamy de aynı fikirde.

"Bu hayran gününe hiç katılmadım. Nasıldır?" diye soruyorum ona.

O da bana günün nasıl geçeceğini anlatmaya başlar. "Her yer hayranlarla dolu olacak, ama biz yakın aile olduğumuz için oyunculara daha yakın olabileceğiz."

"Camden öyle. İki çocuğu da götürmen gerekebilir."

"Olmaz." Bellamy stadyuma girerken başını sallar. "Baker buna izin vermez. Sen gayet iyi olacaksın."

Çocuklar da dahil olmak üzere her şeyi indirmek birkaç dakikamızı alıyor. Camden arabasında, olabildiğince mutlu, Coral ise bebek arabasından her şeyi büyük gözlerle izliyor.

Dolu bebek bezi çantasını arabasının altındaki bölmeye koyup, Camden'a battaniyesini ve yanıma aldığım başka bir oyuncağı veriyorum ve içeri giriyoruz. Bebek bezi çantasında birkaç oyuncak var. Böylece,

bir oyuncaktan sıkıldığında, başka bir oyuncakla değiştirebiliriz ve bu şekilde onun dikkatini çekip onu meşgul tutabiliriz. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ve o sıkılabilir. İkimiz de sıkılabiliriz.

Bellamy nereye gittiğini tam olarak biliyor gibi görünüyor, ben de onun arkasından gidiyorum. "Sizi burada görmek ne güzel." En iyi arkadaşım Corie gülümsüyor. Önce bize, sonra da çocuklara sarılmadan önce. "İşte geçiş kartlarıdır." Bana iki tane, Bellamy'ye de iki tane veriyor.

"Çocuklar da bunları takmalı mı?" diye soruyorum, VIP kartını boynuma takarken.

"Hayır, ama yine de onlara bir tane verdim." Omuzlarını silkiyor. "Kapılar otuz dakika sonra halka açılacak. Gidip onlara sürpriz yapalım." Corie gülümsüyor ve topuklarını döndürüyor, bizim onu takip etmemizi bekliyor, biz de öyle yapıyoruz.

Bu stadyuma birçok kez geldim, maçlar için, maçlardan sonra erkekleri beklemek için, aile günü için, ama bugün farklı hissediyorum. Nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Corie bizi sahaya açılan uzun bir koridordan geçirir. Tüm oyuncular oradadır, ama antrenman yapmıyorlar gibi görünüyor. Kulaklarıma gelen kahkahalar ve şakalaşmalardan, daha çok bir sosyalleşme saati gibi.

"Sinclair! Montgomery!" diye sesleniyor Corie ve ikisi de ona dönüp bakıyor.

Reid'in tepkisi ne oldu bilmiyorum çünkü gözlerim sadece Baker'da. Gözleri büyür ve dudaklarında yavaşça seksi bir gülümseme belirir. Elindeki topu takım arkadaşlarından birine atar ve uzun bacaklarıyla bize doğru gelir.

Camden babasını görür görmez "Baba!" diye bağırır. Onu arabadan indirmeme yardım ederim ve küçük bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Baker'a doğru koşar. Baker eğilip onu kucaklar ve havaya fırlatır.

Baker, önümde durana kadar yürümeye devam eder. "Selam." Gülümser. Sonra eğilip bana sarılır ve beni çok şaşırtır. Hızlı bir harekettir, ama yine de beklenmedik bir harekettir. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada olmamızın bir sakıncası yoktur umarım. Bellamy ve Coral'ı parka davet ettim, o da Reid'e sürpriz yapmak için geleceğini ve bizi de davet ettiğini söyledi."

"Tabii ki sorun değil. Sana bunu söylemeyi düşünmeliydim. Bayan Ward hiç gelmedi ve bugün senin burada olacağını hiç düşünmemiştim. Kahretsin, Sloane, seni gördüğüme çok sevindim. İkinizi de," diyerek oğlunun yanağına öpücük kondurdu.

"Baba, top." Camden arkasına işaret eder.

"Doğru." Baker oğluna gülümser. "Babacık top oynuyor. Benimle oynamak ister misin?"

"Top oynayalım." Camden başını sallar.

"Ya sen?" Baker bana sorar.

"Siz ikiniz gidin. Ben burada takılacağım," diyorum.

"Hayır. Sen de bizimle geliyorsun. Arabayı buraya getir," der ve kalabalığı kontrol eden şeridi kaldırarak geçmeme izin verir. Bellamy bebek arabasıyla hemen arkamdadır, Reid ise Coral'a şefkatle bakmaktadır.

"Coral, tatlım, büyükbabanı görmeye mi geldin?" Koç Warner bize katılır ve sorar.

"İyi denemeydi, ihtiyar," diye şaka yapıyor Reid. "Kızlarım benim için buradalar." "Merhaba Bella," diye kızına selam veriyor.

"Merhaba baba."

"Bu ikisini çalacağım," diyor Baker, sonra elimi tutuyor, Camden hala kollarında, ve beni sahaya çıkarıyor.

"Vay canına, daha önce hiç sahaya çıkmamıştım," diyorum, her şeyi içime çekerek.

Baker durur ve bana döner, eli hala benim elimde. Ela gözleri benimkilere bakarken elimi nazikçe sıkar. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Bu küçük adam babasını görmek istedi." Bakışlarının, ya da elimdeki elinin, kalbimi göğsümde çarpıtmasına aldırış etmiyorum.

"Baba, oyna."

Baker gülüyor. Derin, zengin bir ses ve sanki onu görmeyeli asırlar geçmiş gibi hissediyorum. "Oynayabiliriz," diyor oğluna. Landry, Foster ve Knox bize katılırken, Camden'ı ayakları üzerine indiriyor.

bize katılır. Landry, Camden'ı sanki bir futbol topu tutuyormuş gibi kolunun altına alır, diğer kolunu sanki blok yapması gerekiyormuş gibi önüne uzatır ve koşturaya başlar. Camden'ın kahkahası stadyumda yankılanır.

"Git. İşini yap," diyorum Baker'a. "Kalabalık yakında burada olacak."

"Top oynuyoruz, unuttun mu?" diye sorar, hala elimi tutarken.

"Kim? Sen ve ben mi?"

"Evet." Gülümser ve endişe ve umutsuzluk yerine mutlulukla parlayan ela gözlerini görmekten çok hoşlanırım. "Uzağa git, bebeğim." Gülümser ve döner, yerden bir futbol topu alır ve koşturaya başlar, ben ise onun bana bebeğim demesi karşısında bayılmak üzereyim.

Topu havaya fırlatıyor ve ben onu yakalamak için kendimi hazırlayarak izliyorum. Top ellerime düştüğünde, şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Kutlama için ellerimi havaya kaldırıyorum ve Baker benim için sevinç çığlığı atıyor. Topu ona geri atıyorum, ama onu yakalamak için öne doğru koşması gerekiyor.

"Ben futbolcu değilim," diyorum gülerek, o bana ulaştığında.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Bugün ayrılmak "Bugün ayrılmak çok zor oldu" diye itiraf ediyor.

"Hepimiz rahatça uyuyorduk," diyorum, onun bana anlatmaya çalıştığı şeyi görmezden gelerek.

"Çok uzun zamandır en iyi uykuyu uyudum," diye itiraf ediyor.

"Biz de katılmak istiyoruz," diyor Reid, Bellamy ile birlikte bize yaklaşıırken. "Koç kızımı çaldı," diye söyleniyor.

"Oh, kes şunu." Bellamy gülüyor. "Bırak biraz onunla vakit geçirsin."

Reid'in cevabı karısını öpmek oluyor. "Oyun başladı, bayanlar," diyor gözlerinde kötücül bir parıltıyla.

Sonraki yarım saat kadar dördümüz arasında topu atıp durduk. Camden'ı ve çocukları kontrol ettim, ayrıca ona tüm dikkatlerini veren Corie ve Rowan'ı da. Kalabalık yoğunlaşmaya başlayınca, çocukların hayranlarıyla selamlaşmaları gerektiğini anladım.

"Camden'ı alayım da sen işine bakabilesin."

"Ben götürürüm." Baker koşarak Foster'dan oğlunu alır ve bana geri döner. Hafifçe koşarken Camden kollarında zıplıyor. Küçük elleri babasının formasına tutunmuş ve bana geri dönerken yol boyunca kahkahalarla gülüyor.

"Hadi dostum, bir şeyler içip atıştırmalık bir şeyler alalım."

Baker onu bana uzatır ve kulağıma fısıldar, "Bunun için teşekkürler. Buralarda kal."

"Çocuklar artık dayanamayana kadar kalacağız."

"İkinci oturumdan önce öğle yemeği molası olacak." "Tamam."

Ona gülümsüyorum. O da içtenlikle gülümsüyor ve onun uzaklaşmasını izlerim.

Camden el sallıyor, ben de öyle yapıyorum, sonra Bellamy ile Coral'la kenarda buluşuyoruz ve erkeklerimizi izlemeye başlıyoruz — hayır, erkeklerin hayranlarıyla etkileşime girip bazı temel antrenmanlar yapmasını izliyoruz.

Aramızda bir şeyler değişti, ne olduğunu bilmiyorum ama sormaya korkuyorum. Bu konuyu biriyle konuşmam lazım. En yakın arkadaşlarım onun arkadaşları ve onların eşleri, bu yüzden durum biraz karmaşık ama bunu yapmam lazım. Bunu kendi başıma halledemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım. Onun için çalışıyorum, bu yüzden durum çok karmaşık, ama bunu bilsem de, ayrılmak istemiyorum.

On Üçüncü Bölüm

Baker

Garaja girip, arkamdaki garaj kapısını kapatmak için güneşlikteki düğmeye basarken kığım sürükleniyor. Bugün Kentucky'de sezon öncesi maçı vardı. O kadar yakındı ki otobüsle gittik, yani erken saatte oynadığımız için aynı gece kendi yataklarımızda uyuyabileceğiz.

Yorgunluktan bitkinim ve tek istediğim Camden'ı kontrol edip yatağıma yüzüstü düşmek. Çantamı içeri taşımaya bile zahmet etmiyorum. Yarın alırız. Bunun yerine, sessizce eve giriyorum, alarmı kapatıp yeniden kuruyorum, sonra ayakkabılarımı çıkarıp karanlıkta yukarı çıkıyorum. Camden'ın odasına vardığımda kapıyı iterek açıyorum ve gözlerimin odasındaki loş gece ışığına alışması birkaç dakika sürüyor. Gözlerim alıştığında nefesim kesiliyor.

Oğlumun yatağında kıvrılmış halde Sloane yatıyor. Kollarını koruyucu bir şekilde oğlumun etrafına dolamış ve oğlum, hiç olmadığı kadar güvendeymiş gibi uyuyor. Hissettiğim yorgunluk kayboluyor ve onun yerine daha güçlü başka bir şey geliyor. Bu bana yabancı bir duygu ve ben ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum.

Bunun yerine odadan çıkıp koridordan koşarak kendi odama gidiyorum. Maçta giymek zorunda kaldığım takım elbiseyi çıkarıp pijama pantolonumu giyiyorum ve aceleyle yanlarına dönüyorum. Sloane ve benim Camden için seçtiğimiz yer yatağının ayaklıklarını aşmaktan çekinmeden Sloane'in yanına uzanıyorum.

Bu yatak, son birkaç hafta içinde verdiğim en iyi ikinci karardı. İlki mi? Sloane'ı işe almak. Onun burada olması, ikisinin yanına eve dönmek, gerçeküstü bir şey ve şu an, her şey demek.

Kendimi tutamayıp, Sloane'a sokulup kolumu onun omzuna doladım. O birden uyandı. "Şşş, özür dilerim, seni uyandırmak istemedim." Onu bırakmak istemediğim için dudaklarımı yanağına bastırdım.

"Önemli değil," diye mırıldanır uykulu bir sesle.

Kendi yatağına gideceğini söylemesini bekliyorum, ama bunun yerine, kollarımın arasına yerleşerek beni şaşırtıyor. Onu kendime daha da yaklaştırıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni özledim," diyorum ona.

"Eve geldiğine sevindim," diyor, karnımın üzerinde duran elimin üzerine elini koyarak. Parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip tekrar uykuya dalıyor.

Ne kadar yorgun olsam da, uykuya dalmam biraz zaman alıyor. Kollarımdaki kadını düşünmeden edemiyorum. Sloane birkaç yıldır hayatımda, ama bana yardım etmeyi teklif edene kadar onu gerçekten tanıdığımı hissetmemiştim. Kalbi kocaman, gülümsemesi canlı ve çok seksi. Onun uzun, bronzlaşmış bacaklarını düşününce sikim sertleşiyor. Uyanıp sikimin kıkına bastırdığını hissetmemesi için yer değiştirmeliyim, ama dürüst olmak gerekirse, hissetse de umurumda olmaz. Bir aydan fazladır burada ve her geçen gün ona dokunmamak gittikçe zorlaşıyor.

Mümkün olduğunda bunu yapmaya çalışıyorum, ama onu kollarımda tutabildiğim sadece ikinci kez ve onun yanında olmadan bir daha asla uyuyamayacağımdan endişeleniyorum. Uyku sonunda beni ele geçirirken son düşüncem bu.

* * *

"Baba, süpür." Camden'ın fısıldamaya çalıştığını ama başaramadığını duyuyorum.

"Süpürüyor," diye fısıldıyor Sloane. "Sessiz olmalıyız, yoksa onu uyandırabiliriz

."

"Çok geç," diyorum ve Sloane'ı göğsüme çekiyorum. Onu kollarımın arasında uyandırmak kollarımı ona dolayarak uyanmak, günümün en güzel başlangıcı.

"Baba!" Camden sevinçle bağırıyor ve ben gülümsüyorum. Sloane'ın üzerine eğiliyor, kollarını onun kalçalarına koyuyor ve bana gülümsüyor.

"Baba, süpür."

"Öyleydi, ama şimdi uyandım. Aç mısın?" diye soruyorum ona. Başını sallayıp karnını ovuşturuyor. "Dondurma."

Sloane ve ben buna güldük. "Çok tatlısın," diyorum oğluma. "Kahvaltıda dondurma yemiyoruz."

"Dondurma lezzetli." Gülümser, karnını tekrar okşar, sonra yerinden kalkar ve yataktan iner.

Onun, ailemin ona aldığı küçük mutfağa koşup kahvaltı hazırlıyormuş gibi yapmaya başladığını izliyorum. "Günaydın," diye Sloane'a fısıldayarak elimi tişörtünün altına kaydırıyorum. Şansımı zorladığımı biliyorum, ama parmaklarımın altında onun yumuşak tenini hissetme ihtiyacı, dadıma, arkadaşıma bu şekilde dokunmamam gerektiği konusundaki endişemden daha ağır basıyor. Yine de, buradayım ve pişman değilim.

Omzunun üzerinden bana dönüp bakıyor. "Günaydın. İyi oyundu." Gülümsüyor.

"İzledin mi?"

"İkimiz de izledik." Camden'a doğru başını sallar. "Kızları davet edecektim, ama sana sormadım, o yüzden Cam ve ben kendi başımıza geçirdik günü."

"Onlar ailemiz, Sloane. Tabii ki onları davet edebilirsin. Burasının senin evin olduğunu hissetmeni istiyorum." Sözlerimin daha derin bir anlamı var ve umarım o da bunu anlar. Onun burada, benim evimde, bana eve geldiğini seviyorum. Bir aydan biraz fazla oldu ve onun yaşamadığı bir eve gelmeyi hayal edemiyorum. Ancak, bu düşünceleri zihnimin arkasına itip görmezden gelmeye devam ediyorum.

Bana dokunmama izin veriyor. Mümkün olduğunca çok temas kurmama izin veriyor ve şimdi olduğu gibi, bunun hakkında asla konuşmuyoruz. Elim, onun sıkı ve düz karnını okşuyor, ama ikimiz de bundan bahsetmiyoruz. Bu, aramızda bir şey haline geldi ve yeterli olmasa da, şimdilik durum bu. Onunla bir şey başlatmanın hayatımızı karmaşıktıracağını biliyorum, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onunla birlikte olmanın ne kadar karmaşık hale geleceği umurumda değil diye düşünmeye başlıyorum. Bu evden daha fazla, evim gibi hissetmeye başlıyorum.

"Bugün planın ne?" diye soruyorum ona.

"Sen izinlisin, ben de Cam'le biraz vakit geçirmen için ortadan kaybolacaktım."

"Hayır," diye çabucak cevap veriyorum. "Günü bizimle geçir."

Omzunun üzerinden bana bakar. Büyük kahverengi gözlerinde karışıklık vardır. "Onunla geçirdiğiniz zamandan çalmak istemiyorum. Bunun sizin için önemli olduğunu biliyorum."

"İkimiz de sizinle vakit geçirmekten keyif alıyoruz. Tabii, sen istemiyorsan başka," diyorum, umarım öyle değildir.

"Tabii ki öyle değil. Sadece sana biraz zaman ayırmak istedim."

"İkinizle de vakit geçirmem lazım," diye itiraf ediyorum. Buna cevap vermiyor, ama vermesi de gerekmiyor. Gülümsemesi bana kabul ettiğini söylüyor.

"Onu giydirmem ve kahvaltı hazırlamam lazım," diyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Biraz daha sıkı sarılırım. "Birkaç dakika daha," derim ona ve o da yatağa geri uzanarak kucağıma girer. Camden'ın oyuncak mutfağıyla oynadığını izlerken onu sıkıca sararım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama sonunda oğlum yaptığı işi bitirmiş ve bize denememiz için getirmiştir.

Sloane benden uzaklaşır, oturur ve Camden'dan plastik yumurtaları ve pastırmayı alır, onları yiyormuş gibi yapar.

"Swoan, lezzetli." O da başını sallar, mutfağına koşar ve bana da benzer bir plastik yemek tabağı getirir. "Baba, ye" der ve tabağı gösterir.

Söyleneni yaparak, Sloane gibi yemeğimi yiyormuş gibi yapıp sonra doyduğumu söylüyorum. Camden, kendiyile gurur duyarak tabaklarımızı alıp mutfağındaki lavaboya koyuyor. "Tamam, evlat, hadi poponu değiştirip mutfağına inelim," diyorum oğluma, sonra Sloane'a dönerek. "Git banyo yap, duş al, ne istersen. Bugün Cam'e ben bakacağım. Bugün ona bakmak için burada değilsin. Bizimle vakit geçirmek için buradasın. Kahvaltı hazırlayayım," diyorum, şakağına bir öpücük kondurup ayağına kalkıp yatak korkuluğunun üzerinden atlıyorum.

"Yardım etmekten memnuniyet duyarım. Kahvaltıya başlamak isterseniz, onun kıyafetini değiştirebilirim."

"Hayır, yapamam. Cam, dostum, babana Sloane için biraz daha yemek hazırlamasına yardım etmek ister misin?"

"Cam yardım eder." Başını sallar ve bana doğru koşar. Onu kucağıma alırım, yumuşak bezini hissedirim ve irkilirim. "Seni değiştirelim. Belki de lazımlığı kullanmaya başlayabiliriz. Ne dersin?"

"Tuzluk mu?" diye sorar, başını yana eğerek.

Sloane gülüyor. Ses odayı dolduruyor ve beni sıcak bir kucaklama gibi sarıyor. "Henüz hazır olduğunu sanmıyorum baba, ama yakında hazır olacak," diyor yataktan kalkarak. "Ben duş alacağım."

"Kahvaltı hemen hazır olacak," diyorum ona, gözlerimi Camden'dan ayırmadan, o da alt değiştirme masasında yatıyor. Hızlıca bezini değiştirip onu omzuma atarak aşağıya taşıyorum. O gülüyor, ben de dudaklarımı gülümsemeye çekiyorum. Son zamanlarda bunu daha sık yapıyorum. Oğlum beni sık sık gülümsetse de, bu günlerde bu mutluluğa katkıda bulunan bir de onun dadısı, arkadaşım, aklımdan çıkaramadığım kadın var.

Otuz dakika sonra, tezgahın üzerine yığınla krep, pastırma ve çırpılmış yumurta koyuyorum. Camden, Sloane odaya girdiğinde mutfak adasındaki çocuk koltuğunda oturmuş yemek yiyor.

"Swoan, pancake!" Camden kahvaltısından bir parça kaldırıp ona gösterdi.

"Büyük bir çocuk gibi yiyorsun." Ona gülümser.

Onu inceliyorum. Kısa bir spor şortu ve tişört giymiş, saçları ıslak ve dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış. Hiç makyaj yapmamış ve çok güzel. Rahat görünüyor ve buraya aitmiş gibi duruyor.

"Çok güzelsin," diye düşüncelerimi dile getiriyorum, çünkü ne kadar muhteşem olduğunu bilmesi gerekiyor.

Kendine bakar ve güler. "Dağınık görünüyorum, ama bugün tembellik yapıyoruz, değil mi?"

"Evet. Sadece üçümüz." Ona gülümsüyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor. Bu harika görünüyor. Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, hazır. Kendine bir tabak hazırla ve otur. Ne içmek istersin?"

"Oh, ben alırım." Dolaba doğru yönelir, ama ben kollarımı beline dolayarak onu göğsüme sıkıca sararım.

"Bugün sana ben bakayım."

Uzun kirpiklerinin altından bana bakan kahverengi gözleri parıltıyor.
"Tamam. Portakal suyu lütfen."

"Tamam." Alnını öptüm ve isteksizce onu bıraktım, böylece Camden'in yanındaki mutfak adasındaki koltuğa oturmadan önce kendine bir tabak hazırlayabilecekti.

"Swoan, ısır."

Camden'in ona kendi krepinden bir parça yedirirken gözüm takılır. Kızım onu alır, yavaşça çiğner ve ne kadar lezzetli olduğunu abartarak gösterir. Oğlum ona sanki hayatında gördüğü en olağanüstü şeymiş gibi gülümser ve benim aklıma gelen tek şey şudur: *Aynen öyle, oğlum. Aynen öyle.*

Ona bir bardak portakal suyu, kendime bir bardak süt doldurup yanına oturdum. Rahat bir sessizlik içinde kahvaltımızı yaptık. Camden bile kahvaltımızı bitirirken sessizdi.

"Teşekkürler, çok lezzetliydi, ama bir lokma daha yiyemem," diyor Sloane, ayağa kalkıp boş tabağını ve benim tabağımı alıp bulaşık makinesine götürüyor.

"Bugün sana ben bakacaktım sanıyordum?" diye soruyorum ona.

Gülümser. "Sen kahvaltıyı hazırladın. Ben temizliği yapabilirim. En azından bunu yapabilirim."

Ben yorum yapamadan, oğlum içecek kabını tezgaha sertçe vurur ve yüksek sesle ve dramatik bir şekilde "Ahh" der, ikimiz de ona güleriz.

"Sen bir şakacısın," diyor Sloane, oğluma yumuşak bir gülümsemeyle ve gözlerinde büyük bir sevgiyle bakarak.

"Cam şovmen," diye tekrarlar ve kahkahalara boğulur.

"Hadi gel." Onun önlüğünü çıkarıyorum, çoğu zaman dağınıklığı önleyen türden bir önlük, ve onu kucağıma alıyorum, tam o sırada Sloane yanımıza gelip bebeğin yüzünü silmek için bebek mendili çıkarıyor. O kıpırdanıyor, ben de onu daha sıkı tutarken, Sloane onu temizlerken bir kolumu onun beline doluyorum.

Bu çok samimi bir an.

"İşte, bitti." O eğilip onun yanağına bir öpücük kondurur, sonra bebek mendilini atar ve kahvaltının geri kalanını temizler.

"Bugün ne yapmak istersiniz?" diye soruyorum, hepimiz oturma odasına geçtikten sonra.

"Yağmur yağacakmış," diyor Sloane, "yani park muhtemelen söz konusu olamaz. Bugün evde kalmak zorunda kalacağız." Tam o sırada, bir gök gürültüsü duyulur. Cam donar ve Sloane ile benim oturduğumuz kanepeye doğru koşar. Ne yazık ki, aramızda bir minder vardır. Onu yakalamak için kendimi hazırlarım, ama o doğrudan Sloane'e koşarak beni şaşırtır. O da hazırdır ve onu kucağına alır ve sıkıca sarılır.

"Sadece bir fırtına," der ona. "Gökyüzü kızgın ve bize bunu söylüyor," diye açıklar.

"Gökyüzü üzgün," diyor, göğsüne sokulup.

"Evet, ama korkacak bir şey yok," diyor, kollarını sıkıca ona dolayarak.

İkisini böyle birlikte görünce vücudumun verdiği tepki, sanki beni kucaklıyor gibi. Sıcaklık beni sarıyor ve bu doğru geliyor. O doğru geliyor.

"Babam burada yalnız kalıyor," diye takılıyorum.

"Baba, otur," diyor Camden, Sloane'ın yanındaki yeri işaret ederek. Oğlumun şimdiye kadarki en iyi kanat adamı olduğu için gülümsüyorum.

Onu bir kadını tavlama için asla kullanmazdım, ama bu farklı. İkimizin de yakınında olmasını istediğimiz kadın burada, bizim evimizde, ve emin ol ki bundan yararlanacağım. Kanepenin arkasından battaniyeyi alıp yanlarına oturuyorum ve üçümüzün üzerine atıyorum. Kolumu Sloane'ın omzuna atıyorum ve o hemen bana yaslanıyor, sonra bana uzaktan kumandayı uzatıyor.

"Ne izleyeceğiz, Cam?" diye oğluma soruyorum.

"Vroom, vroom," diyor ve konuşan arabaların olduğu en sevdiği filmi izlemek istediğini anlıyorum. Aradığımı bulup oynat düğmesine basıyorum ve kanepeye yaslanıyorum.

Genelde yerinde duramayan oğlum, Sloane'ın kollarında kıvrılmış halde yumuşak battaniyenin üzerinde ellerini ovuşturuyor. Kendimi tutamayıp, onun şakağına bir öpücük kondurup ikisini biraz daha kendime çekiyorum. Bugün izin günümde, bu ikisiyle birlikte böyle vakit geçirmekten daha çok yapmak istediğim tek bir şey bile aklıma gelmiyor.

On Dördüncü Bölüm

Sloane

"Swoan, baba, top!" diyor Camden, mutfağa koşarak gelirken, ben de tezgahın üzerine atıştırmalıklar koyuyorum.

"Doğru. Babamın top oynamasını izleyeceğiz." Ona gülümserim. Arka cebimden telefonumu çıkarır, Sinclair 32 forması giymiş, küçük futbol topunu tutan fotoğrafını çeker ve Baker'a gönderirim.

Ben: Cam, "İyi şanslar, baba!" diyor.

Cevap beklemiyorum. Meşgul olduğumu biliyorum, ama Camden'ın fotoğrafını görünce gülümseyeceğini de biliyorum. Ancak, telefonum hemen onun cevabıyla titriyor.

Baker: Teşekkürler. Ya sen? Benim için şansın yaver gitti mi?

Ona ne göndereceğimi düşünürken, ona öpücük gönderen bir selfie çekmeye karar verdim. Cesur bir hareket, ama aramızdaki şeyler... daha fazlası oldu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bu konuyu konuşmuyoruz. Öyle işte, ve benim için sorun yok. Konuşmak bunu gerçek kılar, ve ben ikisiyle de geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Henüz bunun bitmesine hazır değilim. Mesajı gönderiyorum ve alt dudacağımı ısırarak onun cevabını bekliyorum.

Baker: Artık kazanacağımızı biliyorum. En büyük iki hayranım.

Baker: Maçı izleyeceksin, değil mi?

Ben: Evet. Bellamy, Coral ile birlikte geliyor ve Amanda da geliyor, çünkü takım Corie ve

Rowan'ı bizden
çaldığı için
Amanda da
geliyor.

Baker: Sana ve Cam'e bilet almalıydım, böylece burada olabilirdiniz.

Ben: Biz burada iyiyiz.

Tezgahın üzerindeki atıştırmalıkların fotoğrafını çekiyorum.

Baker: İyi eğlenceler. Maçtan sonra ararım.

Ben: Ben burada olacağım. İyi şanslar, Sin Baba!

Baker: Teşekkürler, bebeğim.

Ne kadar süre olduğunu bilmediğim bir süre boyunca mesajına bakakaldım. Camden dikkatimi çekmek için şortumu çekip bana futbol topunu uzattığında, telefonumun ekranını kilitleyip şortumun cebine geri koydum.

"Bu senin futbol topun," diyorum Camden'a.

"Cam topu," diyor, topu benden geri alıp küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde oturma odasına koşuyor.

Kapı zili çalar ve oturma odasında televizyona bakarak duran Camden'a bakarım. Knox'un yüzü ekranda, spikerler onun sezonunu anlatıyor. Kapıya koşarak gider, kapıyı açar ve Bellamy, Amanda ve Coral'ı selamlarım. "İçeri gelin," derim ve geri çekilirim. "Cam ekrana yapışmış durumda. Knox'un resmi ekranda çıktı ve o da büyülenmiş gibi izliyor." Gülümsüyorum.

"Atıştırmalıklarımız var." Amanda bir torba kaldırır.

"Onları mutfağa koy. Ben de bir kısmını hazırladım bile." Onlar yerleşirken Bellamy'den Coral'ın araba koltuğunu alıyorum. Kanepede otururken onu koltuğundan kaldırıp kucağıma alıyorum. "Merhaba, tatlı Coral," diyorum ve o kıkırdıyor. Beş aylıkken kişiliği giderek daha fazla ortaya çıkmaya başlıyor.

"Bebeğim!" Camden koşarak gelir.

"Sakin ol," diye hatırlatırım ona.

"Cam sakın," diye tekrarlar ve eğilip Coral'ın yanağına öpücük kondurur.

"Bellamy, sanırım bir aşk hikayesi başlıyor," diyor Amanda, Bellamy ile oturma odasında yerlerini bulurken.

"Ah, birlikte olurlarsa ne kadar tatlı olur." "Değil mi?" diye onaylıyorum.

"Kocan bu akşam ne yapıyor?" diye Amanda'ya soruyorum. Yaklaşılması zor Ethan hiç ortalarda görünmüyor. Amanda, Ethan'ın sürekli çalıştığını, ortak olmaya çalıştığını söylüyor, ama acaba birbirlerini hiç görüyorlar mı?

"Önemli bir davayla uğraşıyor." Omuz silkiyor, sonra hemen ekliyor: "Deniyoruz." Camden ve Coral'a başını sallıyor. "Aylardır deniyoruz, ama sonuç yok."

"Ne? Bana bebek yapmaya çalıştığınızı söylemedin," Bellamy en iyi arkadaşını azarlıyor.

"Uğursuzluk getirmek istemedim, ama ya yapamazsak?" Amanda üzgün görünüyor.

"O zaman evlat edin. Sevgi dolu bir yuvaya ihtiyaç duyan çocuklar var. Seni anne olarak gördükleri için şanslı olacaklar, ama umudunu kaybetme. Bazen, denemeyi bıraktığında ya da denemediğinde, benim durumumda olduğu gibi, o zaman olur." Bellamy sırttı.

"Yani, bana kocamı barda tanıştığım bir yabancı gibi davranmam gerektiğini mi söylüyorsun, onunla bir ilişki yaşayıp, hop hop, teşekkürler hanımefendi, hamile kaldım mı?" Amanda alaycı bir şekilde sorar.

Bellamy'nin yüzü hafifçe pembeleşir, ama gülümser. "Aynen öyle. Hayatta bazen en az beklenmedik şeyler sana en büyük mutluluğu getirir."

"Ben hazırım, anlıyor musun? Hayatımızın bir sonraki aşamasına geçmek istiyorum."

Bellamy yumuşak bir gülümsemeyle, "Zamanı geldiğinde olacak. Buna inan," diyor.

"Teşekkürler." Amanda başını sallar ve sonra konuşmayı Camden'a çevirir. Camden oyuncakları, babası, televizyondaki amcaları

ve benim bile anlamadığım başka şeyler hakkında konuşur. Her geçen gün konuşması daha netleşir ve giderek daha fazla konuşur.

Coral huysuzlanmaya başlar, ben de onu annesine veririm ve o da hemen sakinleşir.

"Cam, Bellamy teyzeye ve Amanda teyzeye kaç yaşında olduğunu söyle." İki parmağımı kaldırıyorum ve o da eline bakarak beni taklit ediyor.

"Cam iki!"

"Doğru. Sen ikisin. Aferin dostum." Ona gülümsüyorum. Bana koşarak gelir ve kucağıma atlar. Onu kolaylıkla yakalarım ve o da sırtını bana dayayarak yerleşir.

Çocuklar ve maç bizi eğlendiriyor. Atıştırmalıkların ve güzel sohbetin tadını çıkarıyoruz ve Rampage bir galibiyet daha alıyor. Bellamy ve Amanda, Bellamy'nin Coral'ı yatırması için maç biter bitmez ayrılıyorlar. Camden'in yatma saati de çoktan geçti. "Tamam, ufaklık, yatma zamanı," diyorum ona ve onu kucağıma alıyorum. kollarımın arasına alıp yukarı taşıyorum. Normalde onu geceleri yıkarım ama bu sabah bekleyelim. Kollarımda uykuya dalmış bile. Hızlıca bezini değiştirip pijamalarını giydirip yatağına yatırıyorum. Bu gece kitap okumaya bile gerek yok çünkü başı yastığa değdiği anda gözleri kapanıyor ve uykuya dalıyor. "İyi geceler, tatlı oğlum." Alnını öpüyorum, gece lambasının açık olduğundan emin oluyorum, bebek monitörünü açıyorum ve odadan çıkıyorum.

Aşağıda, mutfakı temizleyip çöpü dışarı çıkardıktan sonra, Baker aramadan önce kanepede oturup kitap okumaya başlıyorum. En iyi arkadaşının ağabeyine aşık olan bir kadının hikayesine kendimi kaptırıyorum ve telefonum çaldığında irkiliyorum. O kadar dalmıştım ki, nerede olduğumu unutmuştum. Kurgunun güzelliği de bu zaten.

"Selam. Harika maçı," diye Baker'ı selamlıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve sesinden gülümsediğini duyabiliyorum. Bu gece iki touchdown yaptı. Şimdiye kadar harika bir sezon geçiriyor. "Gecen nasıldı?"

"Harika, kızlar maçın sonuna kadar kaldılar, sonra Cam'i yatırdım ve hemen uykuya daldı. Dağınıklığı temizledim ve şimdi kanepede oturmuş kitap okuyorum. Senin aramanı bekliyorum."

"Beni bekliyorsun, ha?" diye sordu. "Evet."

"Bu gece nasıldı?"

"Her zamanki gibi bir melek gibiydi. Maç öncesi programı vardı ve Knox'un resmini gösterdiler, o da ekrana yapıştı. Knox amcasını nasıl izlediğini anlayamadı. Çok sevimliydi."

Baker gülüyor. "Bunu anlaması zor olmalı."

"Biliyorum. Sanki Knox televizyondan atlayıp oturma odasına düşecekmiş gibi ekrana bakıyordu." Gülerek cevap veriyorum.

"O biletleri almalıydım," diyor.

"Sen galibiyetini kutlamakla meşgulsün. Ayrıca, takımla birlikte seyahat etmen gerekiyor. Sen eve dönene kadar biz burada her şeyi yolunda tutacağız. Yani, sen eve dönene kadar," diyorum ve içimden sözlerim için kendime lanet ediyorum.

"İkinize de eve döneceğim, Sloane," diyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, dilimden kaçan sözleri önemsemeden.

"Anladım ve ilk söylediğin doğruydı."

"Peki, yarın saat kaçta eve geleceksin?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

"Uçağımız saat dokuzda kalkıyor. Michigan'dan kısa bir uçuş, bu yüzden öğleden sonra erken saatlerde evde olacağım."

"Harika." diye diyorum diyorum alkış
 taraftarlardan arka arkasından sesler geliyor. "Bu galibiyeti takımınla kutlasan iyi olur."

"Evdeki takımımınla kutluyorum, seninle konuşarak."

Gerçekten bunu mu söyledi? Kahretsin, böyle konuştuğunda ona nasıl direnebilirim ve kalbimin sadece onu ve oğlunu arzulamasını nasıl engelleyebilirim?

"Kesinlikle hepiniz için tezahürat yapıyorduk," diyorum, çünkü başka bir şey aklıma gelmiyor. Aslında bu doğru değil. Ona aramızda neler olduğunu sorabilirdim, ama cevabının ne olacağından çok korkuyorum, bu yüzden rol yapmaya devam ediyorum ve aramızda gelişen her neyse, yüzümüze patlamamasını umuyorum.

"Hepimiz mi, yoksa ben mi?" diye soruyor, sesi kısık.

"Tabii ki hepiniz, ama Cam ve ben diğerklerinden biraz daha fazla 32 numarayı izliyorduk."

"İkinizi özledim," diyor yumuşak bir sesle, o kadar yumuşak ki, soyunma odasının arka plan gürültüsüyle onu neredeyse duyamıyorum.

"Sen eve geldiğinde biz burada olacağız," diyorum ona. Ben de seni özlediğimi söylemek istiyorum, ama bu sözleri içimde saklıyorum.

"Stadyuma geri döndüğümüzde sana mesaj atarım."

"Tamam. Tebrikler, Baker. Harika bir maç oynadın. Hepiniz harika oynadınız."

"Teşekkürler, bebeğim. Yarın görüşürüz."

Lanet olası kalbim onun sözlerine hızlı bir atışla tepki veriyor. "Yarın görüşürüz," diyerek telefonu kapatıyorum. Okuduğum kitaba geri dönmeye çalışıyorum, ama kendi başımın kahramanı varmış gibi hissettiğimde bu çok zor oluyor. Bunun yerine, geceyi bitirip odama çıkıyorum. Yatmaya hazırlanmadan önce, huzur içinde uyuyan Camden'ı kontrol ediyorum. Ne kadar çabuk uyursam, onu o kadar çabuk görebilirim.

* * *

Camden, satın aldığım futbol kurabiyesi kalıplarını kullanarak başka bir kask şeklindeki kurabiye yaparken ellerini çırpıyor. "Aferin dostum."

"Cook-kie!" diyor sevimli küçük sesiyle.

"Doğru. Bir sürü kaskımız var. Birkaç forma ve birkaç futbol topu daha yapalım." Forma kurabiye kalıbını alıp hamura bastırmasına yardım ediyorum ve o yine gülerek alkışlıyor. Her kurabiyeyi kestiğimizde kutlama yapıyor ve bu kesinlikle çok keyifli.

"Tamam. İlk partiyi fırına koyayım, sonra birkaç tane daha yapalım. Ayrıca krema da yapmamız gerekiyor," diyorum ona.

"Cam da yapabilir," diyor.

"Tabii ki. Sen benim büyük yardımcımsın," diye hatırlatırım ona. O da gülümser ve parmağını fazla hamurun içine batırır. Bir sonraki partiyi kesmeye başlamadan önce hepsini tekrar toplayıp açmam gerekecek.

Tavayı fırına koyup, daha fazla hamur açmakla meşgul olurum, sonra ona futbol topu şeklindeki kurabiye kalıbını veririm. "Birkaç futbol topu daha yapalım."

"Baba, top." Kıkırdayarak kalıbı tüm gücüyle hamurun içine bastırır.

"Doğru. Babam futbol oynuyor." İşaret parmağımı burnuna dokunduruyorum ve o, sanki bu hareket iki yılı aşkın hayatında gördüğü en komik şey gibi kahkahalarla gülüyor.

"İşte bu, bir erkeğin eve geldiğinde duymaya alışabileceği bir ses."

Yukarı bakınca, Baker'ın mutfığa açılan çamur odasının kapısında durduğunu görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış, kapı çerçevesine yaslanmış, bize gülümsüyor.

"Üzgünüm, çok eğleniyorduk, geldiğini duymadık. Hoş geldin."

"Baba, kurabiye." Camden, az önce kullandığımız futbol topu şeklindeki kurabiye kalıbını kaldırdı.

"Görüyorum dostum," diyor, tüm boyunu kullanarak ayağa kalkıp bize doğru yürüyor. Arkamda durup ellerini belime koyarken yanağıma öpücük konduruyor, sonra eğilip aynı şeyi oğluna da yapıyor. "Harika kokuyorlar," diyor bize.

"Çünkü harika bir yardımcım var. Biraz dağınık." Ben yüzümü buruşturuyorum. "Ama buna değer."

"Babam da yapabilir mi?" diye Camden'a sorar.

Camden başını sallar, jarse kesiciyi alır ve ona uzatır. Baker yaklaşır, sırtımı kendine doğru çevirir, bana doğru eğilir, sıcak nefesi kulağımda hissedilir ve bir kurabiye keser.

"Baba, yaşasın!" Camden, yaptığımız her kurabiye için ikimize alkışladığı gibi babasına da alkış tutuyor.

Fırının zamanlayıcısı çalar ve omzumun üzerinden Baker'a bakarım. "İlk parti hazır. Onları çıkarmam lazım."

"Ben çıkarırım." Göz kırpar, beni bırakır ve hızlıca kurabiye tepsisini fırından çıkarır. "Şimdi ne yapacağız?" diye sorar.

"İkinci tepsi fırına girmeye hazır." Tezgahın üzerinden ona uzatıyorum. "Zamanı on dakikaya ayarla," diyorum.

"Anladım." Dediğimi yapar ve geri gelir, kolunu belime dolayarak. Ona bunun ne olduğunu sormalıyım. Aramızdaki değişimi hissediyorum, ama bunu gündeme getirmekten de çok korkuyorum. Onu istiyorum. Bizi istiyorum, burada kalmak, oğluna bakmak, mecbur olmadığım günlerde onlarla vakit geçirmek, hepsi çok gerçek, çok mükemmel geliyor.

Sonraki birkaç saati kalan kurabiyeleri pişirip üzerlerine krema sürerek geçiriyoruz.

"Bebeğim, bu kadar kurabiyeleri ne yapacaksın?" diye sordu Baker, mutfak adasına bakarak. Tamamen kaplanmıştı. Kurabiye yapma işimiz biraz kontrolden çıkmıştı.

"Sanırım yarın antrenmana götüreceksin."

"Koçun beni azarlayacağını biliyorsun," diyor, Camden'a hızlıca bakarak.

"Camden'ın takım için yaptığını söyle ona. Torun sahibi olduktan sonra yumuşadı. Hepinize izin verecektir," diyorum gülerek.

Baker sırtıyor. "Düşünme şeklini seviyorum."

"Ne derler? İzin istemektense af dilemek daha kolaydır?" Camden, doldurulmuş Rowdy the Rhino oyuncağını elinde tutarak mutfığa koşarak girerken gülüyorum. "Swoan, kalk." Bana kollarını uzatıyor ve ben onu kucağıma alıyorum. "Seni temizlerken bir yeri atlamışım galiba." Gülerek, ağzının köşesindeki küçük bir şekerleme lekesini siliyorum.

"Cam, kurabiye." Mutfak adasını işaret ediyor.

"Oh, hayır, yapma bayım. Zaten iki tane yedin. Bir gün için bu kadar yeter." Alt dudağını dışarı çıkarır ve ben başımı sallarım.

"Baba, Cam, kurabiye."

"Hayır, Sloane'ı duydun. Bugünlük bu kadar yeter." Baker adanın etrafında dolaşır ve kollarını bize dolandır. Camden'ın boynunu ısırmış gibi yapar, Camden kahkahalarla çığlık atar ve bana sarılır.

"Siz çocuklar gidip biraz vakit geçirin, ben bulaşıkları yıkayayım." Camden'ı Baker'a veriyorum ve o

kolayca babasının kollarına
düşer. "Ben yardım
ederim."

"Hayır. Bugünkü göreviniz birlikte vakit geçirmek. Ben hallederim."

"Sadece işin bittiğinde bize geleceğine söz verirsen." Baker'ın ela
gözleri benimkilere dik dik bakıyor.

"Anlaştık." Camden'ın yanağına öpücük kondurup
uzaklaşmaya başlıyorum. "Swoan. Baba öpücüğü."

Babasının yanaklarını okşuyor.

"Evet, Sloane. Babacığım öp." Baker sırtıyor.

Gülümsememi saklayamadan, şakacı bir şekilde gözlerimi
deviririm, parmak uçlarımda yükselir ve Baker'ın yanağına öpücük
kondururum.

Baker, oğlunun büyük olasılıkla bunu isteyeceğini bilerek, Camden'ın
alnını ve sonra benim alnımı da öper, sonra dönüp Camden'ı oturma
odasına taşır.

İkisini birlikte izlerken kalbim kıpır kıpır oluyor. Bugün mükemmel
bir gündü ve umarım ikisiyle birlikte bunun gibi daha nice günler
yaşayabilirim.

Sinclair erkekleri hızla kalbimi fethediyor.

On Beşinci Bölüm

Baker

Stadyumdaki atmosfer elektrikli. Sezonun ilk resmi maçı ve biz çok heyecanlıyız. Sezon öncesi tüm maçları kazandık ve bu da takım ve teknik ekibi bugünkü maç için daha da heyecanlandırdı. Şu ana kadar haklı çıktık. Üçüncü çeyreğin başındayız ve on dört sayı öndeyiz.

Benim için bu daha da önemli. Oğlum bugün burada. Sloane onu süitinde yanında tutuyor ve ben çok heyecanlıyım. Elbette o bunu asla hatırlamayacak, ama ben hatırlayacağım.

Sloane, Camden'a bakmama yardım etmeye başlayalı iki ay oldu ve onunla hayat çok daha güzel hale geldi. Yanlış anlamayın, Bayan Ward harikaydı, ama eve geldiğimde beni kahkahalar ve gülücükler beklemiyordu. Eve geldiğimde sessiz, bakımlı bir ev buluyordum. Oğlum mutluydu, karnı doyuyordu ve iyi bakılıyordu, ama Sloane ile birlikte, o gerçekten gelişiyor.

Sürekli konuşuyor ve Sloane ona çok şey öğretiyor. Saymayı, renkleri ve şekilleri öğreniyor. Onun bir öğretmen olduğunu ve işinin bu olduğunu biliyorum, ama onun oğlum üzerindeki etkisinin yarattığı farkı görmek beni çok etkiliyor.

Süite bakınca, Sloane'ın Camden'ı kucağında tuttuğunu görüyorum. O, sahayı işaret ediyor ve ben ona el sallıyorum. O da bana el sallıyor ve ben gülümsüyorum. Bugün ikisinin de burada olmasını çok seviyorum.

"Nasıl gidiyor?" Knox, süiti işaret ederek soruyor.

"İyi dostum. Ona çok şey öğretiyor." Gülümserim ve başımı sallarım.
"O küçük bir dahi."

Knox gülüyor. "Tabii ki öyle. İyi genleri var."

Düdük çalıyor ve hücum oyuncularımız sahaya çıkıyor. Knox oyunu anlatırken hızla bir grup oluşturunuz.

Toplantı sona erer ve Knox'un arkasında pozisyonumu alırken kalbim hızla çarpmaya başlar. Parmaklarım uyluklarımda seğirir. Kramponlarım çimlere batar ve kalp atışlarım kalabalığın sesinden daha yüksek çıkar.

Knox oyunu başlatır. "Sağdan hücum. Mavi 42. Mavi 42. Hike!"

Top bana geliyor.

Sola bakıyorum. Linebacker'lar yaklaşıyor. Oyunu biliyorlar. Önemli değil. Ben daha hızlıyım.

Merkezimiz Greg McCormick topu fırlatır ve top Knox'un ellerine mükemmel bir şekilde çarpar, ben de harekete geçerim. Yarım saniye tereddüt ederim, sonra patlarım, sola doğru fırlarım, sonra sertçe sağa keserim. O-line çöken bir duvar gibi yıkılır. Boşluğu görürüm. Guard ve tackle arasında yeterli boşluk vardır.

O
boşluğa
dalıyoru
m.

Alçaktan.
Hızlıca.

Önce kask, sonra piston gibi çalışan bacaklar. Etrafımda pedler çatırdıyor. Bir el kalçamı okşuyor, ama çok geç. Hattı geçiyorum.

On yarda. Safety füze gibi aşağıya doğru geliyor.

Topu sol koluma aktarıyorum, omzumu indiriyorum ve pat! Çarpışıyoruz ama ayakta kalmayı başarıyorum. Dünyam sallanıyor ama durmuyorum. O tökezliyor ve ben dönüp uzaklaşıyorum. Ayaklarım çimlere zar zor değiyor ve hala ayaktayım, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum. İtmeye devam ediyorum.

On beş. Yirmi.

Kenar çizgisini görüyorum, kalabalığı duyuyorum. Sesleri yüksek, ama düşüncelerimi bastırarak kadar yüksek değil — oğlumun ve benim... Sloane'nin yukarıda beni izlediğini söyleyen düşüncelerimi. Bu, daha fazla çaba sarf etmem ve başka bir savunma oyuncusunu geçmem için motivasyonum.

Cornerback yaklaşıyor. Kollarımı sallıyorum, sanki hayatım buna bağlıymış gibi topu sıkıca tutuyorum.

On yard daha. Göğsüm yanıyor, bacaklarım ağırlaşıyor. Ama düşmeyeceğim. Beni yere indirmeden düşmeyeceğim.

Sonunda, iki savunma oyuncusu beni arkadan yakaladı. Biri belimi sardı, diğeri bacaklarımı tuttu.

Grup olarak öne doğru yuvarlanıyoruz, ama çok geç kalmışız.

Yüzüm çimlere gömülü, dirseğim zonkluyor. Kesinlikle sıyrık var ve top kaburgalarıma sıkıca yapışmış durumda.

Hakemin düdüğü oyunun gürültüsünü kesiyor. Kafamı kaldırıp bakmama gerek yok, her iki kolunu da havaya kaldırdığını görebiliyorum.

Bir an burada yatıyorum, acıya rağmen sırtıtıyorum. Touchdown.

Hadi gidelim lan.

"Sinclair'ın babası!" diyor Landry, beni ayağa kaldırıp sıkıca sarılıyor. Beni yere bırakmadan önce ayaklarım yerden kesiliyor. "Ateş gibisin dostum. Üç touchdown. Evet, lanet olsun!" Tezahüratına devam ediyor.

Şu anda 21 sayı öndeyiz, üç touchdown da topu endzone'a taşıdığım da gerçekleşti. Güçlü bacakları olan kicker'ımız Hank Martin, üç field goal puanı ile kritik bir anlarda devreye girerek bizi skor tabelasında öne geçirdi. Bütün övgüyü kendime ve Martin'e almıyorum. Knox topu bana ulaştırmak zorundaydı. McCormick topu Knox'a ulaştırmak zorundaydı ve takım arkadaşlarım da rakip savunmayı durdurmak zorundaydı, ama bu üç oyunda topu taşıyan kişinin ben olduğumu bilmek harika bir duygu.

Daha fazla takım arkadaşım bana high-five yapıyor, sırtıma, kaskıma, hatta kışma vuruyor, ama gözlerim süitlere kayarken hepsini görmezden geliyorum. Oradaki tüm bayanları ve iki küçük çocuğu görüyorum, ama ben sadece ikisini arıyorum. Sloane, Camden'ı kollarında zıplıyor ve buradan onun gülümsemesini görebiliyorum.

Düşünmeden göğsümü vurup süitleri işaret ediyorum. Medya bu harekete deli olacak, ama siktir et. Umurumda değil. Kutluyorum ve benim... onlar da bunu görmek için buradalar. Şu anda dünyanın zirvesindeyim.

Maçın geri kalanında, adrenalinim yükselirken coşku dolu anlar yaşıyorum. Bir daha gol atamıyoruz, ama yirmi bir sayılık üstünlüğümüzü koruyup galibiyetle eve dönüyoruz. Sezonun ilk ev maçı resmi olarak galibiyetle sonuçlanıyor.

Soyunma odası, hepimiz galibiyeti kutlarken hayat dolu. Koç Warner bize güzel bir konuşma yapıyor ve konuşması biter bitmez ben duşlara koşuyorum. Takım arkadaşlarımı seviyorum ama şu anda kutlamak istediğim

ve Sloane ile Camden'in beni beklediğini biliyorum, tıpkı Bellamy ile Coral'ın Reid'i, Rowan ile Corie'nin Knox ile Landry'yi bekleyeceği gibi.

Şimdiye kadarki en hızlı duşumu aldıktan sonra, terliyken giydiğim eşofman ve tişörtü giydim. Hızlıca eşyalarımı çantama koyup omzuma astım. Kafamı kaldırıp Reid'in de aynı şeyi yaptığını gördüm ve o da gülümsedi. "Çocuklarımızın dışarıda olduğunu bilmek güzel, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Bekleyin!" diye bağılıyor Landry ve biz de durup ona bakıyoruz. "Bundan sonra ne yapacağız?"

Ona hiçbir şey söylemek istemiyorum, ama bu pazar günü erken saatte oynanacak bir maç, ev sahibi takımın maçı ve biz her zaman maçtan sonra bir araya geliriz. Bu bizim geleneğimizdir. "Benim evim uygun," diyorum onlara. "Pizza falan sipariş ederim." Omuz silkiyorum.

"Emin misin?" diye soruyor.

Camden için ortamı sakın tutmak istediğimden evimi sık sık misafirlere açmıyorum, ama şimdi bunun kendime uydurduğum bir bahane olduğunu biliyorum. Burası hiçbir zaman gerçek bir ev gibi gelmedi bana. Kirli sarı saçlı, büyük kahverengi gözlü ve Tennessee eyaleti kadar büyük bir kalbi olan bir öğretmen, yanıldığımı anlamamı sağladı.

Burası benim evim. Evimiz, arkadaşlarımızın ve ailemizin olmasını istediğim yer. Sınırlar bulanıklaşıyor ve bu genellikle benim hoşuma giden bir şey değil, ama bu durumda sınırların bulanıklaşmasını istiyorum. Hatta, sınırların iç içe geçmesini ve birbirine bağlanmasını istiyorum.

Onu da istiyorum.

Sloane'ı istiyorum. Haftalardır ateşli bakışlar ve ona dokunmak için küçük yollar buluyorum. Onu kollarımda uyandığım anı hala hatırlıyorum. Belki de zor bir dönemde bana yardım ettiği andı, ama haftalar geçti ve ona olan özlemim hala devam ediyor.

Şimdi, büyük adam pantolonumu giyip bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor. Kenarda oturmaktan bıktım. Oyunu biliyorum. Elbette, paslanmışım, ama biliyorum. Tek yapmam gereken bunu sonuna kadar götürmek. Oyunu takip etmek ve kızı elde etmek.

Bunu başarabilirim.

Bugünden itibaren.

"Eminim. Orada görüşürüz. Beckett ve Vaughn'a da haber ver." Knox ve Foster'ın dışlanmasını istemiyorum.

"Tamam," diyor Landry, Reid ve ben dönüp soyunma odasından çıkarken.

Aile bekleme salonuna girer girmez onları görüyorum. Camden başını Sloane'ın omzuna dayamış. Sloane onun alnını öpüp sırtını okşarken onu izliyorum. Sloane bana mesaj atıp maçtan önce uyuyamadığını söylemişti, eminim şimdi uykuya dalmaya hazırdır.

Birkaç uzun adımda, onların önünde duruyorum. Çantamı yere bırakıp, bir elimi Camden'ın sırtına koyarken, diğer elimi beline doluyorum. Oğlumun tepesine bir öpücük kondurup, sonra Sloane'a doğru eğiliyorum. Onu da öpüyorum, sadece ağzının köşesine bir öpücük kondurup, sonra ikisini de göğsüme çekip sarılıyorum.

"Baba, top," diyor Camden uykulu bir sesle. Kollarını bana doğru uzatıyor, bu da Sloane'ı bırakıp onu kucağıma almam gerektiği anlamına geliyor. Küçük kollarını boynuma doluyor ve sanki kalbimi sıkıyormuş gibi.

"Doğru. Bugün babacığın top oynadığını izledin. Kazandık," diyorum

"Galibiyet için tebrikler. Üç touchdown, etkileyici," diyor Sloane gülümseyerek bana diyor.

Kimsenin fark etmesini umursamadan, onu bir dakika incelerim. O zaman onun Knox'un forması giydiğini fark ederim. "Bu ne?" diye sorarım ve formasının eteğini çekmek için elimi uzatırım.

"Takımı destekliyorum." Omuzlarını silkiyor, sanki benim değil de en iyi arkadaşlarımdan birinin numarasını giymesi önemli bir şey değilmiş gibi.

"Bunu çok seviyorum, gerçekten, ama yanlış numarayı giyiyorsun."

Formasına bakar, sonra tekrar bana bakar. "Knox numarasını değiştirmedin."

İçimde onun benim numaramı, sadece benim numaramı giymesini isteyen yakıcı bir istek olsa da, yine de gülümsüyorum. "Hayır. Knox numarasını değiştirmedin, ama sen benim numaramı giymelisin. Sırtında benim adım yazmalı."

Gözleri büyüdü. Cevap vermek için dudaklarını araladı, ama tek söylediği "Umm" oldu.

Ona gülümsedikten sonra eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. Söyleyeceğim sözlerin sadece ona ait olmasını istiyorum. "Sen de böyle hissediyorsun, Sloane." Kulağının altındaki yeri öptükten sonra tekrar ayağa kalkıyorum.

Uzun kirpiklerinin altından bana bakar ve başını sallar. "Evet," diye fısıldar.

Onun itirafını kabul etmeden önce Camden konuşur. "Baba, bebeğim." Arkamızı gösterir, Reid Coral'ı kucağında tutmaktadır.

"Bu bebek Coral, bugün seni görmek için bizim eve geliyor. Eve gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum ona. O başını sallar ve ben Sloane'a bakarım. "Peki ya sen? Hazır mısınız?"

"Ben hazırım." Bana gülümser ve ben o dudakları öpmek isterim, ama burada yapmayacağım. Onu ilk kez öptüğümde, sadece ikimiz olacağız. "Herkes geliyor," derim ona. "Pizza sipariş edeceğiz. Sorun olur mu?"

"Tabii ki olur." Neden sorduğumu anlamamış gibi kaşlarını çatıyor.

"Güzel. Hadi onu eve götürüp uyutalım."

"Ben alırım." O eğilip çantamı almak için eğildi. "İkisini de taşıyabilirim. Alışkırım," dedim ona.

Yine bana yumuşak bir gülümseme yöneltti. "Evet, ama ben varım, senin taşımak zorunda değilsin."

Bu on kelime, beton gibi göğsüme kazınır. Sağlam, sert, kalıcı. "Hadi eve gidelim," diye mırıldanırım ve kolumu beline dolarım.

"O zaman Baker's'ta görüşürüz?" Sloan, Corie, Rowan, Bellamy ve Amanda'ya sorar ve benim kollarımdan kurtulur.

"Öyle duydum," diye cevaplar Bellamy, kızını kucağında tutan ve onu güldürmek için komik suratlar yapan kocasına gülümseyerek.

"Tamam, yakında görüşürüz." Sloane geri dönüp uzaklaşmaya başlar. Çantam bir omzumda, bebek bezi çantası da diğer omzumda.

"Orada öylece duracak mısın?" diye sorar Foster.

Ona dönüp bakarım. "Manzaranın tadını çıkarıyorum," diye itiraf ederim.

O gülerek başını sallar. "Bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır. Sadece seni. Yemek sipariş edeceğiz."

"Tamam." O başını sallar. "Görüşürüz." Yavaşça uzaklaşır.

Sloane'ın durup bana bakmak için geri döndüğü yere doğru yürürken gülümserim. Ona ulaştığımda, boş olan elimi beline koyar ve onu arabama doğru götürürüm.

"Ben arabayla geldim," diye hatırlatır bana, SUV'ımın yanında durduğumuzda. "Bırak. Burada bir şey olmaz. Yarın gelip alırsın."

"Eve arabayla gidebilirim." Gülüyor. "Camden benimle birlikteyken Camden benimle birlikteyken."

"Biliyorum," diye onu teselli ediyorum. "Sadece ikinizin de benimle olmanızı istiyorum."

Yürümekten vazgeçip bana dönüyor. Kahverengi gözleri, sözlerinin ifade edemediğini bana gösteriyor. O da bizimle birlikte olmak istiyor. Ama yine de bana karşı çıkıyor: "Yarın buraya tekrar gelmek aptalca. Hem yarın izinlisin. Bu küçük adamla vakit geçirmek isteyeceğini düşündüm." Elini uzatıp Camden'ın gözlerinden saçlarını çekiyor. "Senin onunla geçireceğin zamanın önüne geçmek istemiyorum."

"Olmayacaksın," diye onu temin ederim. "Bizi eve ben götüreyim."

"Hemen arkandan gelirim. Söz veriyorum. Durup brownie karışımı alacağım. Hızlı ve kolay, böylece tatlımız da olur. Landry ve Reid'in sana bir şeyin olup olmadığını soracağını biliyorsun."

"Ben de markete uğrayabilirim," diye karşılık verdim.

"Baker Sinclair, sana ne oluyor?" Gülümser ve bana sırtıtarak bakar. "Bu küçük adamı eve götür. Ben de hemen geliyorum." SUV'nin arkasını açmam için başını sallar, böylece çantaları içine koyabilir.

Derin bir nefes veriyorum. Onun bizimle olmasını istiyorum, ama bu kavgayı kazanamayacağımı biliyorum. Sahip olmak isteyen bir pislik gibi görünmeden kazanamam. Peki yarın ne olacak? O bizimle birlikte olacak. Ait olduğu yerde. Ona para ödediğimi biliyorum ve her şey çok karmaşık, o zaman neden daha da karmaşık hale getirmeyelim?

Ona daha geç kalmasını söyleyeceğim, ama planlarım yolunda giderse, bu gece yine yanımda uyuyacak. Oğlumu kullanarak ona suçluluk duygusu aşılamam gerekse bile umurumda değil. Oğlum onu seviyor ve kirli savaşımam gerekirse, öyle olsun.

"Tamam," diye homurdanıyorum. Anahtarlık zerindeki düğmeye basarak SUV'umun arka kapısını açıyorum ve o da çantamı ve bebek bezi çantasını arkaya koyup kapıyı kapatmak için düğmeye basıyor.

"Marketten başıka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Madem duruyorsun, biraz cips de alabilirsin. Pizza ve tavuk kanadı siparişı edeceğim. İeceklerimiz var mı?"

"Evet, garajdaki buzdolabı hala dolu."

"Tamam, başıka bir şey istemiyorsan sadece cips al. Ne olursa olsun, hepsini benim kartımla alabilirsin."

"Brownies ve cips alabilirim, Baker. Patronum bana iyi maaşı veriyor." Sırıtarak gülümsüyor.

"Benimkini kullan." Sözlerim tartışmaya yer bırakmıyor. Arka kapıyı açıp Camden'ı araba koltuğuna oturtuyorum ve geri çekiliyorum. Kapıyı kapatamadan, Sloane önüme geçip eğilerek onunla konuşıyor.

"Görüşürüz, küçük adam. Bugün çok usluydun," diye onu övüyor.

"Cam, iyi," der, göğsünü okşıyarak.

"Doğru." Camden'ın yanağına bir öpücük kondurur, sonra ayağa kalkıp bana döner. "Görüşürüz." Ayrılmak için döner, ama ben bileğini tutup onu bana doğru çekerim. Arabanın kapısını kapatır ve onu göğsüme çekerim.

"Dikkatli sr," derim, ona sıkıca sarılırken.

"yle yapacağım," der, benim kucaklamama karşılık verir.

Onu bırakmak zorundayım, bu yüzden isteksizce öyle yapıyorum. Gülümsüyor, el sallıyor ve arabasına doğru yürümeye başıyor. Arabasına binip uzaklaşıana kadar kıpırdamıyorum.

On Altıncı Bölüm

Sloane

Direksiyonu sıkıca tutuyorum ama ellerimde hala hafif bir titreme hissediyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum. Marketin otoparkına girip arabamı park ettikten sonra telefonumu alıp Corie'yi arıyorum.

"Hey, beni şimdiden özledin mi?" diye alay ediyor.

"Her zaman," diye temin ediyorum. "Ama konuşmam lazım." "Tabii, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Evet. İyiyim. Her şey yolunda, ama içimi dökmem lazım."

"Tabii, Knox ve ben eve gidiyoruz. Baker's'a gitmeden önce evde bir duş daha almak istiyor."

Bu, bana yalnız olmadığını söyleme şekli. "Anladım. Tamam, ben söyleyeyim, sen düşün ve sonra bana fikrini söyle."

Corie gülüyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Baker ve ben... Ne olduğumuzu bilmiyorum, ama bir şey olduğumuzu düşünüyorum," itiraf ediyorum.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor bana.

"Bakışlar, hafif dokunuşlar ve üçümüz birkaç kez Camden'ın yatağında uyuduk ve o bütün gece beni kucakladı. Ertesi sabah antrenmana gitmeden önce ilk kez yanağımı öptü, sonra kahvaltı yaptık ve üçümüz günü kanepede sarılıp geçirdik."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Natasha ve Levi'nin cenazelerinin ertesi günü ve sonra birkaç hafta önce tekrar."

"Sloane!"

"Biliyorum. Sana söylemem gerektiğini biliyorum, ama onun sadece kendini savunmasız hissettiğini düşündüm. Yine de, yumuşak dokunuşlar ve ateşli bakışlar... hiç durmadılar. Mesela, ben mutfaktayken arkamdan yaklaşıp elini belime koyuyor ve bana yaslanıyor. Sayamayacağım kadar çok kez yanağımı, alnımı, başımın üstünü öptü. Bana iyi geceler öpücüğü veriyor ve sonra bu gece olanlar oldu."

"Bu gece ne oldu?"

"Maçtan sonra Camden'ı benden aldı, ikimizi de göğsüne sarıp sarmaladı ve neden onun numarası yerine Knox'un numarasını giydiğimi sordu. Aramızdaki bu duyguyu benim de hissettiğimi bildiğini söyledi ve ben de ona hak verdim."

"Senin için çok sevindim," dedi.

Durakladım. "Gerçekten mi? Corie, ben onun için çalışıyorum. O bizim arkadaşımız. Benim arkadaşım. Bu her şeyi mahvedebilir."

"Ya da harika olabilir. Knox'la ilk çıkmaya başladığım zamanı hatırlıyorsun, değil mi? Sadece bir ilişki gibi davranmaya çalıştık ve bu bizi hiçbir yere götürmedi."

"Şşş, Knox seninle birlikte."

"Evdeyiz. O zaten yukarıda duşta." O gülüyor. "Baker harika bir adam, inanılmaz bir baba ve senin ilgini çekerse çok şanslı olacak. Bu işe atılmadan önce şunu bil ki, bu sadece onunla ilgili değil. O bir paket anlaşma."

"Biliyorum. Camden'ı çok seviyorum. O benim yerime geçtiğinde kalbim parçalanacak."

"Kim demiş onun yapması gerektiğini?"

"Hadi ama Corie. Onunla yatırırsam onun için çalışmaya devam edemem."

"Çalışabilirsin. Ama ya bu daha fazlasına dönüşürse? Ya o senin ruh ikizinse?"

"Kafama çılgın fikirler sokma," diye onu uyarırım. Ama ya haklıysa? Kalbim hızla çarpmaya başlar ve içimde umut yeşerir.

"Çılgınca değil. En çılgın hayallerimde bile Knox ile evleneceğimi düşünmezdim, ama şimdi bir aile kuruyoruz"

bir aile kuruyoruz. O benim her şeyim ve bu şansını denemeseydim asla bu noktaya gelemezdim."

"Yani, aramızdaki bu şeyi, her neyse, olmasına izin vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun olmasını istiyor musun?"

"Her şeyden çok," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Ama," diye hemen ekliyorum, "Camden'ın da bu işin bir parçası olduğunu biliyorum ve işler ters giderse ikisinin de hayatında olmayacağım düşüncesi kalbimi acıtıyor."

"İki aydır neredeyse onunla birlikte yaşıyorsun, Sloane. O seni tanıyor. Sen de onu tanıyorsun. Hatta, birkaç yıldır birbirinizi tanıyorsunuz. Bu ani bir şey değil. Bir barda tanışıp, hemen atladığın bir ilişki değil. Bu korkuları bir kenara bırak ve her günü olduğu gibi yaşa. Ya da her öpücüğü olduğu gibi yaşa." Kıkırdar.

"Seni seviyorum, Core."

"Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz?"

"Evet, marketteyim. Tatlı için brownie karışımı almaya uğradım."

"Bebek brownieleri çok seviyor," diye alay ediyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle. Haftaya ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Büyük bir cinsiyet açıklaması yapmak istemediğinden emin misin?" diye soruyorum ona.

"Hayır, Knox ve ben randevumuzda öğrenmek için çok heyecanlıyız.

Öğrenir öğrenmez herkese haber vereceğiz." "Peki," diyorum. "Görüşürüz."

"Kendine dikkat," diyor ve telefonu kapatıyor.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp markete giriyorum. Onunla oturup konuşmak için zaten çok fazla zaman harcadım. Ancak Corie ile konuşmak, öyle hissetsek de bunun yanlış olmadığını anlamama yardımcı oldu. Onu istiyorum ve o da beni istiyor. Biz rıza gösteren yetişkinleriz ve bunun nereye varacağını görebiliyoruz. Birkaç kutu brownie karışımı, biraz cips, Camden için hayvan şekilli krakerler (çünkü neredeyse bitmek üzere) ve bir galon süt alıyorum. Buzdolabında ne kadar kaldığını hatırlamıyorum, ama

O çocuk ve babası sanki işleriymiş gibi süt içiyorlar, bu yüzden boşa gideceğinden endişelenmiyorum.

Kendi kendine ödeme hızlı oluyor ve ben tekrar yola çıkıp Baker'ın evine doğru gidiyorum. Garaj yoluna girdiğimde, garaj kapısı açılıyor ve o, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde bir gülümsemeyle evin kapısında duruyor.

"Endişelenmeye başlamıştım," diyor, benim için kapıyı açtıktan sonra.

"Üzgünüm, mağazaya girmeden önce otoparkta Corie ile birkaç dakika telefonda konuştum."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben..." Tereddüt ettim, ama sonra bunun işe yaraması için aramızdaki her konuda dürüst olmanın gerekli olduğuna karar verdim. "Biraz paniklemiştim."

"Neden?" diye sordu, saçımı kulağımın arkasına iterek. "Bu. Biz."

"Neden bu kadar telaşlanıyorsun? Seni korkutuyor muyum?" Sesinde endişe duyuyorum.

"Evet, ama duygusal olarak. Kalbim zaten oğluna çok bağlanmış durumda. Seni de ekleyip ikinizi de kaybedersem, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum," itiraf ediyorum.

Yavaş, seksi bir gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Bu korkuyu ortadan kaldırabilirim." "Nasıl?" diye soruyorum, sesim sert çıkıyor.

"Çünkü seni sürekli düşünüyorum. Camden bir şey yaptığında ve sen burada olmadığında, sana telefon edip bunu anlatmak istiyorum. Uyandığımda ilk aklıma gelen sensin. Ve geceleri yastığıma başımı koyup uykuya daldığımda, aklımda olan tek şey sen ve oğlum. Hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti. İşte bu yüzden."

Bana gülümsüyor ve karnımda kelekler uçuşuyor. "Hayatlarımız çok iç içe geçmiş, Baker, senin için çalıştığımı saymıyorum bile."

"Ne olmuş yani? Evet, benim için çalışıyorsun. Oğluma bakıyorsun. Hayatımdaki en önemli kişi senin bakımında. Bu, aramızdaki bu kimyayı keşfedemeyeceğimiz anlamına gelmez."

"Sen baba olduğundan beri kimseyle çıkmıyorsun," diye hatırlatırım ona.

O gülümser. "Seninle tanıştığımndan beri çıkmıyorsun," der, eğilip alnını alnıma dayayarak. "Eğer ihtiyacın buysa, yavaş yavaş ilerleyebiliriz, ama Sloane, ben bunu seninle istiyorum."

Bir an durup onun kokusunu içime çekerim. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor, ama cevabımın ne olacağına dair hiç şüphem yok, bu yüzden sözler dudaklarımdan döküldüğünde şaşımam. "Denemek istiyorum."

"Sadece biz," diyor çabucak. "Bu özel bir şey ve benim formamı giyeceksin," diyor, sesi kararlı.

"Çok otoritersin," diye alay ediyorum. O çok seksi.

"Bir tane olduğunu biliyorum, Sloane. Her birimiz için bir tane var. Diğerlerini yak. Onlara ihtiyacın olmayacak," diyor, ses tonu ciddi olduğunu gösteriyor.

Gülüyorum. "Onları yakmayacağım."

"O zaman dolabının arkasına kaldır," diyor, nefesi benimkiyle karışıyor.

"Baker?"

"Evet?"

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" diye soruyorum, bacaklarımdan arasında sıcaklık hissediyorum. Kalbim onun için, beklenti için atıyor ve vücudumun geri kalanı dudaklarının benim dudaklarıma dokunmasını, nasırlı ellerinin vücudumu okşamasını arzuluyor.

"Evet, hanımefendi," diyor, dudakları benimkilere değmeden önce. Büyük, nasırlı elini boynumun arkasına kaydırıyor ve dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirirken beni istediği yere konumlandırıyor. Vücudum onun için yanıyor, ama şimdi bunun zamanı değil. Yakında misafirlerimiz gelecek.

Öpücükten çekilip, kollarımı beline doladım ve ona sarıldım, yüzümü göğsüne gömdüm. Kollarını bana sıkıca doladı ve ne kadar süre orada durduk bilmiyorum, sadece birbirimize sarıldık. Onunla geçirdiğim bu an, dünyadaki en doğal şey gibi geliyordu.

"O browniler kendiliğinden pişmeyecek," diyorum ona, geri çekilirken.

"Yardım ederim," diyor ve dudaklarıma bir kez daha öpücük konduruyor, sadece hızlıca bir öpücük, sonra arka kapıyı açıp market poşetlerini alıyor.

Gülümsememi saklayamıyorum. Onun öpücüklerini, onu daha çok istiyorum, ama bunun için beklemem gerekecek. "Cam uyuyor mu?"

"Evet. Eve gelirken uykuya daldı. Onu yatağına yatırdığımda hiç kıpırdamadı bile."

"Bugün çok usluydu."

"Güzel. Onu getirdiğin için teşekkürler. İkinizin orada olduğunu bilmek çok motive ediciydi."

"Seni defalarca çalarken gördüm," diye hatırlatıyorum ona. "Evet, ama o zamanlar sen benim değildin."

Kalbimin nasıl hızlandığını duyabiliyor mu? "Ben senin için öyle miyim?"

Senin mi?"

"Tabii ki." Beni tekrar öper, dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur ve sonra popomu tokatlar. "Git üstünü değiştir, ben brownileri yapmaya başlayayım."

"Giyinmeyeceğim. Bu sadece fazladan çamaşır demek."

"Bunu" — Knox'un formayı işaret eder — "çöpe atarsak olmaz."

"Hadi ama." Elini tutup onu kapıya götürürüm.

Garaj kapısının düğmesine basmak için durup, ikimizi de eve götürüyorum. Hızlıca ellerimi yıkayıp, iki porsiyon brownie yapmaya başlıyorum. Onları fırına koyup zamanlayıcıyı ayarladığım anda, ellerini kalçalarımda hissediyorum. Kollarında dönüp ona gülümsüyorum ve sonra havada buluyorum kendimi. Beni kaldırıp tezgahın üzerine koyuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, onun gücü ve beni istediği yere taşıması karşısında bayılmak üzereyim.

"Kızımı öpüyorum," der ve karnımda milyonlarca kelebek uçmaya başlar.

Öpücük nazikçe başlar, birbirimizi tanıırken dudakları benimkilerle dikkatli bir dokunuşla buluşur. O, bacaklarımdan arasına geçecek kadar kısa bir süre durur ve ben, öpücüğün yoğunluğu ve niyeti derinleşirken bacaklarımı onun etrafına dolarım.

Ağzlarımız yavaşça hareket eder, hareketlerimiz doğal ve alışılmış bir ritimle senkronize olur. Zaman etrafımızda yavaşlar, sadece o ve ben varız, birbirimizi tadıyoruz.

Avuç içleri nazikçe yanaklarıma dokunur, ellerim ise gömleğini kavrar ve onu bana bağlar. Bu öpücük, kelimeler olmadan "*ben buradayım*" der.

, sadece dudaklarda değil, bittikten sonra da uzun süre hafızada kalan bir öpücük. Bu öpücük, nereye varacağına bakılmaksızın, bu işte birlikte olduğumuzu söylüyor.

Yüksek bir kapı çalma sesi Baker'ı öpücükten koparır ve alnını alnıma dayar. "Geldiler," der boğuk bir sesle.

"Onları içeri almalısın."

"Kendileri girerler," diyor.

Onun göğsüne bastırıyorum ve o da kollarını bana doluyor. "Bizi görecekler," diyorum ona.

"Seni saklamıyorum, Sloane. Sen bir sır değilsin."

"Ama bu çok yeni," diyorum, kalbim iki kat hızla atıyor.

"Yeni, ama değil. Bir süredir bu konuyu dolandırıp duruyoruz. Eğer gerçekten onların bilmesini istemiyorsan, geri çekilirim. Hatta onlara planların değiştüğünü ve kaybolabileceklerini söylerim, çünkü bütün gece burada oturup sana dokunmadan duramam."

Sözleri kafamda yankılanıyor. Ön kapının açıldığını duyuyorum ve Landry, kendisi geldiğine göre partinin başlayabileceğini söylüyor. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Ne olacak, Sloane?"

Onun ela gözleri benimkilere dik dik bakıyor ve ben sadece sıcaklığında değil, gözlerinde gördüğüm özlemde de kayboluyorum. O haklı. Az önce aramızda sadece dürüstlük olması gerektiğini düşünen ben değil miydim? Neler olduğunu saklamak iki adım geri atmak demektir. Bu yüzden ona cevap vermek yerine ellerimi yanaklarına koyup onu öpüyorum. Arkadaşlarımızın gelmek üzere olduğunu bilerek, ona eylemlerimle gösteririm.

O inliyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece vücutlarımız birbirine yapışıyor. Beni, yaşamak için ihtiyaç duyduğu oksijenmişim gibi öpüyor.

"Vay canına, bunu beklemiyordum," diyor Landry.

Öpüşmemiz bittiğinde vücudum gülmekten titriyor. Baker bana sırtını dönerek, hala bacaklarımın arasında yatıyor. "Ne bekliyordun?" diye soruyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bizi kandırıyordun," diyor Landry gülümseyerek.

"Onları rahat bırak," diyor Rowan kocasına.

"Neyi kaçırdık?" diye sorar Reid, diğer arkadaşlarımızı ve bebek Coral'ı mutfağa girmeye yönlendirerek.

"Hepiniz bunu biliyor muydunuz?" diye sorar Landry, bizi işaret ederek. "Evet." Foster başını sallar.

"Ne? Nasıl?" diye sorar Landry.

"Dikkatliyimdir." Omuzlarını silker.

"Şüphelerim vardı," Bellamy konuşur. "Benim de." Rowan gülümser.

"Ben de," diyor Corie.

"Ben değil." Amanda sırtıyor. "Ama hepiniz için mutluyum."

"Hey, Ethan nerede?" diye soruyorum ona. Her zaman kocası olmadan bizimle takılıyor. "O da hoş geldin, değil mi?"

"Evet, önemli bir davayla uğraşıyor."

"O her zaman büyük bir davada çalışıyor," diyor Bellamy suçlayıcı bir şekilde. "Ortak olmaya çalışıyor," diyor Amanda, ama onu savunmak için değil, sadece açıklamak için.

"Peki, bir dahaki sefere onu da yanında götürmelisin," diyorum ona.

"Peki, bir dahaki sefere onu da yanında götürmelisin," diyorum ona.

O da başını sallar, sonra fırının zamanlayıcısı çalar.

"O ne?" diye soruyorlar Landry ve Reid aynı anda.

"Brownies yaptım," diyorum onlara. Baker'ın omzuna dokunarak onu uzaklaştırıyorum, böylece tezgahdan atlayıp brownieleri alabiliyorum.

Bunun yerine, dönüp dudaklarımı nazikçe öper, sonra dönüp uzaklaşır ve fırından brownileri çıkarır. Gözlerim Corie'nin gözlerine takılır ve o başını sallar, gülümser ve kaşlarını oynatır.

"Soğumaları lazım," diyorum Landry'ye, o da fırına yaklaşıp daha yakından bakmak için ilerliyor.

"Ben sıcak severim."

"Sıcaklar, ılık değiller. Ağzını yakarsın." "Buna değer," der, tavaya bakarak.

"Acıdan karını öpemediğin zamana kadar," der Baker

"Evet, sanırım biraz soğumasını bekleyeceğiz," diyor Landry, Rowan'ın durduğu yere geri dönerek kolunu onun omuzlarına atar.

"Peki, bu resmi olarak kesin mi?" diye sorar Reid, Bellamy'den Coral'ı alır.

"Evet," diye cevaplar Baker.

"Harika." Reid başını sallar ve hepsi bu kadar.

Bize en yakın insanlar, birlikte olduğumuzu kolayca kabul ettiler. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi, ve belki de öyleydi. Her şeyin bir nedeni olduğuna her zaman inanmışımdır, ve belki, sadece belki, işimi kaybetmem de kaderimde vardı. İşsizlik yolculuğum beni buraya, bir süredir tanıdığım ama benim için daha fazlası olabileceğini hiç düşünmediğim bir adam ve onun küçük oğluna getirdi.

Ve öyle de oluyorlar. Benim için çok değerliler ve onları kaybetmekten hala korkuyorum. Bu inanılmaz insanları arkadaşlarım olarak kaybetmekten ve grup olarak kurduğumuz bağdan korkuyorum, ama bu korkunun arkasına saklanmayacağım. Bunun yerine, onu kucaklayıp yüzleşeceğim ve bunun sonsuza kadar mutlu bir sonla biteceğini umacağım.

Evet, Baker ve Camden'ın benim mutluluğum olduğunu görebiliyorum - zaten öyleler - ve sonsuza kadar sürecek. Bunu çok isterim, ama bu bir maraton, sprint değil, ve her günü olduğu gibi kabul edeceğiz.

"Pizza için özel bir isteğin var mı?" diye soruyor Baker.

Telefonunu cebinden çıkarıp siparişi verirken birkaç istek dile getirilir. Hepimiz oturma odasına geçip yerleşir ve yemeğin gelmesini bekleriz. Baker parmaklarını benimkilerle birleştirir ve koltuklardan birine oturduğunda beni kucağına çeker.

Odaya göz gezdiriyorum. Corie Knox'un kucağında, Rowan Landry'nin kucağında, Bellamy Reid'in kucağında ve Foster Coral'a suratlar yapıyor, bebeğinin kahkahaları odayı dolduruyor.

Bu anın bir şeyleri doğru geliyor.

"Tam istediğim yerdesin," diye fısıldıyor Baker ve kalbim eriyor.

Bu adama karşı koymamın imkanı yok. Bizim için bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, ama ne olursa olsun ben varım. Aklımda, nasıl olabileceğimiz, geleceğimizin nasıl görünebileceği ile ilgili hayaller canlanıyor ve lanet olsun, bunu istiyorum.

On Yedinci Bölüm

Baker

Bu doğru geliyor. Kollarımda tuttuğum Sloane, benim özlediğim şeydi. O. O, eksik parçaydı. Arkadaşlarım, bizim arkadaşlarımız, bizi birlikte gördüklerinde hiç şaşırmadılar. Onların şaşırmasını beklemiyordum zaten. Ama Sloane'i tanıyorum, eski halimizi yeni halimize ve arkadaşlarımıza nasıl uyarlayacağımız konusunda endişeliydi, ama bu çok basit. Sadece yapıyoruz.

Camden bebek monitöründen gevezelik etmeye başlar ve Sloane kucağımdan atlar. "Ben gidip onu alayım." Ben ona onu benim alabileceğimi söylemeden önce, o çoktan merdivenlere doğru zıplamaya başlamıştır. Ben ise aptalca bir gülümsemeyle oturmaya devam ederim.

"Bu hoşuma gitti," diyor Corie, elini bana doğru sallayarak. "Ama ona zarar verirsen, hayalarına tekme atarım."

Kıkırdayarak, "Not aldım. Ona zarar vermeyi düşünmüyorum," diyorum. "Baker, bu çok karmaşık," diye ekliyor Rowan yumuşak bir sesle.

Omuz silkiyorum. "Hayatımın son üç yılı karmaşıktı. Bu ise... daha da karmaşık." İtirafımı havada bırakıyorum.

"Mutlu musun?" diye sorar Foster.

Gülümsemem genişliyor, çünkü nasıl gülümsemem ki? "Coşkulu."

Foster gülümser. "O zaman sıkı tutun kardeşim," der, sağ bacağını sol dizine koyar ve elindeki spor içeceğini bir dikişte içer.

"O tam bize uyuyor. Burada, bizimle. Ne demek istediğimi kelimelerle ifade edemiyorum, sadece doğru olduğunu söyleyebilirim. Her şey doğru.

En iyi dört arkadaşım, sanki söylediklerimi tam olarak anlıyorlarmış gibi başlarını sallarlar. Foster'ın yüzünde üzgün bir ifade vardır, neredeyse pişmanlık gibi, ama ben ona bunu sormadan bu ifade kaybolur. Bu günlerde

gün, geçmişini anlatmaya başlayacak. Beşimiz arasında en içine kapanık olanı o. Elbette bize karşı açık. Her gün konuşuyoruz, katkıda bulunuyor, hatta bize tavsiyelerde bulunuyor, ama bu konuşmaların hiçbirinde kendinden bahsetmiyor.

Kapı zili çalıyor ve ben kapıyı açıp sipariş ettiğimiz pizzaları almaya gidiyorum. Faturayı imzaladıktan sonra kutuları mutfak tezgahına koyup oturma odasına geri dönüyorum.

"Vay canına!" diyor Camden ve hepimiz ona bakıyoruz. Gözlerini kocaman açmış herkese bakıyor.

"Bak kim seni görmeye geldi," diyor Sloane. Camden kıpırdanıyor ve Sloane onu yere indiriyor. Camden, Coral'ı kucağında tutan Reid'e doğru koşuyor.

"Bebek." Onu işaret ediyor.

"Doğru. Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu

Reid. Camden başını salladı. "Cam, bebeği tut."

Hepimiz buna gülüyoruz. Reid, Camden'ı kucağına almayı başarır ve Coral'ı ona verir. Coral, minik elleriyle hemen Reid'in yüzüne uzanır ve onu güldürür.

"Seni seviyor," der Bellamy. Oğlum eğilip Coral'ın burnuna bir öpücük kondurur ve sonra bana en parlak gülümsemesiyle bakar.

"Ona bir tabak hazırlayacağım," diyor Sloane, oğluma nazikçe gülümseyerek mutfağa doğru yöneliyor.

"Bir dakika onunla ilgilenir misin?" diye Reid'e soruyorum. O sırtıyor. "Sadece bir dakika, ha?"

"Git." Bellamy eliyle beni uğurluyor. "O iyi."

Bunu duyduktan sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüyorum. Arkadaşlarım Camden'la maç hakkında konuşuyorlar ve o da mutlu bir şekilde sohbet ediyor, sorularını yanıtlıyor.

"Ben yapabilirim," diyorum ona, arkasına yaklaşıp kollarımı beline doluyorum.

"Zaten uyanıktım."

"Onun için her şeyi yapmak zorunda değilsin, Sloane. Ben buradaysam, yükün bir kısmını üstlenirim."

Kollarımda dönüyor. Vücudumuz şimdi aynı hizada, ama kızım kısa boylu, bu yüzden onu daha önce tuttuğum yere, mutfak adasına kaldırıyorum.

ve bacaklarının arasına giriyorum. Bacaklarını kalçalarıma, kollarını boynuma doluyor.

"Ona bakmayı seviyorum. İkinize de," diye itiraf eder. "Bunların hiçbiri bana iş gibi gelmiyor, Baker."

"Değil."

"Bana para ödüyorsun."

"Semantik. Sen bizimle birlikte buradasın, olman gereken yerde. Diğer her şey sadece gürültü, biz hallederiz." O başını sallar ve gülümser. "Hallederiz."

"Evet, şimdi o dudaklara ihtiyacım var," diyorum ona.

"Oh, *bu* dudaklar mı?" Kolunu kaldırıp ağzını işaret eder. "Sloane," diye homurdanırım ve o da başını geriye atıp gülmeye başlar.

Bu ses, eve geldiğimde sık sık duyduğum bir ses, eskiden bu evde oğlumun sevincinden başka hiç duyulmayan bir ses. Hayattan zevk almadığımdan değil. Oğlumu seviyorum ve o beni mutlu ediyor. Beni güldürüyordu ama Sloane'ın gelmesiyle her şey daha hafif hissediliyor, sanki yıllardır göğsümde tuttuğum nefesimi ilk kez veriyormuşum gibi.

"Eğer mecbur kalırsam," diyor dramatik bir şekilde, sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastırıyor. Onu tatmak için zaman ayırıyorum, dilimi tembelce onun diline kaydırıyorum. Bu kucaklaşmada, dudaklarımız birbirine yapışık olarak ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum, ama sonunda geri çekiliyor. "Cam acıkmış."

"Babası da öyle." Ona göz kırpıyorum ve o kızarıyor. "Çok güzelsin."

"Ben eminim. Bunu zaten konuştuk. Güzel sözlere ihtiyacım yok."

"Sen kesinlikle benimsin. Bunu konuştuk ve sözlerim güzel olabilir, ama bu seninle ilgili oldukları için. Bu benim, Sloane. Seninle birlikteyken ben buyum. Bu, başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir versiyonum, sadece senin, o yüzden buna alışsan iyi olur."

Seksi bir gülümseme dudaklarında belirir. "Sanırım senden hoşlanıyorum, Baker Sinclair."

"İyi, çünkü seni bırakmayacağım." Bu sözleri söylemek için henüz çok erken, ama kalbimin artık sadece oğlum için değil, onun için de attığını içten içe hissediyorum. "Şimdi, Cam'e bir tabak hazırlarken sen de o güzel poponu oraya koy." Bir kez daha onu öptükten sonra

bir tabak alıp üzerine bir dilim etli sandviç koymadan önce onu bir kez daha öpüyorum. Çekmeceye uzanıp mutfak makasını alıyorum ve sandviçi küçük parçalara kesiyorum.

"Sen onu götür, ben de ona bir bardak süt alayım."

"Tamam," diyorum, çünkü hayatımıza bu kadar dahil olmak istemesini seviyorum. "Teşekkür ederim." Onu bir kez daha öpüyorum ve mutfak tezgahından kalkmasına yardım ediyorum. Bir avuç peçete ve Camden'in tabağını alıp oturma odasına dönüyorum.

"Gel de ye, evlat," diyorum, yerde oturmuş bloklarıyla oynayan oğluma. Hemen koşarak gelir ve hemen bir ısırık alır, bu yüzden mikrodalgada ısıtmadım. Hala oda sıcaklığında ve ağzını yakmasını istemedim. "Babanın yanına otur," diyorum ona ve tabağını masanın üzerine yanıma koyuyorum. Sloane odaya geri dönerken o bir lokma daha alıyor.

Oğlum kucağıma tırmanıyor ve Sloane odaya geri dönerken bir lokma daha alıyor. Sloane, oğlumun bardakını ve bir paket mendili yanımızdaki masaya koyuyor.

"İyi düşündün," diyorum ona.

"Swoan, otur." Oğlum diğer bacağıma hafifçe vurur ve ben gülümserim. "Çocuğu duydu. Sloane oturur."

"Cam, dostum, babamın yardımcısı mı olmaya çalışıyorsun?" Landry gülüyor.

"Cam adam." Göğsünü okşayarak pizza sosunu her yere bulaştırıyor ve ben de yatmadan önce onu yıkayıp lavaboya koymayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Herkes onun tepkisine gülüyor ve Sloane diğer dizimin üzerine hak ettiği yeri alıyor.

Gecenin geri kalanında da orada kalır ve ben de başka türlü olmasını istemezdim.

* * *

Birkaç saat sonra ev sessizleşir. Camden, akşam yemeğinde yediği pizzayı temizlemek için çok ihtiyaç duyduğu banyoyu yaptıktan ve üç yatmadan önce hikâye dinledikten sonra nihayet uykuya dalar. Sloane, temizliği kendisinin yapacağını ısrar eder.

Camden'a bakarken mutfakta çalışıyordu ve ona bırakmasını söylemek istedim ama dinlemeyeceğini biliyordum. Bunun yerine onu öptüm, teşekkür ettim ve oğlumu yukarı taşıdım.

Işıklar loş ve mutfak karanlık, bu da Sloane'ın oturma odasında olduğu anlamına geliyor. Tahmin ettiğim gibi, onu kanepede, taşınana kadar orada olmayan bir battaniyenin altında kıvrılmış, kitap okurken buluyorum.

Beni görünce "Selam" dedi. Kitabını bir kenara koydu ve tüm dikkatini bana verdi. "Uyumakta zorland mı?"

"O direndi, ama üçüncü hikayenin sonunda, sanki ışıklar sönmüş gibi uykuya daldı," diyorum, kanepede oturup onun ayaklarını kucağıma çekerek.

"İyi. Öğle uykusu geç oldu, bu yüzden bütün gece uyanık kalıp parti yapmak isteyeceğinden endişelenmiştim." O gülüyor.

"Peki ya sen? Yatmaya hazır mısın?" diye soruyorum, ayaklarını okşayarak.

"Evet, sadece yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmek için bekliyordum. Eğer o uykuya dalmakta zorlanacaksa, onunla birlikte uyanık kalmayı teklif edecektim. Bugün maç oynadıktan sonra yorgun olacağını biliyorum.

"Hadi, yatmaya gidelim." Ayağa kalkarak ona elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim. "Kapı kilitli mi?"

"Evet, her şey kilitli."

Elini elimde tutarak, kullandığı lambayı kapatıp bizi karanlığa boğdum ve merdivenlerden yukarı çıktık. Onu karanlıkta yönlendirdiğimi bilerek her adımı yavaşça attım. Merdiven sahanlığına ulaştığımızda, sol tarafa, Camden'ın odasının yanındaki odasına gitmek yerine, sağa dönüp burada kaldığım odaya doğru yöneldim.

Odamda kapıyı kapatıp onu yatağa götürüyorum ve komodinin üzerindeki lambayı yakıyorum. Oda sıcak ve yumuşak bir ışıkla aydınlanıyor, bu da onun her santimini görmek için ihtiyacım olan tek şey. Video bebek monitörüne bakıyorum, oğlum derin uykuda, bu da planladığım şey için iyi bir haber.

"Sonunda," diyorum, ona dönerek. Gömleğinin eteğini tutuyorum. "Kaldır şunu." Tereddüt etmeden kollarını havaya kaldırıyor ve ben de giydiği gömleği çıkarıyorum.

"Onu atmayacağız," diye uyarıyor beni.

"Bir daha giymediğın sürece," diyorum ona.

Omuzlarını silkiyor. "Göreceğiz."

Onu belinden tutup kendime doğru çekerim. "Bugün benim numaramı değil de onun numarasını giymiş olman beni deli ediyor."

"Önemli olacağını düşünmemiştim," diyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Önemli," diyorum ve eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Onu yutmak istiyorum, ama bunun yerine, zamanımı alıp, dudaklarının benim dudaklarıma bastırıldığı hissin tadını çıkarıyorum. Öpüşmeyi bitirdiğimde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

"Seni öpmek benim bağımlılığım haline gelebilir," diye itiraf ediyor, bana gülümseyerek.

"Sen benim bağımlılığımı," diyorum ona. Ellerim vücudunda dolaşıyor, sonra omurgasının kıvrımlarını izlemeye başlıyorum. "Bunu daha ileri götürmeden önce, aynı fikirde olduğumuzdan emin olmam gerek. Oğlum var, ona ciddi olmadığım bir kadını asla hayatına sokmayacağıma yemin ettim."

"Ben zaten onun hayatındayım."

Başımı sallıyorum. "Öylesin, ama bu da ciddi bir konu. Hiç kimseyi senin kadar istememiştim. İlişkimizi saklamak istemiyorum. Ne arkadaşlarımızdan, ne de oğlumdan. Ancak, bu ilişkiye hazır olduğunu söylemeni istiyorum. Benim kadar bu ilişkiye bağlı olduğunu söylemeni istiyorum."

"Sen ne kadar bağılısın?" diye soruyor, aramıza uzanıp giydiğim eşofmanın üzerinden sikimi okşuyor.

"Seninle bunu isteyen sadece benim penisim değil," diyorum ona. Kahverengi gözlerinin yumuşadığını görüyorum. "Seni istiyorum. Sadece yatağında değil, evimde ve hayatımda da. Hayatımı daha parlak, daha mutlu hale getiriyorsun ve Camden senin sevgin ve ilginle gelişiyor."

"Onu gerçekten seviyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. O da seni seviyor ve sana ihtiyacımız var. Oğlum ve ben..." Arayan kelimeleri bulamadığım için sözlerimi kesiyorum. "Sen varken daha iyiyiz" diye karar kıldım sonunda. Yeterli gelmiyor ama eliyle benim aletimi okşarken aklıma gelen tek şey bu. "Bu benim için tek seferlik bir şey değil. Bu 'biz bu işin içindeyiz ve gelecekte harika şeyler olmasını umuyoruz' türünden bir şey" diye itiraf ettim.

"Onunla geçirdiğim zamanları seviyorum. İkinizle birlikte. Bu yüzden, ne olursa olsun burada olacağım halde, bana burada olmam için para ödediğiniz için kendimi kötü hissediyorum."

"Şimdilik böyle olmak zorunda. Tabii tüm masraflarını benim kartımla ödemek istemiyorsan, ama seni yeterince tanıyorum, bunun bir seçenek olmadığını biliyorum."

"Hayır. Senin banka hesabındaki bakiye yüzünden burada durmuyorum, Baker." Sesinde biraz küstahlık var ve ben buna bayılıyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden şimdilik böyle yapıyoruz. Her günü tek tek ele alacağız. Bunun pek de çekici bir konuşma olmadığını biliyorum, ama aynı fikirde olmamız önemli. Sadece Camden için değil, bizim için de."

"Aynı sayfada, aynı kitapta, aynı paragrafta." Gülümser.

"Güzel. Şimdi, hadi bu kıyafetleri çıkaralım." "Peki ya sen?"

Geri adım atarak tişörtümü başımdan çıkardım, eşofmanımı indirdim.

—boxer şortumu da yanlarında götürerek—çoraplarımı çıkarıp bir kenara atıyorlar. Penisim karın kaslarıma çarpıyor ve kız arkadaşım dudaklarını yalıyor. "Seni bekliyorum, güzelim," diyorum, sesim arzuyla titriyor.

Tek kelime etmeden, forması altında giydiği tişörtü çıkarır. Kot pantolonunu açıp çıkardığı her hareketi gözlerimle takip ediyorum. "Bunları unutmuşum," diyor, işaret parmağını külotunun bel kısmının altına kaydırıyor, sonra onu kalçalarından baştan çıkarıcı bir şekilde kaydırıyor ve kenara atıyor. "Sanırım bu son parça için biraz yardıma ihtiyacım olacak." Bana sırtını dönüyor, saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

Elimi uzatıp, işaret parmağımı yavaşça omurgası üzerinde gezdiriyorum. Tüyleri diken diken oluyor, çok yumuşak, öpülesi bir teni var. Parmaklarımin altında ipek gibi hissediyor. Onu kızdırmak, ikimizin de arzuladığımız şeyi geciktirmek için parmağımı sütyeninin bandının altına sokuyorum, ama onu açmak için hareket etmiyorum.

"Baker." Bu yarı sızlanma, yarı uyarıdır ve onun da benim kadar bunu istediğini bilmek hoşuma gidiyor.

Sonunda, tokayı tutup her bir kancayı açıyorum. Hemen her bir askıyı omuzlarından çekip, bana dönerek sütyenini yere bırakıyor.

Yaklaşıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor. Kolumu beline dolayarak, sanki bu son şansımış gibi onu öpüyorum. O benim sikimi okşuyor ve ne kadar istemesem de geri çekilmek zorundayım. Uzun zamandır yapmadım ve onun içine boşalmadan başka bir yere boşalırsam lanetleneyeceğim.

"Bunu kesmelisin," diyorum, boynuna öpücükler kondurarak.

"Ama ellerimde seni hissetmeyi seviyorum."

"İnan bana, ben de hoşlanıyorum, ama benim için... uzun zaman oldu ve sen durmazsan bu daha başlamadan bitecek," diyorum ona, elim onun amına doğru ilerliyor. Başparmağımı klitorisinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum ve o inliyor.

"Ne kadar süre?" diye soruyor. Gözleri kapalı, başı geriye eğilmiş, ellerimin dokunuşunun tadını çıkarıyor.

Dikkatlice uzun parmağımı içine sokuyorum ve o inliyor. "Natasha. Camden'ın gebe kaldığı gece," itiraf ediyorum ve bir parmak daha ekliyorum.

Gözleri açılır ve bakışlarımı yakalar. "O zamandan beri kimse olmadı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Baba olacaktım. Bekar, ortak ebeveynlik yapan bir baba. Başka hiçbir şeye vaktim yoktu." Gözlerinde soruyu görebiliyorum, bu yüzden devam ediyorum. "Sana vaktim var. Sen farklısın, Sloane. Sen özelsin ve bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun. Ne yaparsak yapalım, seninle vakit geçirmek için can atıyorum. Bu farklı," derim, parmaklarımı tembelce onun içine sokup çıkarırken.

"Benim için de uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor. "Yaklaşık iki yıl kadar. Kendimi başarısız randevulara adamaktan yoruldum. Daha fazlasını bekliyordum." Penisimi bırakıp avuçlarını yanaklarıma koyuyor. "Sen benim daha fazlasımsın, Baker."

Gözlerindeki bakışı ve sesindeki samimiyeti zihnimde saklıyorum. Zaten hissediyordum, ama şu anda, dürüst olmak gerekirse... Ona aşık oluyorum. Bu korkutucu ve yoğun, ama aynı zamanda heyecan verici

ve hayatımda oğlum ve futbol dışında hissettiğim her şeyden daha doğru geliyor.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

"Önce sen gelmelisin," diyorum ve içindeki parmaklarımın hızını artırıyorum.

"Hayır. Birlikte. Bunu birlikte yapacağız."

"Bebeğim, dayanabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. Utanç verici olsa da, bu gerçek. Penisim ihmal edildi ve beni saran onun sıkı, ıslak sıcaklığı beni çılgına çevirecek.

"Birlikte," diyor yine ve ben ona hiçbir şeyi reddedemem.

Komodine uzanıp, folyo bir paket alıyorum. "Yatağın üstüne."

"Ona ihtiyacımız yok." Elimdeki prezervatifi işaret ederek başını sallıyor.

"Hap kullanıyorum ve bildiğin gibi uzun zamandır kullanıyorum." "Ben hiç..." Sözlerim yarım kalır. "Emin misin?" diye sorarım.

O gülümser. "Eminim, ama yine de istersen alınmam. Sadece bilmeni istedim, mecbur değilsin. Sana güveniyorum Baker. Bize ve bu ilişkiye güveniyorum."

"Siktir," diyorum, prezervatifi omzumun üzerinden atıp onun üzerinden yatağa tırmanıyorum. Ben girişine hizalanırken o kıkırdıyor. Ben başımı eğip onu öpmek için eğildiğimde, hemen bacaklarını belime doluyor. "Seni uyarmalıyım," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Ne hakkında?" diye soruyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Bu, işleri değiştirir."

"Seks her zaman değiştirir."

"Seni odana kilitleyebilirim, böylece beni asla terk edemezsin."

"Sen ve Cam ziyarete geldiğiniz sürece... oh, ve kızlar. Onları da görmem gerek." Bana gülümser.

"Sen mükemmelsin."

"Hayır, ama belki birbirimiz için mükemmelizdir?"

"Biliyorum" diyorum ve yavaşça içine giriyorum. Her santimetrede, amcığı beni sıkıca sarıyor. Tamamen girene kadar durmuyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için şimdiden nefes nefeseyim.

Hiçbir şey.

"İyi misin?" diye soruyorum, sesim kısık. "Hareket etmeye başladığında iyi olacağım." "Alışman için sana zaman veriyorum."

"Baker, senin için ıslanıyorum. Zamana ihtiyacım yok. Bana sahip olduğun her şeyi vermeni istiyorum."

Ona, beni ve tüm varlığımı zaten ele geçirdiğini, her şeyin onun olduğunu söylemek dilimin ucunda, ama sözleri geri tutuyorum. "Bana tutun," diyorum ona, sonra çekilip tekrar giriyorum, bu süreci acı verici bir hızla tekrarlıyorum. Benim sikim cennetin nasıl bir şey olduğunu öğrenirken, onun ve benim orgazmımı kovalıyorum. Eğer bu bağlılık ise, beni de yazın.

"Sloane," diye inliyorum, amcığı sikimi sıkarken.

"Orada. Tamam. Orada," diye inliyor ve kontrolünü kaybettiği anı hissediyorum. Adımı haykırıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Orgazmım, günlerdir biriken bir fırtına gibi üzerime çöküyor.

İkimiz de yorgun düştüğümüzde, içinden çıkıp yataktan inerim. "Buraya gel." Ona elimi uzatırım.

"Bacaklarım titriyor." Gülüyor. "Bu..." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunu ne zaman tekrar yapabiliriz?" Gülümsüyor.

"Sonra. Şimdilik duş almamız lazım. İkimiz de berbat durumdayız ve biraz uyumamız lazım. Cam şafak vakti uyanacak."

"Oh, lanet olsun," diye fısıldar, gözleri aniden daha uyanık hale gelir ve bebek monitörüne doğru kayar.

"O derin uyur. Sorun yok. Hadi. Temizlenip yatalım." Elim tutar ve beni banyoya götürür. Birlikte hızlıca duş alırız ve on dakika içinde, çarşafın altında sarılırız, çıplak vücudu benimkine sarılır.

On Sekizinci Bölüm

Sloane

Camden'ı uyutmak için yatırmıştım ki telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi. Mutfağa koşarak gittim ve tezgahdan telefonumu aldım, çünkü bütün öğleden sonra Corie'den bir mesaj bekliyordum. O ve Knox bugün randevularında bebeklerinin cinsiyetini öğreneceklerdi.

Corie: Cumartesi akşamı bizim evde bir akşam yemeği partisi var.

Şoktan ağzım açık kaldı. Hayır, bize böyle bir şaka yapmamıştı.

Ben: Ne? Bize vereceğin tek şey bu mu?

Bellamy: Aynen öyle.

Rowan: Lütfen yukarıya

bakın. Amanda: Alay

ediyorsun!

Corie: Üzgünüm, hanımlar. Eve gelirken kocamla konuştuk ve herkese aynı anda söylemek istiyoruz. Yani, cinsiyet açıklaması değil, ama bir nevi cinsiyet açıklaması.

Ben: Yalan! Bize söyleyeceksin demiştin.

Corie: Üzgünüm, tatlım. Önemli bir şey yok. Büyük açıklamayı yapmak için pasta ya da balon yok. Sadece sevdiğimiz herkesin bunu birlikte duymasını istiyoruz. Tabii Knox'un ailesi hariç. Onları aradık.

Rowan: Kaba.

Corie: Sizi seviyorum kızlar. Cumartesi saat 6'da görüşürüz. Geç kalmayın.

Telefonuma gülümsüyorum. En iyi arkadaşım için çok mutluyum. Sanki hamileliğimin cinsiyetini açıklayan benmişim gibi hissediyorum. Onun sonsuza kadar mutlu olmasına çok değer veriyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorlar.

Onu aradım ve gülerek cevap verdi. "Seni seviyorum, Sloane," dedi ve gülmese bile ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

"Bana söyleyebilirsin. Sırrını saklarım," diyorum ona. "Hayır. Knox ve ben herkese birlikte söylemek istiyoruz." "Corriieeeee," diye sızlanıyorum ve o daha çok gülüyor.

"Sadece birkaç gün kaldı."

"Bugün Salı."

"Sorun olmaz." Kıkırdar.

"Senin adına çok mutluyum, canım. Gerçekten. Senin için çok sevindim. Anne olacaksın, Core."

"Biliyorum," diyor, sesi titriyor.

"Tamam, isteklerine boyun eğeceğim," diye alay ediyorum. "Cumartesi günü sana nasıl yardım edebilirim?"

"Hiçbir şey. Her şey kontrol altında. Crock-Pot'ta domuz eti, fırında patates ve başka yan yemekler yapacağım. Hepsi Crock-Pot'ta pişirilen, fazla uğraş gerektirmeyen şeyler."

"Tamam, tatlıyı ben getiririm."

"İsrar ediyorsan. Knox'un erkekler için yaptığını söylediğin kurabiyelerden olabilir mi? Çok lezzetli olduklarını söylemişti."

Gülüyorum. "Cam ve ben bir öğleden sonra kurabiye yaptık. Baker eve geldiğinde yardım etti. Camden, bir parti daha kurabiye yapacağımız için çok sevinecek. O benim mutfaktaki küçük yardımcım."

"Nasıl gidiyor?" diye sorar Corie.

"O bir melek," diye cevap veriyorum, onun sorduğu şeyin bu olmadığını bilerek. "Peki babası?" diye soruyor.

"O önemli biri."

"Sloane, benim. Knox'la olan tüm sorunlarımı biliyordun. Neden benden saklıyorsun?"

"Çünkü o beni gülümsetiyor, Core. Burada mutluyum. Öğretmenliği özlemiyorum. Öğrencilerimi seviyordum, ama burada olmak ve Camden'a bakmak, benim yapmam gereken şey gibi geliyor.

saçma geldiğini biliyorum, ama gerçek bu. Sanki hep burada olmam gerekiyormuşum gibi hissediyorum."

"Senin için buna çok sevindim," diyor, sesinde duygu dolu.

"Bunca yıldır onunla birlikte olup ona nasıl aşık olmadığımı bilmiyorum, ama işte buradayım ve Corie, bu durumun sona ermesi halinde kendimi toparlayamayacağımdan eminim. İkisini de kaybetmek kalbimi paramparça eder."

"Öyle düşünemezsin. Sana nasıl baktığını gördüm. Baker oyun oynayacak biri değil. Camden'dan önce de değildi, şimdi de özellikle değil."

"Biliyorum. Natasha'dan beri kimseyle birlikte olmadı," diyorum ve hemen pişman oluyorum. "Sana bunu söylememeliydim. Lütfen kimseye söyleme."

"Sloane, ben senin en iyi arkadaşınım. Hiçbir şey söylemeyeceğim ve bu beni şaşırtmadı. O hiçbir zaman çok fazla kadınla yatmayı seven biri olmadı. Ve baba olacağını öğrendiğinde, o küçük adama kendini tamamen adadı. Baker hiçbir şeyi yarım yapmaz. Bunun işe yarayacağına güven. Elinden gelenin en iyisini yap ki, geriye dönüp baktığında, her şeyi yaptığını kesin olarak söyleyebilesin. Bazen işler yolunda gitmez ve hayatın başka planları vardır, ama bebeğim, bu konuda içim rahat." "Benim de," itiraf ediyorum. "Öyle, ve ikisini de çok seviyorum."

çok. Camden kalbimi çaldı ve sanırım bu yüzden hala biraz temkinliyim, ama bunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Baker ve ben birbirimize her zaman dürüst olacağımızı söyledik ve bunun sadece onunla ilgili değil, Camden'la da ilgili olduğunu ve benim de bu işin içinde olduğumu çok konuştuk. Bu işin o kadar içindeyim ki, onun nerede bittiği ve benim nerede başladığının farkında değilim."

"Yani bana yakında bir düğün planlayacağımızı söylüyorsun. Unutma, tarihi belirlediğinde en yakın arkadaşın yirmi haftalık hamile olacak," diye alay ediyor.

Gülümsüyorum. "Aklımda tutacağım."

"Harika. Tamam, işe dönmem lazım."

"İyi günler. Cumartesi için getirebileceğim başka bir şey varsa, bana haber ver."

"Tabii ki. Teşekkürler, Sloane," diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonumu tezgahın üzerine geri koyduktan sonra akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum. İnternette gördüğüm bir taco tarifi. Aslında

ama Baker için daha sağlıklı olması için tavuk kullanıyorum. Temelde kıyılmış patates, tavuk ve peynir ile taco baharatından oluşuyor. En besleyici yemek değil ama lezzetli ve Baker birkaç kez diyetini bozmanın ona zarar vermeyeceğini söyledi.

Crock-Pot'ta birkaç saattir pişmekte olan tavuğu kontrol ediyorum. Neredeyse parçalanmaya hazır. Sonra tüm malzemeleri karıştırıp, yüksek ateşte iki saat pişirince akşam yemeği hazır olacak.

"Güzel kokuyor," diyor Baker, garajdan mutfığa girerken.

"Akşam yemeği, ama hazır olması biraz zaman alacak. Şu anda aç mısın?"

"Yemek için değil," diyor, arkamdan gelip kollarını belime dolayarak. Boynumu öpüyor, ben de başımı eğip ona izin veriyorum. "Cam nerede?"

"Uyuyor. Yaklaşık yarım saattir uyuyor," diye cevap veriyorum, ona dönerek. "Hoş geldin."

"Bu yeri ev gibi hissettiriyorsun. Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

"Birkaç kez ima etmiş olabilirsin."

"Hadi. Cam'le paylaşmak zorunda kalmadan önce ihtiyacımı gidermem lazım." Eğilip beni omzuna kaldırıyor ve oturma odasına taşıyor, orada beni kanepeye atıyor. Hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımın arasına eğiliyor.

"Antrenman nasıldı?" diye soruyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "İyiydi. Bu haftaki maça hazırız. Sana hiç söylemiş miydim?"

Son zamanlarda giydiğin bu taytları ne kadar sevdiğimi biliyor musun?

"Hava soğuyor ve bütün gün Camden'ın peşinde koşarken çok rahatlar. Ayrıca, bu gri eşofmanların bana ne yaptığını biliyorsun." Kaşlarımı oynatıyorum.

O gülüyor. "Bebeğim, ben hayranınım," diyor bana. "Aslında, bu pantolonlar bu gece yatak odasında daha da iyi duracak."

"Bu gece mi? Cam uyanana kadar en az kırk dakika daha var."

Gülümser. "Düşünme şeklini seviyorum," der, tam da telefonu çalarken. İnleyerek, bir elini uyluklarının üzerinde tutarken, eşofmanının cebinden telefonunu çıkarır. "Alo?" Dinler ve sonra

"Şimdi mi? Tamam, tamam. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatır, telefonunu yanımızdaki kanepeye atar ve inler.

"Her şey yolunda mı?"

"Ailem neredeyse geldi. Dünya turundan döndüler ve yarın Philly'ye dönmeden önce Cam ve beni görmek için Nashville'e uçtular."

"Peki, ben eve gidip yarın sen ayrılmadan önce geri gelebilirim."

"Ne? Neden gidersin ki? Sen burada yaşıyorsun."

"Yani, burada kalıyorum ama teknik olarak hala ailemin garajının üstünde yaşıyorum."

"Evet, peki, bunu düzelteceğiz. Burası senin evin, Sloane. Sen benim hayatımın bir parçasısın, hayatımın çok büyük bir parçası. Onlarla tanışmanı istiyorum."

Sesinden ve gözlerinden anlıyorum, beni gerçekten burada istiyor. "Onlara ne diyeceğiz?"

"Senin benim kız arkadaşım olduğunu. Onlarla daha önce tanıştın." "Ama ben senin için çalışıyorum."

Baker gözlerini devirdi. "Ve sen benim çocuğumu seviyorsun. Senin bakımında çok iyi gelişiyor, Sloane. Ailem benim mutlu olmamı istiyor. O da sensin. Benim mutluluğum, oğlumun mutluluğu, seninle bağlantılı. Senin yerin burası."

"Tamam." Gülümserim. "Özür dilerim. Bazen bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorum."

"Biz gerçek hayattayız, bebeğim. Bu bir masal değil, ama öyle hissettirdiğini kabul ediyorum. Bunca yıldır burnumun dibindeydin," der ve Camden bebek monitöründen ağlamaya başlar.

"Onu almaya gideceğim. Hepimiz için bolca akşam yemeği var. Sen burada kalıp anne babanı karşıla."

O da başını sallar ve ayağa kalkmama yardım eder. Eli boynumun arkasına kayar ve beni öpmeye yönlendirir. "Teşekkür ederim."

"Sana asla hayır diyemeyeceğimi hissediyorum." Gülerek cevap veriyorum.

"Komik, ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm. Birlikte olmamız için bir neden daha." Ön kapı açılırken beni bir kez daha öper.

Onun göğsünü itip yukarı kata koşarak çıkıyorum. Berbat durumdayım ama giyinmeye zahmet etmeyeceğim. Ben buyum ve Baker beni böyle istiyor, bu yüzden ailesi de beni böyle görecek. Tamam, peki, kafamdaki çılgın düğümü biraz düzeltmeye çalışacağım ama gördüğünüz neyse o.

Umarım gördükleri, oğullarını ve torunlarını tüm kalbiyle seven bir kadın olur.

"Swoan," Camden odasına girdiğimde ağlayarak mırıldanıyor.

"Hey, dostum. Ne oldu?" diye soruyorum, onu kucağıma almak için eğilirken. Cevap vermiyor, ama göğsüme sokuluyor. Ve lanet olsun, bunu her yaptığında, kalbimin bir parçasını daha alıyor. "Tahmin et ne oldu?" Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Babam antrenmandan eve geldi."

"Baban eve geldi."

"Doğru. Ve başka ne var biliyor musun? Büyükannen ve büyükbaban seni görmeye geldiler. Heyecan verici, değil mi?" Onu altını değiştirmek için alt değiştirme masasına yatırırken soruyorum.

"Citing," diye tekrarlar ve beni gülümsetir.

"Doğru. Çok uzun bir tatilden döndüler ve seni görmek için çok heyecanlılar," diyorum ona.

"Cam'i gör."

"Onlar seni çok seviyorlar," diyorum ona. "Cam sevgi."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona. "Sen çok özel bir çocuksun. Seni seven bir baban, büyükannen ve büyükbaban, tüm teyzelerin ve amcaların olduğu için çok şanslısın." Ben konuşmaya devam ediyorum, o da her kelimemi dinliyor.

"Swoan, pway?"

"Tabii ki oynayabiliriz, dostum. Ama sence başka kim oynamak ister? Büyükannen ve büyükbaban."

"Cam pway."

"Evet. Hadi, gidip merhaba diyelim." Cam'i kucağıma alıp, en sevdiği battaniyesini ve Rowdy the Rhino adlı doldurulmuş oyuncağını alıp ona veriyorum. Onları sıkıca sarıp, başını omzuma yaslayarak aşağı kata iniyoruz.

Oturma odasına doğru yavaş adımlarla ilerledim. "Bak, seni görmeye kim gelmiş," dedim Camden'a.

Baker'ın annesi Jenny ayağa kalkar ve bize doğru yürür. Gözlerinde yaşlar vardır. Camden'ı almaya geldiğini sanırım, ama ikimizi de kucaklayarak beni şaşırtır. Uzun süre bizi kucaklar. Ancak Camden kıpırdanmaya başlayınca geri çekilir.

"Merhaba tatlım," diyor Jenny Camden'a.

Camden bana bakar, ben de gülümser ve başımı sallarım. "Büyükkannene merhaba demek ister misin?" diye sorarım. Camden başını çevirir ve omzuma gömer. "Özür dilerim," derim Jenny'ye. "Az önce uyandı, normalde uyuduğundan daha kısa bir şekerleme yaptı."

"Ah, canım, çok uzun zaman oldu ve çocukların nasıl olabileceğini biliyorum. Bizi pek tanımıyor ve geçen gün Jared'a daha yakın bir yere taşınmamız gerektiğini söylüyordum. Benden uzak durması kalbimi kırıyor ama anlıyorum."

"Selam, evlat." Baker arkamda durup bir elini belime, diğer elini Camden'ın sırtına koydu. "Neden kamyonlarıyla oynamıyoruz?" diye önerdi, onu kabuğundan çıkarmaya çalışarak.

"Swoan, kamyon mu?" Babasınıninkiyle aynı renk olan ela gözleri bana bakıyor.

"Kesinlikle," diyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. Baker da eğilip aynı şeyi yapıyor ve benim şakağıma öpücük konduruyor. Odanın ortasına, arabaları ve kamyonları için halıdan bir yarış pisti kurduğu yere geçiyorum ve onu kollarımda dikkatlice yere indiriyorum. Baker yanıma oturuyor, anne babası ise karşı tarafta oturuyor. Sadece birkaç dakika oynadıktan sonra bana sarılmayı bırakıyor, kucağımdan inip büyükbabası ve büyükkannesiyle etkileşime geçmeye başlıyor.

"Gidip akşam yemeğinin geri kalanını hazırlayacağım," diyorum Baker'a. "Yardım ister misin?"

"Hayır, çabuk ve kolay. Hemen dönerim." Anne babasına dönüp bakarım. "İkinizden biri bir şey içmek ister mi?"

"Oh, hayır, şimdilik iyiyiz," diyor Jenny, Jared'a onay için bakıyor ve o da başını sallıyor.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken Camden, "Swoan!" diye seslenir. Ayağa kalkar ve koşarak gelir,

bacaklarıma çarparak.

"Hey, dostum. Akşam yemeğini hazırlayacağım. Hemen döneceğim." O bunu kabul etmiyor, ben de onu kucağıma alıp onlara dönerek "Üzgünüm. Şunu halledeyim, hemen döneceğim" diyorum.

"Ben yardım ederim. Ne yapılması gerektiğini söyle," diyor Jenny, ayağa kalkıp beni mutfağa takip ediyor.

Camden'ı çocuk koltuğuna oturtmaya çalışıyorum, ama o tüm gücüyle bana sarılıyor.

"Seni seviyor," diyor Jenny gülümseyerek. "Ben de onu seviyorum." *İkisini de.*

"Seni duyduk, biliyorsun. Yukarıdayken. Bebek monitörü hala açıktı."

Yukarıda Camden'la birlikteyken söylediğim her şeyi zihnimde hızla gözden geçiriyorum.

"Seninle oldukları için çok mutluyum, Sloane. Bu çok açık, sadece iki oğlumun sana nasıl baktıklarından değil, davranışlarından da anlaşılıyor. Onlar için çok iyisin ve ikiniz için de çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, Baker ve babası da bize katılırken.

"Gel babana bak," diyor Baker ve bu sefer Camden ona gidiyor ona gider.

"Anne, baba, yukarıdayken size söyledim ama kız arkadaşım Sloane'ı size resmen tanıtmak istiyorum," diyor ve eğilip yanağıma öpücük konduruyor, Camden de aynı şeyi yapmakta ısrar ediyor.

"Kızı utandırma, Baker," diyor Jenny, bana göz kırparak. "Şimdi, ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Otur ve bize seyahatinizi anlatın. Bu tavuğu parçalamam ve birkaç malzeme daha eklemem gerekiyor, iki saat sonra akşam yemeği hazır olacak."

"Oh, seyahati anlatmak için en az o kadar zamana ihtiyacı olacak," diye Jared alay ediyor.

İkisi de üç aylık maceralarını anlatmaya başlarken, ben Crock-Pot'ta akşam yemeğinin geri kalanını hazırlayıp Camden'a fıstık ezmeli tost yapıyorum.

Onun için çalışmamı ve birlikte olmamızı nasıl karşılayacaklarını merak ediyordum, ama gözlerini bile kırpmadılar. Beni

ve oğullarının ve torunlarının hayatlarının önemli bir parçası olarak kabul ettiler, bu da içimi ısıttı ve duygulandırdı.

Harika bir ziyaret geçiriyoruz ve Camden sonunda onlara ısınarak, çekinmeden gülüyor ve oynuyor. Harika bir gece ve birlikte geçireceğimiz geleceğin bir ön izlemesi.

On Dokuzuncu Bölüm

Baker

Knox ve Corie mutfağın ortasında duruyorlar, hepimiz etraflarında toplanmışız. İkisi de kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyorlar ve bu bana Camden ile kaçırdığım her şeyi fark ettiriyor. Onun annesinin karnında hareket ettiğini hissedemedim. İstemediğimden değil, ama doktor randevuları dışında hiç birlikte olmadık ve Levi her zaman oradaydı, bu da durumu daha da garip hale getiriyordu.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Corie.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diyor Landry. "Bizi habersiz bırakıyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturup kız kardeşine somurtarak bakıyor.

"Herkese aynı anda söylemek istedik." Knox'a bakar ve ikisi arasında basit bir bakışla parıldayan büyük bir sevgi vardır.

Knox arkasına geçer ve kollarını beline dolayarak ellerini karnına, doğmamış çocuklarına koyar. Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık beni sarar. Böyle olması gerekirdi ve bir dahaki sefere böyle olacağından eminim.

Camden'ı diğer koluma aldığımda, eğilip Sloane'a uzanır. Sloane gülümser ve onu benden alır, yanağına öpücük kondurur. Camden başını Sloane'ın omzuna yaslar, ona tüm sevgisini ve güvenini verir.

İkisini birlikte izlemek çok güzel bir şey.

Kolumu onun beline dolayarak ikisini de kucaklıyorum ve gelecekte de böyle bir an yaşayabilmeyi yürekten diliyorum.

"Bu gerilim beni öldürüyor!" diye bağırır Reid ve hepimiz güleriz, ama o haklıdır.

Knox gülümser. "Peki, madem hepiniz buradasınız, eşim ve ben oğlumuzun..." Bizler tebriklerimizi haykırıp ona sarılmaya başlamadan önce sözünü bitiremez.

Camden ve Coral, bunun nedenini anlamasalar da alkışlayıp kıkırdarlar.

"Core," diyor Sloane, sesi titriyor.

Knox Camden'a uzanır ve iki kız, sanki yıllardır görüşmemişler gibi birbirlerine sarılırlar. Ayrıldıklarında, ikisi de gözlerindeki yaşları silerler.

"Swoan, cwy," diyor Camden, dudağı titriyor.

"Oh, hayır, bebeğim, buraya gel." Kollarını açar ve Knox'un kollarından eğilerek ona doğru uzanır. "Üzgün değilim. Bunlar mutluluk gözyaşları." Ona bunu kanıtlamak için geniş bir gülümsemeyle, sonra da komik bir yüz ifadesi yapar. "Sadece çok mutlu olduğum için ağlamaya başladım," diye açıklamaya çalışır.

"Ağlama." O başını sallar.

"Seni seviyorum, Camden Sinclair. Senin kalbin çok büyük," der, onu göğsüne sıkıca sarılırken sesi titrer.

Yalan söylemeyeceğim. Onları böyle görünce, boğazımdaki duygusal yumruyu yutuyorum.

"Siktir, kardeşim," diyor Reid, elini omzuma koyarak. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" "Çok yolunda."

Başımı sallıyorum.

"Senin adına sevindim, Sin Baba. Onu hak ediyorsun," der ve uzaklaşır.

Onlardan belki bir metre kadar uzaktayım, bu yüzden birkaç uzun adımla onlara sarılırım. "Onu sevme şeklinizi seviyorum," diye Sloane'a fısıldarım.

"O benim her şeyim, Baker," diyor, gözleri yaşlarla dolmuş.

"Cam, wove," diyor oğlum ve onun yanağına öpücük konduruyor, Sloane'in dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor.

"Buraya gel, dostum. Sanırım Foster amca kamyonlarla oynamak istiyor." O şu anda bize en yakın olan kişi ve ona oğlumu uzattığımda başını sallar ve ikisi oturma odasına doğru dönerler. Sloane'a koşarak geri dönerim, elini tutarım ve onu odadan çıkarırım.

koridordan geçip tuvalete giriyoruz ve arkamızdan kapıyı sessizce kapatıyoruz.

Kapı kapanır kapanmaz, o kadar uzun süredir tutmaya çalıştığı gözyaşlarına yenik düşüyor. "Özür dilerim," diyor, yarı gülerek, yarı ağlayarak, yanaklarından gözyaşlarını silerken.

Onu kaldırıp kışını tezgahın üzerine oturtuyorum ve karşısına geçiyorum. "Ne kadar özel birisin, biliyor musun? Senin kadar, sorgusuz sualsiz, önyargısız bir şekilde çocuğunu sevecek birini bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Biliyor musun?" diye soruyorum, ellerimle yüzünü çerçeveleyerek.

"Onu sevmek çok kolay," diyor, gözleri benimkilere bakarak.

"Bize çok şey verdin," diyorum ona.

"Baker?" diye sorar, ellerini bileklerimin üzerine koyarak.

"Evet?"

"Öp beni."

Dudaklarım gülümsemeye bükölüyor. "Benim için zevk," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Gözyaşlarının tuzunu tadabiliyorum. Dudaklarımız yumuşakça birleşirken, dudaklarım onun dudaklarında hafifçe kayıyor. Bu sadece arzu değil, tabii ki o da var. Bu, doğru olduğunu bildiğim ama söylemediğim sözleri ona göstermekle ilgili.

En yakın arkadaşlarımızın banyosunda ona aşık olduğumu söyleyemem. Şimdi doğru zaman değil, ama ona benim için ne kadar değerli olduğunu söyleyeceğim zaman gelecek. Bizim için ne kadar değerli olduğunu. Ona her şekilde göstermeye çalışıyorum ve sözlerim gerçeğin etrafında dans ediyor, ama yakında bir gün, akrabam olmayan bir kadına hiç söylemediğim o üç küçük kelimeyi söyleyeceğim.

Dudaklarını dudaklarımdan çekerek, "Geri dönmeliyiz" diye fısıldadı.

"Biliyorum. İyi misin?"

Gölüyor. "İyiyim. Neden bu kadar duygusal davrandığımı bilmiyorum. Sanırım Corie ve Knox için çok mutlu olduğumdan ve sonra Camden ve onun kocaman kalbi devreye girdiğinden, birkaç dakika boyunca duygularıma kapıldım."

"Küçük adam çok çekici olacak," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Gerçekten. Kadınlar dikkatli olsunlar. Tabii, Coral'la birlikte olmazsa."

"Onun için şimdiden çöpçatanlık mı yapıyorsun?" diye gülüyorum.

"Oğlunun en iyi arkadaşlarının kızlarından biriyle evlenmesinin harika olacağını kabul et."

"O daha iki yaşında."

Gülüyorum. "Biliyorum, ama Bellamy ve ben bunu çoktan konuştuk. Hepimiz buna varız," diyor bana, ben kapıyı açıp onu odadan çıkarırken.

Camden, oturma odasında bir battaniyenin üzerinde Coral ile oynuyor ve kimse odaya geri girdiğimizi fark etmiyor gibi görünüyor. Birkaç saat gülüp, yemek yiyip, Knox ve Corie'nin haberini kutladıktan sonra eşyalarımızı toplayıp eve dönüyoruz.

Sloane, ait olduğu yer olan yatağımın yanına kayıyor ve ben, onun giydiği o sevimli pijamaları çıkarıp onunla sevişmekten başka bir şey istemiyor olsam da, kızım duygusal bir gece geçirmiş. Bu yüzden, onun yerine, kollarımı ona doluyorum ve ikimiz de uykuya dalarken onu kucaklıyorum.

* * *

"Bugün daha sonra ailemin yanına gideceğim."

Telefonumdan başımı kaldırıp, ıslak bir rüya gibi görünümlü Sloane'a bakıyorum. Vücuduna tam oturan, soluk renkli dar bir kot pantolon, dizlerinin hemen altına kadar uzanan siyah botlar ve uzun siyah bir kazak giymiş. Onu utanmadan baştan aşağı süzdükten sonra nihayet cevap veriyorum.

"Bugün babamın doğum günü ve akşam yemeği yiyeceğiz."

Başımı sallayıp koltuğumun kenarına kayıyorum. O yaklaşıyor, ben de bacaklarımı açarak ona yer açıyorum. Ona bakarken kalçalarını avuçluyorum. "Bizim de seninle gelmemizi ister misin?" Henüz ailesiyle tanışmadım, en azından resmi olarak. Ona bunu zorlamak istemiyorum, ama şunu anlamasını istiyorum: Eğer isterse, Camden ve ben yanında olacağız.

Alt dudağını ısıyor. "Bunu yapmanızı umuyordum." "Tabii ki. Ne zaman çıkıyoruz?"

"Yarım saat sonra" diyor ve ben gülerek başımı geriye atıyorum.

"Bebeğim, sonra demiştin" diye alay ediyorum.

"Biliyorum. Gergindim, tamam mı?" diyor, ağzının köşesi gülümsemeye dönüşürken.

"Gergin olman için hiçbir neden yok. Benimleyken değil. Bizim hakkımızda biliyorlar mı?"

O başını sallar. "Evet, patronumla çıkmam konusunda endişelendiler, ama ne kadar mutlu olduğumu gördüler ve o zamandan beri bu konuyu açmadılar."

"İyi. Yukarı çıkıp üstümü değiştireyim." Üzerimdeki eşofman ve solmuş Rampage tişörtüne bakıyorum. "Camden ne olacak?"

"O da geliyor," diyor, sesi kararlı.

Gülümserim. Bu lanet kadın, benim her şeyim. "Biliyorum. Ne giymesi gerektiğini soruyordum."

"Oh, um, ona bir kıyafet bulurum." Geri çekilmeye çalışıyor, ama ben onu sıkıca tutuyorum.

"Öp beni."

Dudakları benimkilerle buluşur, ama çok çabuk biter. "Hey, Cam," diye omzunun üzerinden oğlumun bloklarla oynadığı yere seslenir. "Annemle babamı ziyarete gideceğiz. Seni giydirmeliyiz," der, ses tonu hafif ve onun tepki vereceğini bildiği heyecanla doludur.

"Cam, gel." Ayağa kalkar ve küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde bize doğru koşar. Gülerek bize çarpar.

"Hadi, küçük adam. Babacık seni taşıyacak." Onu omzuma alıp ayağa kalkarım ve birkaç kez zıplarım, yukarı çıkarken ona biraz daha sallanma hareketi yaparım. Onu Sloane ile birlikte odasına bırakırım, ben de üstümü değiştirmek için kendi odama giderim.

Ebeveynlerle tanışmak için ne giyilir bilmiyorum, bu yüzden açık renkli bir kot pantolon ve siyah uzun kollu düğmeli bir gömlek alıyorum. Rahat bir kıyafet, ama normalde giydiğim eşofmanlar gibi değil ve çok uğraşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Yatak odasından çıkarken, Sloane ve Camden de kendi yatak odasından çıkıyorlar ve Sloane gülüyor. "Ne oldu?"

"İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Oğlumun giydiği kıyafeti incelerim ve onun haklı olduğunu anlarım. O da açık renkli bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş, ama gömleği farklı mavi tonlarında ekose desenli. "Büyük zihinler, sanırım." Ona gülümserim. "Hadi, dostum." Ona ellerimi uzatırım, ama o başını çevirir ve Sloane'a tutunur.

"Üzgünüm."

"Ne? Neden üzülüyorsun ki? Ona bağlı olduğunu biliyorum. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Üzülecek bir şey yok. Beni de sevdiğini biliyorum. Değil mi, Cam?"

"Cam, babamı ördü," diyor. "Cam, Swoan'ı ördü."

"Gördün mü?" diye sırtıyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Bebek bezi çantası aşağıda. Eminim içinde bolca bebek bezi, ıslak mendil ve yedek kıyafet vardır. Oyuncakları, atıştırmalıkları ve bardakları da almamız gerekecek. Annem ve babam ona süt verecek. Babam da sizin gibi süt içer."

"Ben hallederim." Onun kafasına öpücük konduruyorum, sonra aynısını ona da yapıyorum ve yola çıkmak için hazırlanmak üzere merdivenlerden aşağı koşuyorum.

* * *

"Aman Tanrım, ne kadar yakışıklı," diyor Sloane'ın annesi Nancy, mutfağa girdiğimizde. Camden'ı kucağında taşıyan Sloane'a yaklaşıyor ve ona elini uzatıyor. Sloane başını çevirerek ondan uzaklaşıyor.

"Kusura bakmayın," diyorum. "Size alışacaktır."

"Baker, seni tekrar görmek ne güzel," diyor ve bana sarılıyor.

"Sizi de, Bayan Peterson."

Elini havada sallıyor. "Nancy."

"Hoş geldin. Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor babası Carl.

"Doğum gününüz kutlu olsun, efendim. Şimdilik bir şey istemiyorum, teşekkürler." "Cam, süt ister misin?" diye soruyor Sloane.

O, hala süveterini sıkıca tutarken başını sallayarak cevap verir. Ben bebek çantasından emzikli bardağı çıkarana kadar, babası bardağı doldurmak için bir galon süt hazırlamıştır. "Teşekkür ederim," derim ona, sonra bardağı Nancy'ye uzatır ve Camden'a doğru başımı sallarım. O bana gülümser.

"Bak neyim var?" Ona bardağı gösterir ve o da ona yarım bir gülümseme atar. "Bu senin için." Onu ondan alır ve bir yudum alır.

"Sloane bize bizim yediğimiz her şeyi yiyeceğini söylüyor, ama ben çok lezzetli kızarmış peynirli sandviç yapabilirim," diyor Carl.

"Teşekkürler, ama o hemen hemen her şeyi yer. Biz sadece onun için yeterince küçük parçalar halinde hazırlayalım."

"Hazırız. Tabaklarımızı hazırlayalım," diyor Carl.

"Bebek çantasını oturma odasına bırakabilirsin." Sloane, açık plan konseptte görünen kanepeye doğru başını sallar.

Mutfağa geri döndüğümde, Nancy'nin ızgara tavuğu kesip, Camden'ın en sevdiği çizgi film karakterinin resminin olduğu tabağa patates püresi ve makarna peynir eklediğini görünce şaşırıyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum, kalbim ısınırken aynı zamanda kızımın kocaman kalbinin nereden geldiğini anlıyorum.

"Onu hoş karşıladığımızı hissetmesini istedik. Sloane'la birlikte olacağınızı bilmiyordum, ama birlikte olduğunuz için mutluyuz." Nancy nazikçe gülümser. "Camden, şuna bak." Eşleşen çatal ve kaşığı kaldırır ve Camden onlara uzanırken yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Seni masaya oturtalım."

"Onu ben tutarım," diyorum Sloane'a. "Booster koltuğu getirmeyi düşünmemişim. Tüm arkadaşlarım ve ailem onun için evlerinde bir tane bulunduruyor. Acemi hatası."

"Gerek yok," diyor Carl. "Küçük için yükseltici koltuk aldık. İki yaş ve üstü için yazıyor. İki yaşında, değil mi?" diye soruyor.

"Evet. Teşekkürler. Çok naziksiniz. Gerek yoktu."

"Tabii ki yapardık. Bu küçük adamı daha sık görmeyi umuyoruz," diyor Nancy.

Sloane, Camden'ı aramızdaki koltuğa oturtur ve o da hemen yemeğine saldırır. Her türlü sesi çıkarır ve

"Lezzetli, lezzetli" der ve Sloane'nin ailesi ona *hayran hayran bakar*.

Akşam yemeği çok rahat geçiyor, sanki beşimiz yıllardır birlikte yemek yiyormuşuz gibi. Annemler buradayken de durum böyleydi, bu da bu kadını sevmemin bir nedeni daha. O tam bize uyuyor. Biz birbirimize uyuyoruz ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Akşam yemeğinden sonra, Sloane ve annesi Camden'a Carl'ın hediyelerini teslim etmesi için verirler ve o her teslim ettiğinde alkışlar. Yolda likör dükkanına uğrayıp ona bir şişe burbon aldım, Sloane bunun onun en sevdiği içki olduğunu söyledi. Sloane, garajda çalışırken kullanması için ona yeni bir atölye lambası aldı — eskisi ömrünü doldurmuş, Carl'ın sözleri, benim değil — ve Nancy ona birkaç giysi aldı, önümüzdeki hafta sonu arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkacaklar.

"Bu, en güzel doğum günüydü," diyor Carl, son hediyeı açtıktan sonra.

"Doğum günün kutlu olsun," diyoruz hep birlikte.

Cam kanepeye geçip kucağıma tırmanıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Yorgun musun dostum?" diye soruyorum ona.

"Swoan, kitap."

Sloane gülüyor. "Yatmadan önce hikaye okumayı seviyoruz, değil mi?" diye soruyor ona ve o da başını sallıyor. "Onu yatırmalıyız." Ayağa kalkıp önce babasına, sonra annesine sarılıyor.

"Bizi ağırladığınız ve Camden için yaptığınız tüm özel düzenlemeler için teşekkür ederiz. Bizi evinize kabul ettiğiniz için, özellikle de böyle özel bir günde, gerçekten minnettarım."

Nancy bana el sallayarak veda eder ve Sloane ile birlikte ön kapıya doğru yürürler. "Son zamanlarda daha çok gülümsüyor. Telefonda bile bunu duyabiliyorum," der Carl.

"O özel biri," diyorum ona. Ona ona aşık olduğumu söylemeliyim, ama önce o sözleri benden duyması gerekiyor.

"Öyle. Ona iyi bak." Sesi hafif, ama arkasında çok fazla anlam var. Tehdit değil. Hiç de değil. Sadece bir baba, kızının çıktığı adama onun kalbini koruması gerektiğini söylüyor.

"Her zaman," diye temin ediyorum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey bu, ama bir gün, bu oturma odasına geri dönüp, kızının elini isteyeceğim.

. Henüz çok erken, ama onun doğru kişi olduğunu biliyorum. O bizim ve onu sonsuza kadar yanımızda tutacağız.

Yirminci Bölüm

Sloane

"Bugün Camden'ın Cadılar Bayramı kostümünü almaya ne dersin?" diye Baker'a soruyorum. Kahvaltımızı yeni bitirdik ve kızlarla alışverişe çıkmak için hazırlanıyorum. Takım için ara hafta ve biz de uzun zamandır ertelediğimiz kızlar gecesini sonuna kadar değerlendiriyoruz.

"Kahretsin, o zaman geldi mi?" diye soruyor.

"Neredeyse. Ekim ayının ilk Cumartesi günü. Hala birkaç haftamız var ama dışarıdayken bir tane alabilirim diye düşündüm. Bellamy'nin Coral'ın kostümünü arayacağını biliyorum."

"Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Onu ne giydirmek istersin?"

"Aslında hayır. Sen de benim kadar iyi tanıyorsun onu. Seçtiğin her şeyin mükemmel olacağına eminim."

"Ona yeni kışlık botlar ve ev kıyafetleri alacağım. Son günlerde çok hızlı büyüyor."

"Babası gibi iri ve güçlü olacak," diyor Baker, göğsünü şişirerek.

"Yani, uzun boylu olacak, evet," diye şaka yapıyorum.

O homurdanır ve bir anda beni gelin gibi kollarının arasına alır, bana sırtarak bakar. "Güçlü de," der, beni öperken sesi kısık çıkar.

"Cam,öp." Camden odaya koşarak girer.

Baker gülümser, beni bir kez daha öper, sonra beni tekrar ayağa kaldırır. Çömelip Camden'a kollarımı açarım ve o da bana sıkıca sarılır, ıslak bir öpücük verir. "Teşekkür ederim. Kocaman bir kucaklama ve

öpücük. Kendimi çok özel hissediyorum," diyorum ona, saçlarını gözlerinden çekerek. "Saçını kestirmen lazım," diyorum ona.

"Sen yokken bugün onu götüreceğim. Böylece endişelenecek bir şeyin azalır."

"Onu götürmek benim için sorun değil."

Baker eliyle beni uzaklaştırır. "Saçlarımızı kestirip öğle yemeğinde diğerleriyle buluşacağız. Fotoğraf çekilmemek için muhtemelen Landry's'te. Bu mevsim çok çılgın geçiyor. Siz bayanlar çevrenize dikkat etmelisiniz."

"Evet, canım," diye alay ediyorum. "Çoğunlukla medya bizi rahat bırakıyor. Sezon boyunca bazen, özellikle hepimiz bir arada olduğumuzda, bizi takip ediyorlar. Hepimiz birlikte dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu, bu yüzden bugün birkaç fotoğrafımızı çekebilirler." Omuz silkiyorum. Bu büyük bir sorun değil. Çocuklar hayatımızın büyük bir parçası olduğundan beri hepimiz bununla başa çıkmayı öğrendik. Corie ve Rowan'ın da takım için çalıştığını söylemeye gerek yok.

"Bundan nefret ediyorum. Dikkatli olun, tamam mı?" diye sorar. "Olacağız," diye onu temin ederim.

"Swoan, dikkatli ol," diye tekrarlar Camden.

"Sen, küçük adam, çok tatlısın," derim ve yanaklarına öpücükler kondururum, bu da onu kıkırdatır.

"Peki ya ben? Ben de o öpücüklerden alabilir miyim?"

"Babana uslu dur, yakında görüşürüz, tamam mı?" diye Camden'a soruyorum.

"Hoşça kal." El sallayarak oturma odasına koşar ve kamyonlarıyla oynamaya başlar.

Ayağa kalkıp Baker'a doğru yürüdüm. "Kendini dışlanmış hissediyor musun, Sin Baba?" diye alay ettim.

"Kızım tüm öpücüklerimi başkasına veriyorsa, evet."

"Oğluna."

Omuzlarını silkiyor, ben gülüyorum.

"Sana telafi edeceğim," diye söz veriyorum.

Beni kucaklayarak sarılır. "Sözünü tutmanı bekliyorum," diye boğuk bir sesle fısıldar.

"Tamam, siz çocuklar planlarımı bozmadan önce gitsem iyi olacak." "İyi eğlenceler. Dikkatli olun."

"Eğleneceğiz. Sonra görüşürüz. Hoşça kal, Cam!" diye sesleniyorum.
"Swoan, hoşça kal!" diye bağırır ve kalbim o kadar doludur ki, patlayacakmış gibi hissederim.

* * *

"Çok sevimli," diyor Amanda ve hepimiz dönüp bakıyoruz. Bellamy bir peri kostümünü tutuyor.

"Aww, bu kostümle çok şirin olur," diyorum ona.

"Biliyorum, ama Cadılar Bayramı'nda hava her zaman çok soğuk olur. Sanırım daha sıcak bir şey bulmam gerek."

"Haklısın," diyor Corie.

"Tabii ki, Tennessee'nin havası... sıcak da olabilir, soğuk da, kim bilir?" Rowan omuz silkiyor.

"Değil mi? Sanırım üst üste giyebileceğim bir şey lazım. Ne olursa olsun, günün ilerleyen saatlerinde hava çok sıcak olacak ve kar yağarsa, onu sıkıca sararak kostümünü gizlememiz gerekecek." Bu mevsimde havanın nasıl olacağını asla bilemeyiz.

"İşte bu." Corie, bir inek kostümünü kaldırırken gülümser. Sherpa kar kıyafeti gibi görünüyor. Beyaz üzerine farklı tonlarda kahverengi lekeler var.

"Bu... mükemmel!" Bellamy gülüyor. "Benim küçük ineğim. Bol olduğu için sıkışmış hissetmeyecek ve sıcak tutacak. Evet. Bu tam ona göre. On iki aylık olması lazım," diyor Corie'ye. Corie kostümünü rafa geri koyuyor ve doğru bedeni bulana kadar her birini tek tek inceliyor, sonra Bellamy'ye uzatıyor. "Bunu çok sevdim." Kostümünü bir kez daha kaldırıp gülümsüyor, sonra sepetine koyuyor.

"Tamam, şimdi Camden için bir tane lazım. Ne düşünüyorsun?" Rowan bana sorar.

"Sıcak bir şey de olsun. Onun hakem olması çok sevimli olur diye düşünüyorum. O zaman Baker kendisi olabilir, ben de ponpon kız olabilirim," diyorum onlara.

"Bir dakika. Bütün aile kostüm giyecek mi?" diye sorar Corie. "Tabii ki, ben varım. Hepimizin kostüme ihtiyacı var."

"Reid ve ben de inek olabiliriz," diyor Bellamy gülerek. "Küçük inek ailemiz."

"Değil mi? Burada bulamazsanız, internette bulabilirsiniz. Burası çok büyük," diyorum, içinde bulunduğumuz Halloween mağazasını gözden geçirerek. Bu, her yıl bu zamanlarda açılan geçici bir mağaza ve çok fazla seçenek var.

"Futbol fikrini çok sevdim. Cheerleader kostümün var mı?" diye sorar.

"Hayır, ama benzer bir şey bulabilirsem, annemin nakış makinesiyle Rampage yazısını yazabilirim. Eğer herhangi biriniz için bunu yapmamı isterseniz, bana haber verin."

"Bu küçük bebeği düşünmem lazım," diyor Corie, hamile karnını okşayarak. Hamileliğinin yarısını birkaç hafta geçmişti ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Basketbol topu yutmuş gibi görünüyordu, aksi takdirde hamileliğinin hiçbir belirtisi yoktu.

"Etrafa bir bakalım," diyor Amanda.

"Sen ve Ethan ne yapacaksınız?" diye sorar Bellamy.

"Evet, onu giyinmeye ikna edemeyeceğim." Alt dudağını ısırır ve "Geçen hafta bir evlat edinme ajansıyla görüştük" der.

"Ne?" diye sorar Bellamy ve hepimiz rafları incelemekten vazgeçip ona bakarız.

"Evet. Zorluklar yaşıyoruz ve çok sayıda çocuk aileye ihtiyaç duyuyor, bu yüzden evlat edinmeye karar verdik. Her yaşa açığız, ama genç bir anne bizi seçti. Kapalı evlat edinme istiyor. Haftaya ajansla tekrar görüşüp konuyu tartışacağız. Bebek birkaç ay sonra doğacak.

"Senin adına çok mutluyum," diyor Bellamy, gözlerinde yaşlarla. Arkadaşını kucaklamak için yaklaşıyor ve hepimiz sırayla onu kucaklıyoruz, çünkü biz bir kız grubuyuz ve birlikte ağlıyor, gülüyor ve kutluyoruz. Biz buyuz ve bu asla değişmeyecek.

"Heyecanlıyım," diyor Amanda, gözyaşlarını silerek. "Ethan ortak olmak üzere ve daha çok evde olacak, bizim için tam da doğru zaman. Doğru hissediyorum," diyor.

"Senin için ne yapabileceğimizi bize söyle," diyor Rowan.

"Aynen öyle," diyoruz Corie ve ben aynı anda, herkes gülüyor. Sanırım yılların dostluğu insana bunu yapar.

"Tamam, Camden'a dönelim," diyor Amanda, elini sallayarak.

Ha

va. "Tamam, öyleyse... bir hakem."

"Anlaşıldı," diyor Rowan, koridordan çıkıp ihtiyacımız olan şeyi aramaya gider.

İki dakika geçmeden Bellamy beni çağırıyor. "Sloane, bu mükemmel."

Hemen onun yanına koştum ve tahmin ettiğim gibi, bir hakem kostümüydü. Haklıydı, mükemmeldi. "İnce ama altına giymesi için ona termal içlik alabilirim ve hava çok soğuksa bu pantolon yerine siyah eşofman altı giydirebilirim. Zaten yeni ev kıyafetlerine ihtiyacı var çünkü çocuk çok hızlı büyüyor. Her ihtimale karşı bugün bir çift termal içlik ve bir çift eşofman altı alacağım."

Günün çoğunu gülerek, alışveriş yaparak, harika bir öğle yemeği yiyerek ve hepimizin planladığından çok daha fazla para harcayarak geçiriyoruz. Garaja girdiğimde, yüzümde yorgun bir gülümseme var ve bugün aldığım her şeyi Baker ve Camden'a göstermek için sabırsızlanıyorum.

Arabam daha park yerine girmeden, Camden'ı kucağında tutan Baker kapımı açıyor. "Aww, oğullarım tüm çantalarımı taşımama yardım etmeye geldiler." Gülümsüyorum.

"Swoan, veda etme," diyor Camden, kaşlarını çatarak.

"O da öyle dedi." Baker gülüyor. "Seni özledik," diyor, ben arabadan inerken.

"Ben de sizi özledim," diyorum onlara. Camden bana uzanıyor, ben de onu kucağıma alıyorum. "Saç kesimine bak. Babana çok benziyorsun, çok yakışıklısın," diyorum ona.

"Saçım yok oldu," diyor, elini uzatıp kafasına dokunarak.

"Nasıl yaptı?" diye Baker'a soruyorum.

"İyi. Büyük bir çocuk gibi uslu durdu ve lolipop aldı."

"Ne? Şeker mi aldın? Seninle gurur duyuyorum," diyerek onu öperim.

"Bu da ne? Ben de hareketsiz oturdum." Baker alt dudağını dışarı çıkararak somurtuyormuş gibi yapıyor.

"Buraya gel." Ona yaklaşmasını işaret edip dudaklarını öpüyorum, ama Camden bunu kabul etmiyor ve babasını itiyor.

"Seni özledik dediğimde, *gerçekten* özledik demek istiyorum," der, gözleri yumuşar. "Sen içeri gir. Ben çantaları alırım," der, arka kapıyı açıp çantaları dışarı çıkarır.

"Bugün sana bir kostüm ve yeni kıyafetler aldım," diyorum Camden'a. Kafasını omzuma yaslayarak hiçbir şey söylemiyor.

"Uyumak istemedi," diyor Baker. "Amcaları tarafından şımartılarak hayatının en güzel günlerini yaşıyordu. Saçlarımızı kestirdikten sonra Landry's'e gidip pizza sipariş ettik. Tüm dikkatimiz onun üzerindeydi ve o da bunu sonuna kadar yaşıyordu. Eve dönerken uyuyacağına emindim ama uyanık kalmak için direndi. Son bir saattir seni sorup duruyor," diye açıklıyor.

"Geri geldim, tatlım," diyerek sırtını nazikçe okşuyorum. Onu eve taşıyarak oturma odasına geçip sallanan koltuğa oturuyorum. Camden inmeye çalışmıyor. Aksine, onu kucağımda tutmamdan memnun. Saat yediyi geçti, öğle uykusu yapmadığı için şimdi uyursa, geceye kadar uyanmayacaktır.

"Onu biraz daha uyanık tutmaya çalışalım mı?" diye Baker'a soruyorum.

"Hayır, yarın sabah erken kalkmamız gerekebilir, ama sorun değil." Bize yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Gözleri zaten kapanıyor."

"Ben de çok yorgunum," diye fısıldıyorum. "Bütün gün alışveriş yapmanın ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum."

"Acıktın mı?"

"Belki biraz. Geç öğle yemeği yedik, sonra da alışveriş merkezinde hepimiz pretzel aldık."

"Cam tavuk nugget ve makarna peynir yedi. Ben ızgara tavuk salatası yedim. Fazladan tavuk yaptım. Sana da yapayım mı?"

"Sadece tavuğu ve biraz barbekü sosunu ısıt yeter. Çok aç değilim. Tam bir salata yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Tamam." Eğilip beni öptü, sonra elini Camden'ın sırtına koydu. Gözlerini açtı, kollarını altına soktu ve sonra gözlerini kapattı.

Birkaç dakika içinde Camden'ın küçük vücudunun tamamen gevşediğini hissediyorum ve uyuduğunu anlıyorum. Emin olmak için onu biraz daha sallıyorum. Onu yukarı çıkarmak için ayağa kalkarken Baker odaya geri geliyor, elimde tabağım ve bir şişe su var.

"Onu uyutmadan önce altını değiştirmeliydim."

"Sen gelmeden önce bezini değiştirdim ve pijamalarını giydirdim."

"Tamam, iyi. Onu odasına götüreceğim. Hemen dönerim."

"Onu ben götüreyim mi?"

"Hayır, ben hallederim." Onu sarsmamaya dikkat ederek merdivenleri yavaşça iniyorum ve onu uyandırmadan yatağına yatırmayı başarıyorum. Zavallı bebek çok yorgun. Monitörü çalıştırdıktan sonra aşağı kata dönüyorum.

"    uniteleri olması çok hoşuma gitti," diyor Baker, monitörün    ekranından birini işaret ederek. Diğer ikisi onun yatak odasında, biri de benim odamda, ama o odada uyumayalı haftalar oldu. "Ye," diyor, tabağımı işaret ederek.

"Sen benim için kes." Ona gülümserim, tabağı alıp kucağımdaki yastığın üzerine koyarım.

"Bana baba olduğunu söylemeden baba olduğunu söyle." O gülüyor.

"Teşekkürler," diyorum ve bir lokma alıyorum. "Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

Amanda ve evlat edinme, yediğimiz öğle yemeği, bulduğumuz tüm fırsatlar hakkında ona anlatıyorum ve Coral ve Camden'ın Cadılar Bayramı kostümleriyle bitiriyorum. Hepimizin kostüm giyebileceğimiz fikrimi de söylüyorum ve o hemen kabul ediyor.

"Yani, ben kendim olabilirim." O gülüyor.

"şey, belki sen Knox olabilirsin diye düşünüyordum," diyorum, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. Yastığı kucağımdan atıp, boş tabağımı bulaşık makinesine götürüyorum, yıkayıp, g lmemi kontrol etmeye çalışıyorum.

Döndüğümde, o orada, kolları belime dolanmış. "Komik değil," diye homurdanıyor, ellerini sweatshirt' m n arkasına kaydırıyor.

"Hadi ama... biraz komikti."

"Hayır." Tek söylediği bu. Sonra geri adım atıp parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni evin içinden geçirirken tüm ışıkları kapatıyor, kapıyı kilitliyor ve alarmin kurulduğundan emin oluyor. Beni merdivenlerden yukarı, odasına çıkarırken tek kelime etmiyor.

Yatağın başucundaki lambayı yakıyor, beni yatağın diğer tarafına yönlendiriyor ve bana dönüyor.

Sessizce kıyafetlerini çıkarır, onları yere yığar, sonra yanıma yaklaşır ve aynısını bana da yapar. Kollarımı ona doğru kaldırırım ve beni de çıplak bırakmasına izin veririm.

Vücudum arzuyla kıvrılıyor. Uyluklarım ıslanıyor ve orada oluşan acı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Beni izliyor, o ela gözleri kelimeler olmadan iletişim kurmaya çalışıyor. Onlarda gördüğüm şey arzu, ihtiyaç ve cesaretle aşk mı diyebilirim? Bu adam kalbimi ele geçirdiği için böyle düşünüyor olabilirim. O ve oğlu. Onlar sadece bana ait olacak iki kişilik bir paket.

"Yatmaya hazır mısın, bebeğim?" diye soruyor ve kalbim kelimenin tam anlamıyla bir atım atlıyor. Bana bebeğim demesinden asla bıkmayacağım.

"İstedğin bu mu?" diye soruyorum, bu adama olan arzum ve sevgimden nefesim kesilirken sesimi buluyorum.

"Kızımın yatağında çıplak olmasını ister miyim? Bu gerçek bir soru mu?" diye soruyor, başını yana eğerek beni inceliyor.

Evde küçük bir çocuk olduğu için genellikle çıplak uyumuyoruz. O henüz küçük olduğu için muhtemelen bunu yapabiliriz, ama biz öyle yapmıyoruz. Bu yüzden, ikimizi de soyup sonra uyumak istemesi beni şaşırtıyor. Ona cevap vermek yerine, artık benim tarafım olarak gördüğüm yatağın örtüsünü kaldırıp yatağa giriyorum.

"Çok güzelsin," diyor, yatağın kendi tarafına doğru yürüyerek ışığı kapatıyor ve yorganın altına benim yanıma giriyor.

Oda karanlık ve vücudum hala ona olan ihtiyacımla sıkıca sarılmış durumda. Ama görünüşe göre bu gece Baker'ın daha yumuşak bir versiyonunu göreceğim ve bu benim için sorun değil, her ne kadar bana dokunmasını istesem de.

Bu düşünce daha bitmeden, elinin kayarak parmaklarını benimkilerle birleştirdiğini hissediyorum. "Seni burada, evimde ve yatağında görmekten çok mutluyum, Sloane. Cam da öyle. Bugün seni gerçekten özledik."

Boğazıma düğümlenen duygularla zorlukla yutkunuyorum. "Ben de sizi özledim."

Sonunda, o dönüyor ve ben yaklaşıyorum, o kadar yakın ki, onun sıcak teni benimkine değiyor. "Sana gösterebilir miyim, bebeğim?"

"Lütfen," diyorum ve sesimdeki yalvarış tonunu ben bile duyabiliyorum.

Yavaşça, eli yanağıma konuyor ve dudakları benimkini buluyor. Saatlerce süren bir öpücükle, acele etmeden, ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyana kadar devam ediyor. Elleri dolaşmaya başlıyor. Başparmağı sertleşmiş meme uçlarımı okşuyor, sonra diğerini, beni inlemeye zorluyor. Keşiflerine devam ediyor, titrek karnımın üzerinde elini gezdiriyor, onun dokunuşunu özlediğim yere doğru. Yavaşça, parmakları üzerimde kayıyor. Bu kadar ıslak olduğum için utanmam gerekirdi, ama çok tahrik olduğum için umursamıyorum. Ayrıca, bunu bana o yaptı. Onun sözleri, öpücükleri ve dokunuşları suçlu.

"Bunların hepsi benim için mi?"

"Sadece senin için," diye cevap veriyorum, nefes nefese.

"Parmaklarımdan arasında ipek gibi hissediyorsun," der, kıvrımlarımı izlerken, sonra başparmağını klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirir. Daha fazlasını istiyorum, kalçalarımı kaldırırım. Onun dokunuşunu ve kendisini daha fazla istiyorum. Sadece daha fazla.

"Penisinde nasıl hissettirdiğini görene kadar bekle," diye patladım ve o güldü.

"Sikimi mi istiyorsun?" diye sorar boğuk

bir sesle. "İstediğimi biliyorsun."

Yatağa geri düşer. "Gel ve al. Senin olanı al," der, yine sözleriyle beni öldürür, ama bunun farkında değildir.

Daha fazla motivasyona ihtiyacım yok, bacağıma onun bacağına atıp üzerine oturuyorum. Penisini kavriyor, birkaç kez okşuyorum. Aldığım tek tepki, her okşadığımda uyluklarımı daha sıkı kavraması. Kalkıp onu girişime yönlendiriyorum ve tamamen dolduğumu hissedene kadar yavaşça alçalıyorum.

Onunla dolu.

Kalçalarımı sallarken, "Siktir," diye mırıldanıyor. "Çok sıkı ve ıslaksın," diye boğuk bir sesle söylüyor ve göğüslerimizi birbirine değecek şekilde oturuyor. Büyük, nasırlı eli boynumun arkasına kayıyor ve beni öpmeye yönlendiriyor.

Hayatım boyunca başka birine bu kadar yakın hissetmemiştim. Sanki vücudumun içine uzanıp ruhuma dokunuyor gibi. Sevişiyoruz ve ona kalbimin ona ait olduğunu söylemek istiyorum, ama seks sırasında bunu ağzımdan kaçırmak istemiyorum. *Yakında ona söyleyeceğim. Yakında,* diye düşünüyorum, diğer eli aramıza kayıp klitorisimi okşarken.

"Oh, evet. Yaklaştım," diye dudaklarına doğru nefes nefese söylüyorum.

"Oraya ulaşman gerekiyor. Çabuk, bebeğim. Daha fazla dayanamayacağım. Çok iyi, çok mükemmelsin," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Sözleri hedefine ulaşır ve orgazmım vücudumun içinde bir dinamit çubuğu gibi patlar. Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken, zevk dalgaları damarlarımdan geçer.

"Siktir. Siktir," diye homurdanıyor ve içime boşalıyor. İkimiz de nefesimizi toplarken kolları beni sıkıca sarıyor.

Sonunda ikimiz de nefes alabildiğimizde, onun kucağından iniyorum, ikimizin karışımı uyluklarımdan aşağı damlıyor. "Ben temizleneceğim. Kıpırdama." Bu adamın her zaman bana baktığını hissediyorum ve bu gece ona bakmak istiyorum. Hızlıca işimi halledip, temizlenip, bir bezi ılık suyla ıslatıp ona götürüyorum. Benden almaya çalışıyor ama elimi çekip onu temizliyorum. Hala yarı sert ama ben işimi bitirdiğimde tamamen ereksiyon olmuş durumda.

"Bu Sloane etkisi," diye alay ediyor, ben onu bırakıp çamaşırları çamaşır sepetine atıp banyo ışığını kapatırken.

Yatağa geri sürünerek giriyorum ve o beni kollarına alıyor. "Yardım etmemi ister misin?" diye alay ediyorum.

"Hayır, bebeğim. Hadi uyuyalım," diye cevaplar.

Sıcak ve doymuşum, uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Yirmi Birinci Bölüm

Baker

Bu sezon şu ana kadar yenilmedik. Georgia Badgers ile oynayacağımız bu maç öncesinde bu çok önemli. Onlar da bu sezon yenilmediler. Birisi yenilgi sütununda bir işaretle eve dönecek. Umarım o biz olmayız.

Soyunma odası, maç günü için normal olan hareketlilik, müzik ve yüksek seslerle dolup taşıyor

—maç günü için normal bir durum, özellikle de böyle bir maç için. Dolabımın önünde oturmuş, Sloane'nin bana mesaj atıp Camden'la stadyuma sorunsuz vardıklarını haber vermesini bekliyorum.

"Daddy Sin, bugün Badger'ları yenmeye hazır mısınız?" diye soruyor Landry, yanımdaki sandalyeye otururken.

"Tabii ki." Yumruğumu ona doğru uzatıyorum ve yumruklarımızı çarpıştırıyoruz. "Bu yıl savunmaları çok güçlü," diyor Knox, yanıma gelerek

konuşmamıza katılır.

"Evet, ama bizimki de öyle," diyor defans oyuncumuz Cody Martin

Adam tank gibi yapılı. Karısı Holly'nin yanında dev gibi görünüyor. Eskiden Rampage için çalışıyordu, bu yüzden onları sık sık birlikte görürdük. O minicik bir şey, ama adam... değil.

"Aramız iyi, çocuklar," diyor Reid başını sallayarak.

Hiçbirimiz aklımızdan geçenleri söylemiyoruz. Bu yıl da büyük bir zafer kazanıp lig şampiyonluğunu eve getireceğiz, ama bunu yüksek sesle söylemek uğursuzluk getirebilir. Kahretsin, bunu düşünmemem gerektiğini bile bilmiyorum.

Telefonum çalıyor ve ekranda Sloane'ın adını görüyorum. Herkesi engelliyorum ve telefonu açıyorum. "Selam bebeğim, burada mısınız?"

"Hayır. Cam uykusundan huysuz ve ateşi varmış gibi uyandı. Bir süre bekledim, belki sadece uykulu olduğunu düşündüm, ama hala yatıyor ve kucağa alınmak istiyor. Evde kalıp maçı izleyeceğiz," diyor bana.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Ateşi var mı?"

"Termometreye göre 37 derece gibi düşük bir ateş var, ama yanakları kızarmış ve sadece kucağıma alınmak istiyor," diye açıklıyor. "Cam, bebeğim, baban telefonda. Merhaba demek ister misin?" diye soruyor. "Bekle, Baker. Seni hoparlöre alayım."

Hışırtı sesi duyuyorum, sonra Camden yumuşak bir sesle "Baba, merhaba" diyor.

"Hey, küçük adam. Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm." Onun hasta olmasına üzülüyorum, ama çocuklar hastalanır. Bunu anlıyorum. Ayrıca, Sloane dışında kimsenin ona bakmasını istemediğimi de biliyorum. Bayan Ward harikaydı. O bir büyükanne gibiydi, ama ona olan sevgisi ve Sloane'in ona gösterdiği sevgi farklıydı ve oğlum için orada olmasına sevindim.

"O başını salladı," diyor Sloane. Yine bir hışırtı duyuluyor ve tekrar konuştuğunda, hoparlörü kapattığını anlıyorum. "Sadece sarılıp maçı izleyeceğiz. Crock-Pot'ta ev yapımı tavuk çorbası ve kraker var. Pedialyte var ve ateşi için bir şey verdim bile."

"Ben... Teşekkürler, Sloane." Onu sevdiğimi neredeyse ağızımdan kaçırıyordum, çünkü onu seviyorum ve aptal kafam henüz ona bunu söylemedi. Doğru zamanı bekliyorum, ama bu doğru zaman değil.

"Onu önemsemişim için bana teşekkür etmene gerek yok, Baker. İkiniz de benim için önemlisiniz. Tam da olmam gereken yerdeyim."

"Onun senin gibi birine sahip olmasına sevindim. İkimizin de sahip olmasına sevindim," diye düzeltiyorum.

"Sen eve geldiğinde biz burada olacağız. Seni izleyecek ve sana tezahürat edeceğiz."

"Mümkün olduğunca çabuk eve döneceğim." Onlarla birlikte evde olmak, ona bakmasına yardım etmek istiyorum. Şu anda kanepemde gerçekleşen kucaklaşma şenliğine katılmak istiyorum.

"Yapman gerekeni yap, Baker. Acele etmene gerek yok. Biz iyiyiz. Sadece, kendini iyi hissetmediği halde onu maça götürmenin akıllıca olmadığını düşünüyorum. Burada daha rahat olacaktır."

"Katılıyorum. Yakında evde olacağım." *Seni seviyorum.*

"İyi maçlar," diyor ve telefonu kapatıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Foster. Benim

Ara

ma. Parmağımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Cam kendini iyi hissetmiyor.

Sloane onunla evde kalacak." "O iyi mi?" diye sorar Landry.

"Evet, çocuklar hastalanır. Hafif ateşi var ve sadece Sloane'ın onu kucağına almasını istiyor."

"Tıpkı babası gibi," diye alay eder Reid.

Gülmeden edemiyorum. "Haksız değilsin," diye kabul ediyorum.

"O iyi ellerde," diyor Knox, elini omzuma koyarak.

"Biliyorum, ama lanet olsun, orada olmak isterdim," itiraf ediyorum. Çocuklar sessizleşiyor. Reid konuşmaya başlıyor.

"Coral doğmadan önce, aklını kaçırdığını, hiçbir şeyin maçın heyecanını ve taraftarlarla dolu stadyumu geçemeyeceğini söyledim, ama seni anlıyorum kardeşim. Hadi Badger'ları yenelim de sen de evine, ailenin yanına gidebilesin."

Onlar. O değil, onlar. Ben farkında olmadan, Sloane ve ben bir takım olduk. Ona para ödediğim için değil, ikimiz de oğlumu koşulsuz seviyoruz. Evimdeki takımımın bana ihtiyacı var, bu yüzden Rampage takımı için şimdiye kadar oynadığım en iyi futbol maçını oynayacağım, böylece onlara geri dönebileyim. Hızlı dört çeyrek, sonra eve döneceğim.

* * *

Neyle karşılaşacağımı bilmeden sessizce eve giriyorum. Mutfaktaki ışıklar loş ve beni karşılayan koku, içimden bir inilti çıkmasını engelliyor. Ev yapımı tavuklu erişte çorbası çok güzel kokuyor ve oğlumla kızımı kontrol ettikten sonra bir kase, belki de iki kase çorba içmeyi planlıyorum.

Ses çıkarmamak için çantamı yere nazikçe bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve onları aramaya gidiyorum. Oturma odasının köşesini dönünce duruyorum. Orada, koltukta, Sloane

ve Camden oturuyor. Televizyonun ışığı dışında oda karanlık. Yanlarındaki masada, her yere taşıdığı emzikli bardak ve yalıtımlı termos duruyor. Cam, yüzü bana dönük olarak annesinin göğsünde yatıyor ve ikisi de uyuyor.

Onları görünce içim ısınır. İkisi de battaniyenin altına girmişlerdir ve battaniyenin altından bile Sloane'ın onu dünyadan korumak istemesine etrafına sarılmış olduğunu görebiliyorum. Bu manzara o kadar dokunaklı ki boğazım düğümleniyor. Etraflarında rahatsız etmek istemediğim bir tür huzur hakim.

Odaya bir adım daha atıyorum, kanepede oturup tüm dünyamın sandalyede uykuya dalmasını izlemeyi planlıyorum, ama Camden hareket edince planlar değişiyor. Sloane'in gözleri açılıyor, onu kontrol ediyor ve beni görüyor.

"Merhaba," diye fısıldar. "İyi maçtı. İki touchdown." Yumuşak bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler, bebeğim. Oğlumuz nasıl?" diye soruyorum. Kelimeler dilimden kolayca dökülüyor.

"Hâlâ pek oynamıyor, mızızlanıyor ve iştahı yok. Birkaç kaşık çorba yedi ve epey Pedialyte içti."

Sandalyenin yanına diz çöküp, ona öpücük vermek için eğilirken elimi oğlumun sırtına koyarım. "Ona baktığın için teşekkür ederim."

"Baker." Kafasını sallar. "Bana teşekkür etmeyi bırak."

Duygularım beni ele geçiriyor, bu yüzden devam ediyorum, sözleri dökmem gerekiyor. "Seninle olduğumuz için çok şanslıyız. Hayatımızı değiştirdin, Sloane. Artık eskisi gibi sürekli endişelenmiyorum. O benimle değilse, seninle olduğunu biliyorum ve bu beni çok mutlu ediyor," diyorum ona, elimi göğsüme koyarak. Yani, hala endişeleniyorum, çünkü asla endişelenmeyi bırakmayacağım, ama bu farklı. "Sanki sonunda nefes alabiliyorum. Natasha bana hamile olduğunu söylediğinden beri ilk kez, düzenli nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Sen ikimize de huzur veriyorsun."

Kendi duygularıyla mücadele ederek birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Baker..." diye başlıyor, ama Cam başını kaldırıyor.

"Babam geldi."

"Buradayım dostum. Bana gelmek ister misin?" diye soruyorum, kollarımı ona doğru uzatarak. O da bana tembelce başını sallıyor ve bana uzanıyor. Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına alıyorum ve ona sarılıyorum. Sıcak, ama bu sadece yatış şekillerinden kaynaklanıyor olabilir, ve banyodan sonra kullandığımız bebek losyonu ve annesinin kokusu geliyor. "Kendini kötü hissettiğin için üzgünüm," diyorum ona.

"Kulaklarını çekmiyor ya da herhangi bir şeyden şikayet etmiyor. Sanırım sadece bir virüs, ama yanılıyor da olabilirim."

"Durumunun kötüleşip kötüleşmediğini izleyeceğiz. Çocuk doktorumuz pazar günleri sadece acil hasta ziyaretleri için açık, ya da pazartesi günü onu götürebilirim."

"Aç mısın Cam? Dondurma ister misin?" diye sorar. "Evet" der ve ikimiz de gülümseriz.

"Dondurucuda Pedialyte buzlu şekerler olduğunu gördüm. Bir tane alayım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şu anda yok, ama birazdan çorbayı içmeyi planlıyorum," diyorum ona.

"Güzeldi, ama fazla yemedi," diyor, kaşlarını çatarak.

"Denediğin için teşekkürler. Sloane, onu daha iyi hissettirmek için elinden geleni yaptın. Kendini iyi hissetmediğinde fazla yemiyor."

"Çocuklar hakkında bunu biliyorum, ama yakın olduğun biri söz konusu olduğunda durum farklıdır," diye sözlerini çabucak değiştirir. Camden'a baktığında gözleri yumuşar. "Hemen dönerim dostum," der ve mutfığa doğru koşar.

Birkaç dakika sonra geri gelir, bana bir şişe su uzatır ve Camden'a kağıt havluya sarılmış buzlu şeker verir. Onu ondan almak yerine ağzını açar ve Sloane ona bir ısırık verir, daha çok yalamak gibidir.

"Soğuk," der ve sonunda kucağıma oturur ve buzlu şeker için uzanır.

"Teşekkürler." Suyu kaldırıp kapağını açmadan önce uzun bir yudum alıyorum.

"Umarım gelecek hafta sonu şeker toplama için daha iyi olur."

"Eminim iyileşecektir. Sadece biraz üşütmüşsün, değil mi evlat?"
Oğlum beni görmezden gelerek dondurmasını yalıyor.

"Herkesin bizimle geleceğini ve hepsinin kostüm giyeceğini söylemiş miydin?"

"Herkes derken...?"

"Yani, herkes. Foster'a mesaj attım ve kendisi olarak bizimle gelmesini sağladım. Bu şekilde onu ikna etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Diğerleri ne giyecek?"

"Reid, Bellamy ve Coral anne, baba ve buzağı kılığına girecekler." Heyecanla gülümsüyor. "Çok sevimliler. Landry ve Rowan fıstık ezmesi ve reçel kılığına girecekler," diyor, gülmesini zorlukla bastırarak. "Çok komik, Landry her zaman aç olduğu için bu kılık onlara çok yakışacak."

"Bu klasik bir şey," diyorum ona. "Landry bunu mükemmel oynayacak, eminim."

"Değil mi? Biz de öyle dedik. Knox ve Corie..." Gülmesini bastırmak için elini ağzına koyar. "Bu... Bu en iyisi," diye kekeler. "Corie hamile bir ev hanımı olarak gidecek. Uzun elbise ve önlük giyecek, Knox ise sütçü olacak," der, vücudu titriyor. "Üzerinde *Milkman* yazan beyaz bir şapka takacak, sonra da takım elbise pantolonu ve kravatlı gömlek giyecek. Çok komik." Kıkırdar.

Camden güldü. Yumuşak bir gülüştü, ama yine de bir gülüştü. "Swoan, kelime oyunu."

"O çok komik." Ona gülümsüyorum.

"Bitti," diyor ve neredeyse hiç yemediği dondurmasını bana uzatıyor.

"Baba, kitap."

"Yatmaya hazır mısınız?" diye soruyorum. Cevabı, kucağımdan inip elimi tutup beni merdivenlere doğru çekmek oluyor. "Sanırım." Omzuma bakarak, "Onu uyuttuktan sonra aşağı ineceğim. İlaç zamanı geldi mi?" diyorum.

"Henüz değil. Üç saat daha var. İyi geceler Cam, seni seviyorum." Ona el sallar.

"Cam seni sevdi," diyor, ona bakmaya tenezzül etmeden, gözlerini merdivenlerden ayırmadan.

Onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı, odasına taşıyorum. Hızlıca bezini değiştiriyorum ve beş sayfa bile okumadan, derin bir uykuya dalıyor. Sloane'ın odasında buhar makinesini çalıştırdığını görüyorum. Makine, yataktan kalkıp ulaşamayacağı yüksek bir rafa yerleştirilmiş.

Her gün, onu hayatımızda olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu ve yükleri paylaşacak bir partnerin olması ne kadar güzel olduğunu hatırlatan yeni bir şey oluyor — oğlum bir yük değil ama hayatın getirdiği görevler. Sanırım bunu böyle söylemek daha doğru olur.

Aşağı kata indiğimde, Sloane'ı mutfakta iki kase çorba doldurup tezgahın üzerine koyarken buluyorum.

"Monitörden geldiğini duydum," diyor bana.

"Buraya gel." Ona ulaşmak ve onu kollarıma almak için birkaç adım atıyorum. "Seni özledim. Bugün ve her gün yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum?" diye soruyor.

"Durmamı söyledin. Ben hiç kabul etmedim," diyorum, geri çekilip işaret parmağımyı çenesinin altına koyarak dudaklarına nazikçe öpüyorum.

"Nazik konuşma becerilerimiz yüzünden akşam yemeğini kaçırmadan önce yemek yiyelim."

"Senin yerine seni yiyebilirim," diyorum tatlı bir sesle.

O gülüyor. "Sonra. O maçtan sonra gerçek yemeğe ihtiyacın var ve duş alıp olabildiğince çabuk eve geldiğini biliyorum, bu yüzden açlıktan ölüyorsundur."

"Soyunup buraya oturabilirsin," diyorum ve çorba kasemin yanındaki adayı işaret ediyorum, "ben de ikisini birden tadını çıkarırım." Yanakları muhteşem bir pembeye dönüyor.

"Akşam yemeğini ye, Sin baba." Göz kırpar.

"Siktir," derim, eğilip sikimi düzeltirim. "Akşam yemeğini bitirmeye çalışıyorum, güzelim. Beni böyle tahrik etmesen olmaz mı?" diye alay ederim.

"Konuyu değiştir," diyor gülerek. "Haftaya Ohio'da maçın var. Cumartesi sabahı gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu gerçekten çok iyi," diyorum ona.

"Teşekkürler. Tamam, cuma günü Cadılar Bayramı var, Cam iyileşirse sorun olmaz, değil mi?"

"Sen de benim kadar programımı biliyorsun," diyorum ona. "Takımla bir işim yoksa, istediğin yerde olacağım."

"Aww, bu gerçekten çok tatlı."

"Aynı zamanda bencilce de. Sana doyamıyorum," diyorum ona.

"Bu 'benim kız arkadaşım olur musun? Evet mi hayır mı?' türünden bir konuşma mı?" diye şaka yapıyor.

"Hayır. Sen zaten benimsin. İşaretlenecek bir kutu yok, çünkü Sinclair evinde her şey evet."

"Oh, Cam uyandığında bunu duymaya bayılacak."

"Bunu düzelteyim. Aramızda sadece evet var. Sana asla hayır demeyeceğim. O lanet gözler yüzünden. Gülümsediğinde parıldıyorlar ve ben mahvoluyorum."

"Sadece gözlerim mi?"

Vücudum ısınır. Ne sorduğunu biliyorum, o da biliyor. "Her şeyin," diye düzeltirim.

"Bana göstermen için yemek yemen gerekecek."

"Doydum," derim, yarısı yenmiş kâsemi kendimden uzaklaştırarak.

"Olmaz, Sinclair. Yiyin, sonra yukarı çıkıp tatlı yiyebiliriz."

"Evet, hanımefendi." Kasemi geri çekip çorbamı yiyip bitiriyorum ve bir kase daha alıyorum, çünkü lanet olsun, çok lezzetli, o ise ilk kasesini bitiriyor. Birlikte artıkları paketliyoruz. Tamam, o artıkları paketlemeye çalışıyor, ama ben sürekli öpücükler alıyor ve ona dokunuyorum, çünkü o benim ve ona dokunmak istemediğim bir an asla olmayacak.

"Yatmaya hazır mısın?"

"Evet. Cam'i kontrol etmek istiyorum."

Ona elimi uzatıp onu yukarıya çıkarıyorum. Camden'ın odasının önünde duruyoruz, o derin uykuda, ben de onu koridordan geçip bizim odamıza götürüyorum. Teknik olarak benim odam, ya da burada kullandığım oda, ama benim her şeyim ona ait, yani artık bizim odamız.

Elimi sweatshirt'ünün altına kaydırırken boynuna öpücükler konduruyorum. Elleri saçlarıma gömüyor ve maçıktan sonra hissettiğim tüm yorgunluk kayboluyor. Beline uzanıyorum...

leggings, Camden ılık attığında onu soymaya başlıyorum. Geri çekilip alnımı onun alnına dayayarak nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Elini sertleşmiş penisimin üzerinde gezdirir. "Ben giderim. O bunu görmemeli," der ve bir kez daha beni öper, sonra oğlumu kontrol etmeye gider.

Birkaç dakika sonra, Cam'i kucağında getirir. "Babasını görmek istiyor," der.

"Buraya gel, dostum." Bana uzanır, onu yatağa götürür ve sıkıca sararım. Gözlerim Sloane'ınkilerle buluşur. "zgnm," diye fısıldarım. "Bir dahaki sefere?"

"O her zaman önce gelir. Sen bir babasın Baker. Bunu biliyorum."

"Buraya gel." Yaklaşır ve ikisini de kucaklayarak uykuya dalarız.

Yirmi İkinci Bölüm

Sloane

Bu gece çok eğlenceliydi. Herkes burada bizimle buluştu, sonra çocukları arabaya bindirip mahallede dolaşmaya çıktık. Beş kişi de kostümlerini giyip rollerini oynayarak çok iyi iş çıkardılar. Amanda sonunda gelmekten vazgeçti. Ethan'ın çalışması gerektiği ve kendisinin iyi hissetmediği gibi bir şey söyledi. Buna pek inanmadım ama hepimiz ona geçmiş olsun dileklerimizi ilettik ve bir şeye ihtiyacı olursa bize haber vermesini söyledik.

Sanırım kocası katılmayı reddetti ve o da onun için tekrar mazeret uydurmak istemedi. Yanılıyor olabilirim ve umarım yanılıyorumdur – onun hasta olmasını istediğimden değil – ama kocasının ona zaman ayırmasını istiyorum.

"İkinizin kendiniz gibi giyindiğinizi düşündüklerine inanamıyorum." Corie gülüyor.

Trick-or-treating gecesinin ardından hepimiz Baker'ın evine geri döndük ve geceyi konuşuyoruz. Pizza ve tavuk kanadı sipariş ettik ve gelmelerini bekliyoruz. "Biz kendimizdik," diyor Foster, formasına bakarak. "Ben olmak zor değil."

"Aynen öyle," diyor Baker gülümseyerek. "İyi iş çıkardın bebeğim. Çok az çaba sarf etmek zorunda kaldık." Kıkırdıyor.

"Rica ederim." Ona gülümserim ve Foster elini uzatır, ben de avucumu onun avucuna vururum.

"Biliyorum, ama senin gerçek sen olmadığını, senin gibi giyinmiş olduğunu düşündüler," diyor Corie, başını sallayarak.

"Peki ya sizler?" diye Corie'ye sorarım. "O çocuk 'Hanımefendi, kocanız Knox Beckett'e benziyor' diyordu," diye alay ederim.

"Biliyorum. Ona haklı olduğunu söylemek istedim, ama beşinin de orada olduğunu biliyordum, kalabalık tarafından kuşatılacağımızı biliyordum." Gülümsüyor.

"Öyle dışarı çıkmak ve insanların bizim gibi göründüğümüzü düşünmesi ama gerçekten biz olduğumuzu bilselerdi yapacağı gibi bizi rahatsız etmemesi hoştu," diyor Landry.

"Bu... kafa karıştırıcı." Rowan kıkırdar.

"Benim kostümüm en iyisiydi. Kimse beni fark etmedi," diye övünür Reid.

"Koyun kulakları ve pembe göbeğin sayesinde dostum," diye şaka yapar Baker. "Kimse ligin en iyisi olmasa da en iyilerinden biri olan bir tight end'in sevimli bir koyun ailesinin reisi olmasını beklemez." Kıkırdar.

"En iyisi." Reid sırtıyor. "Rakamlar yalan söylemez ve ben bunu biliyorum. Bu yüzden en iyisiydi. Kızlarım ve arkadaşlarımla sorunsuz bir gece geçirdim. Bunu her yıl yapmalıyız," diyor. "Cadılar Bayramı'nda kendimiz olabiliriz ve kalabalık olmaz. Bunu daha önce düşünmeliydik."

"Baba, aç," diyor Camden, mutfığa koşarak girip Baker'a bir şekilde kovasından aldığı bir şeker parçası uzatıyor. Onu kaldırdığını sanıyordum. Dolaba bakıyorum ve tabii ki orada. Sakladığı bir şey olmalı.

"Yemekten sonra," diyor ona.

"Swan, aç." Sonra bana gelir ve ponpon kız eteğimi çeker.

"Babam akşam yemeğinden sonra dedi," diye hatırlatırım. Nefesini verip odayı gözden geçirir ve sonra Landry'nin yanına koşar.

"Una Wandry, aç," diyor ve Landry'nin yüzünden pes edeceğini anlayabiliyorum.

Landry Camden'a gülümser ve bizim tarafımıza bakmadan mini çikolatayı açar ve Camden'a geri verir.

"Ank ooo," der, parçanın tamamını ağzına attıktan sonra.

"Zayıfsın, Reynolds," diye gülüyor Knox.

"Ona istediği her şeyi veremezsin," diyor Baker. Kızgın değil; aslında, ona bakmama bile gerek yok, çocuklarla ilgili konularda Landry'nin iradesizliğinden

çocuklar söz konusu olduğunda Landry'nin iradesizliğinden çok eğlendiğini anlamak için ona bakmam bile gerekmiyor.

"Ben... Evet, zayıfım," diyor, ellerini havaya kaldırarak ve oda kahkahalarla doluyor. "O çok sevimli. Mücadele gerçek."

"Sorun değil, bebeğim. En azından bir sorun olduğunu kabul ediyorsun," diyor Rowan alaycı bir şekilde.

"Nasıl yapıyorsun?" diye sorar Landry, Baker'a.

"Bazen zor oluyor, ama çocuklar düzene ihtiyaç duyar. Çikolata yiyip doyarlarsa akşam yemeğini yemezler, duvarlarda zıplarlar ve bütün gece karın ağrısıyla uyanık kalırlar. O zaman Sloane ve ben hiç uyuyamayız."

"Demek, bizi bekleyen şey bu," diye düşünür Reid.

"Zaten oradayız." Bellamy gülüyor. "Ve Coral'a hayır demek konusunda Landry kadar zayıfsın."

"Ne? Değilim," diye karşı çıkar Reid, ama ses tonu ve yüzündeki ifade, suçlu olduğunu bildiğini gösteriyor.

"Evet, öylesin," diye karşılık veriyor Bellamy. "Dün gece ne oldu? Peynirli cipsini yere atıp durdu, sen de bunu görmezden gelmek ya da ona hayır demek yerine güldün, bu da onun da gülmesine neden oldu ve o da seni güldürmek için bunu yapmaya devam etti."

"Çok tatlıydı." Reid kıkırdar.

Camden Landry'ye koşarak yaklaşır ve ona bir parça çikolata daha verir. Landry acı çekiyor gibi görünür, ben de ona yaklaşarak Camden'ı kucağıma alıp döndürürüm, bu da onu güldürür. Şeker parçasını alıp Baker'a atarım, o da onu cebine atar.

"Takım çalışması." Baker bana göz kırptı.

Camden ellerini yanaklarıma bastırıp beni öper ve ağzında çikolata tadı vardır. "Bizim bilmediğimiz kadar çok çikolata mı yiyorsun?" diye sorarım ona.

"Bunları nereden buluyorsun?" diye sorar Baker.

Camden oturma odasını işaret eder ve Coral'ın çantası, mahallede onları taşımak için kullandığımız arabasının altındadır. Coral uyuyordu, biz de arabayı içeriye çektik ve bu küçük haylaz da bunu fırsat bilip çantayı aldı.

Çantası yerde duruyor ve tabii ki içinde birkaç boş ambalaj var. Ona kötü bir çocuk olduğunu söylemek istiyorum, ama gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü kendisi de itiraf etti.

"Seni küçük sinsi," diyorum ve karnını gıdıklıyorum. Bu bana büyük bir kahkaha kazandırıyor ve tekrar dönmeye başlıyoruz. Sonunda Baker'a rastlıyoruz, o da gülümseyerek kollarını bize doluyor.

Kapı zili çalıyor. "Ben açarım," diyor Foster ve kapıya doğru yürüyor.

"Bahşişi karta koydum!" diye sesleniyorum ve o omzunun üzerinden el sallıyor.

Herkes tabağını aldıktan sonra yemek odasına geçip, mahallede dolaşırken gördüğümüz komik ve hatta korkutucu kostümler hakkında konuşuyoruz. Baker benden önce yemeğini bitirip Camden'ı Landry'den almaya çalışıyor, ama Camden amcasına yapışmış gibi duruyor ve amcası ona çikolata yediriyor. Bunun yerine, sandalyesine yaslanıp kolunu benim koltuğumun arkasına uzatıyor. Landry, Camden'ın kendisiyle kalmayı seçmesinden gurur duyarak sırtlıyor ve Camden'a kemiğinden kopardığı kanat parçasını uzatıyor.

Baker yaklaşıp. "Bugün unutulmaz bir gündü," der ve kulağımın hemen altına öpücük kondurur. "Bunun için teşekkür ederim."

Ona dönüp bakarım. "Zaten olacaktı."

"Evet, ama ben bu kadar hazırlıklı olmazdım ve muhtemelen giyinik olmazdım ve en sevdiğim ponpon kız ve Tennessee'nin en iyi hakemi ile dolaşma fırsatı bulamazdım," diye şaka yapar.

"Eğlenceliydi. Çok fazla fotoğraf çektim." Onları yükleyip baskıya vermek için zihnimde not alırım. Son birkaç aydır, kamera rulom neredeyse tamamen Camden şovuyla dolu.

"Güzel. Gelecek yıl bunu aşmamız gerekecek." Göz kırpar ve heyecan beni sararken, sözleri karnımı burkuyor. Gözlerini kapatıp en iyisini umarak başını öne eğip atlamak isteyeceğin türden bir heyecan bu. Ancak bunun için artık çok geç. Kalbim ikisi arasında bölünmüş durumda. Baba ve oğul onu çaldılar ve ben geri istemiyorum.

O kadar ileriye bakmak bana umut veriyor. Aramızda her şey yolunda gidiyor. Ona hala onu sevdiğimi söylemedim. Tepkisini düşündüğüm için değil, sadece... Bilmiyorum, ben...

Dürüst olmak gerekirse, şu anda sadece biz varız. Hayatı, birbirimizle geçirdiğimiz zamanı ve Camden ile geçirdiğimiz zamanı keyifle yaşıyoruz. İyi bir durumdayız ve her ne kadar böyle bir şeyin olacağını düşünmesem de, bu durumu bozmak istemiyorum.

* * *

Herkes gittikten sonra Camden'ı yatırmak epey zamanımızı aldı. Ona banyo yaptırdık, ki bunu çok sevdi, ve sanırım dördüncü hikayeyi anlatırken gözleri nihayet kapandı. Direniyordu. Bu gece çok eğlenmişti, sanırım başka bir şeyi kaçıracağından korkuyordu.

Baker, oturma odasındaki gazlı şöminenin yanındaki düğmeye basar ve oda sıcak bir ışıkla aydınlanır. Tavan ışığını kapattıktan sonra, kanepenin yanıma oturur ve beni kollarına alır.

"Bugün mükemmeldi," diye fısıldarım kucağında, sesim duvarın üzerinde dans eden ateşin ışığıyla aramızdaki sıcaklığa karışır.

"Öyleydi. Çocuklar çok eğlendi."

"Büyük çocuklar demek istedin, değil mi?" diye soruyorum. "Hepimiz çok eğlendik."

"Evet," diyor ve yanağıma öpücük konduruyor. "Üniversiteden beri Halloween için kostüm giymemiştım."

"Ben de giyinmedim galiba." Gözlerim odanın içinde dolaşır. "Noel ağacını nereye koyuyorsun?"

"Ne?" diye gülüyor.

"Üzgünüm, konuyu değiştirmek istemedim, ama yılın bu zamanı geldi ve onu nereye koyduğunu merak ettim."

"Cam doğduğundan beri, bir şirkete para ödeyip gelip ağacı kurmalarını istiyorum ve genellikle o köşeye koymalarını istiyorum." Şöminenin sağını işaret ediyor. "Yılbaşından sonra gelip ağacı kaldırıyorlar. Ondan önce tek başımaydım ve ağacı kurmakla uğraşmıyordum."

"Ne?" Ona dönerek oturdum. "Gerçekten mi? Bu beni üzdü." Bu büyük evde, ağacı olmayan, yalnız bir Baker hayal edebiliyorum.

Elini uzatarak saçımı kulağımın arkasına koydu. "Üzülme, bebeğim. Tek başıma apartman dairemde yaşıyordum ve takımla çok seyahat ediyordum. Sonra Cam doğdu ve burayı satın aldım. Onun için hem eve hem de ağaca ihtiyacım olduğunu biliyordum, ama sürekli yorgundum, bu yüzden birini tutup yaptırmak daha kolaydı."

"Yani, senin bir ağacın yok mu?" "Hayır."

"Süslemeler?"

"Yine hayır," diye cevapladı.

"En sevdiğim anılarımdan bazıları, ailemle birlikte Noel süslemeleri yapmaktı. Noel müziği çalardık, kurabiye pişirirdik ve ağaç dahil tüm süslemeleri çıkarırdık."

"Evet, biz de öyle yapardık. Annem her zaman televizyonda Noel filmi oynatırdı."

"Evet! Noel filmleri olmazsa olmaz."

Yumuşak bir gülümsemeye, "Bunu yapmalıyız. Cam çok sevecektir," diyor. "Gerçekten mi?"

Kıkırdar. "Evet, gerçekten."

"Yardım edebilir miyim?" diye soruyorum, koltuğumda zıplayarak.

"Bebeğim, *biz* dedim. Cam için bunu yapmalıyız. Sen ve beni m." "Ne zaman?" diye soruyorum.

"Kartım sende. İhtiyacımız olduğunu düşündüğün her şeyi al, biz Ben evde olduğum birkaç gece veya hafta sonu seç, başlayalım."

"Eeep! Bu çok eğlenceli olacak. Annemin ödünç alabileceğim Noel kurabiyesi kalıpları olduğunu biliyorum."

"Sen bize biraz al." Avucunu yanağıma koyuyor. "Gelenekler yaratıyoruz, değil mi? Onlara tekrar ihtiyacımız olacak."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bütün yılını güzelleştirdin," dedim. "Camden buna bayılacak."

"Sanırım benim kızım da çok sevecek." Gülümser.

Özür dilemeden omuz silkiyorum. "Belki." Göz kırıp göğsüne yaslanıyorum. "Büyükbabam ve büyükannem, babamın ve annemin anne babası, vefat etti. Noel'de Christmas Eve, sonra be orada to open presents Christmas

sabahı. Tek çocuktum, bu yüzden şımarıktım. Tabii ki Noel Baba tarafından." Gülümsüyorum.

"Bu harika. Biz de öyle yapmalıyız."

"Eminim ailen çok sevinir." "Peki ya seninki?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzünü görebilmek için tekrar oturdum.

"Sence Noel arifesini bizimle geçirmek için buraya gelirler miydi? burada olmak için Noel sabahı bizimle birlikte olurlar mı sence?"

Anında gözlerim doldu. "Gerçekten mi?" Neden ailemi dahil etmek beni bu kadar duygulandırdı bilmiyorum. Hayır, bu yalan, biliyorum. O küçük çocuğu kendi çocuğummuş gibi seviyorum ve Baker bunu görüyor. Bunu görüyor ve ailemi bize katılmaya davet ederek bunu kabul ediyor ve bana bunun bizim hikayemiz olduğunu söylüyor. Bizim hikayemiz, bizim geleneklerimiz... Ne istersek yapabiliriz.

"Evet, gerçekten. Cam onlarla tanışmaktan çok hoşlandı. Bence eğlenceli olur. Yeni gelenekler başlatıyoruz, değil mi? Ayrıca, yerimiz de var. Cam büyüdüğü için birinci kattaki ana yatak odasına taşınmayı düşünüyordum. Eşyalarımızı oraya taşıyabilir ve üst kattaki üç ekstra yatak odasını kullanabiliriz."

"Tüm eşyalarımı senin yatak odana taşımamı mı istiyorsun?"

O gülümser. "Bebeğim, çoğu zaten orada. Hepsini tekrar aşağı kata taşıyacağız. Cam artık merdivenleri kıcının üzerinde inip çıkabilecek kadar büyüdü, ama yine de endişeleniyorum. Yüksek mandallı kapılar taktırdık. Sorun olmaz."

"Bu fikri beğendiğimi sanmıyorum," diyorum ona. "Belki birimiz onunla yukarıda kalmalı."

"Sen olmadan uyuyamam. Maçlar için seyahatleyken bunu yapıyorum. Evde de yapmayacağım. Yukarıda kalmak istiyorsan, kalırız. Yine de tüm eşyalarını yukarıdaki odamıza taşıyabiliriz ve anne babamız için iki ekstra oda kalır."

Dudaklarımı aralıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Gerginliğimi bastırıp tekrar deniyorum. "Tamam." Hepsi bu. Bizim için bu kadar önemli bir anda aklıma gelen tek kelime bu.

"Belki ailelerimiz buradayken alt kattaki yatak odasını kullanabiliriz. Daha mahremdir," diyor ve öpüşmek için eğiliyor.

"Ailemiz buradayken sadece kaçınmak zorundayız."

"İki çift bebek bakıcısı, bizim çatımızın altında. Onlar üst katta olacaklar. Biz alt katta olacağız. Aramızda bütün bir kat var, bu en iyi zaman, bebeğim."

"Bu futbol değil," diye şaka yapıyorum.

"Hayır, bu sen ve ben ve altın bir fırsat. Yani, sessiz kalabileceğini düşünmüyorsan başka."

"Yapabileceğimi biliyorsun."

"O zaman Noel Baba ve Noel Anne bu mevsimde kutlama yapmalı," diyor ve kendi şakasının banallığına gülüyor.

"Duruma göre hareket edelim. Noel Baba'nın hazırlaması gereken hediyeler olabilir, bu yüzden ekstra şeyler için zaman olmayacak."

"Her zaman zaman vardır, Sloane. Ve sen söz konusu olduğunda, biz söz konusu olduğunda, zaman yaratırız." Beni öper ve bir şey diğerine yol açar.

Kanepede yatıyorum, o üstümde durmuş beni öpüyor. Daha ileri gitmek için hiçbir hamle yapmıyor. Sadece öpüşüyoruz. Tamam, biraz da okşuyoruz, ama burada olmak güzel. Birlikte olmak, geçmişimizi ve gelecekte ne istediğimizi konuşmak güzel.

Bu gerçekten en mükemmel gündü.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Baker

Mutfaktan oturma odasına açılan kapıya yaslanarak evime bakınıyorum ve gülümsüyorum. Sloane Noel süsleri sipariş etmekte çılgınca davrandı ve ev, onun çok sevdiği Noel filmlerinden bir sahne gibi görünüyor.

Bu sadece dekorasyonlardan ibaret değil. Bu onun sayesinde. Kızım bu evin duvarlarına o kadar çok ışık ve kahkaha getirdi ki, sanki tamamen farklı bir ev gibi, ama ben öyle olmadığını biliyorum. Duvarlar aynı, ama ben farklı bir adamım.

"Baba, hayır." Camden, babam onu gıdıklarken gülüyor. Babamın kollarından kaçıp doğrudan Sloane'ın babasının kollarına atlıyor, o da onu kolaylıkla yakalıyor, baş aşağı çevirip oğlumu daha da güldürüyor.

Bugün Şükran Günü ve ailelerimizi bir araya getirdik. İkimiz de tek çocuğuz ve bu bayramı onsuz geçirmem mümkün değildi, bu yüzden ailelerimizi buraya, evimize getirdik. Sloane gergindi, ama her şeyin yolunda gideceğini biliyordum. İkimizin de harika ebeveynleri var ve hemen eski dostlar gibi kaynaştılar. Camden ise cennette gibi, onların tüm ilgisini üzerine çekiyor. Onun ebeveynlerine "Mamaw" ve "Papaw", benimkilere ise "Papa" ve "Mammy" diyor.

Babam gözlerimi yakaladı ve bana doğru yürümeye başladı. "Gülümsüyorsun," dedi, omzunu omzuma yaslayarak.

"Gülümseyecek çok şeyim var," diye cevap verdim.

"Öyle. O senin için mükemmel bir eş ve Camden de çok iyi gidiyor, Baker. Onunla harika bir iş çıkarıyorsun."

"Teşekkürler, ama tüm övgüyü ben alamam. Sloane, birlikte geçirdikleri günlerde ona çok şey öğretiyor ve o da onu çok seviyor."

Onu seviyorum.

Artık ona söylemenin zamanı geldi. Artık dilimi tutmaya ve sözlerimi içime atmaya devam edemem. Mükemmel zamanı bekliyordum, ama sanırım mükemmel zaman diye bir şey yok, çünkü dürüst olmak gerekirse, Sloane hayatımda olduğu sürece her gün, zor günler bile mükemmel.

"O ikiniz için de iyi biri."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum, ihtiyar," diyorum ona.

"Natasha'yı kaybetmek zor bir yıl oldu, biliyorum, ama bu konuda bir şeyler yapmayı düşündün mü?"

"Ne hakkında?" Ne demek istediğini anlamamış gibi davranıyorum.

"Sloane'ı yanımda tutmak, belki biraz daha kalıcı bir şey. Annen ve benim birkaç torun daha istediğimizi biliyorsun. Sen bizim tek umudumuzsun," diye alay ediyor. Oturma odasına doğru başını sallıyor. "Carl ve Nancy'nin de aynı fikirde olacağına eminim."

"Bence Cam harika bir ağabey olur," itiraf ediyorum.

Babam elini omzuma koyar. "Seninle gurur duyuyorum evlat. Hayallerinin peşinden gittin ve sevdiğin bir kariyer yaptın. Harika bir babasın ve içerideki kız da sana mükemmel bir eşlik ediyor."

"Teşekkürler baba."

"Baba!" Camden koşarak gelir ve kollarını kaldırarak onu kucağıma almamı ister. Onu kucağıma alırım ve o gülümser, dün Sloane ile birlikte Friendsgiving için yaptıkları Noel ağacı kurabiyelerinden birini gösterir. Bugün hepimizin tadını çıkarmamız için birkaç tane buraya saklamışız. "Ağaç."

"Görüyorum." Eğilip bir ısırık alıyormuş gibi yapıyorum ve o gülüyor. Sloane'in babası koltuktan kalkıp bize doğru yürüyor. "Cam, babanın yanına gel." Babası ona ellerini uzatır ve oğlum kolayca ona gider, birlikte Noel ağacına doğru yürürler. Eminim oğlum ona ağacı nasıl süslediğini anlatmaya çalışıyordur. Gülümsüyorum çünkü eğlenceli bir geceydi.

Carl elini bana uzatır ve ben de sıkarım. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," der. "Harika bir gün oldu."

"Öyleydi, ama itiraf etmeliyim ki, kızınla geçirdiğim her gün harika," diyorum ona. Ona aşık olduğumu söylemeyeceğim - ona o üç kelimeyi söylemeden önce, ki bu bugün olacak. Beklemekten yoruldum.

O gülümsüyor. "O özel bir kız."

"Öyle."

"Kızıma aşık olup olmadığını sormayacağım, çünkü ona bakışından ve onun sana bakışından aşık olduğunu görebiliyorum."

"Onunla evlenmek istiyorum," diyorum. "Henüz sana sormuyorum, ama hazır ol," diyorum ona.

Gülüyor. "Not aldım. Endişelerini biraz hafifletmek için, evet diyeceğim. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Burada çok rahat ve kaygısız. Yerleşik bir hayatı var ve biz de onun için hep bunu istemiştik."

"O bu evi bizim için bir yuva haline getirdi. Yalnızlık ve oğlunu hiç görmek istemeyen bir kadınla ortak ebeveynlik yapmanın baskısı altında boğuluyordum, sonra dadım istifa etti ve Sloane yardım etmeyi teklif etti, ona yardım edeceğimi söyledi... ve o günden itibaren hayatım daha iyiye doğru değişti. Sloane ve Camden sonsuza kadar benim en büyük parçam olacaklar."

"Ve gelecekteki tüm çocuklar, çünkü birden fazla toruna ihtiyacımız var," diyor bana.

Anında boğazıma bir düğüm atıyor. Camden'ı torunları olarak ne kadar kolay kabul ettiler, ona Mamaw ve Papaw demesi için ısrar ettiler. Bu çok alçakgönüllü bir davranış ve bugün şükran günü olduğu için ona bunu söylüyorum.

"Teşekkürler. Görünüşe göre, büyükbaba, büyükanne, teyze ve amcalar asla fazla olamaz." Gülerek boğazımı temizledim ve ağır havayı dağıtmaya çalıştım.

"Aileniz şimdilik Philadelphia'da olduğu için, ne zaman isterseniz bizi arayıp çocuklara bakmamızı isteyebilirsiniz. İkinizin de ara sıra çocuklardan uzak bir geceye ihtiyacınız var ve biz de onu biraz şımartmak istiyoruz." Camden'ın şu anda karısının kucağında oturduğu yere başını sallayarak, ona bugün aldığı yeni oyuncak kamyonu gösteriyor. Karısının ona aldığı kamyon.

"Öyle yapacağız. Teklifin için teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz. Artık ailenizsiniz, değil mi? Ya da yakında resmi olarak olacaksınız, umarım?"

"Yakında," diye temin ederim.

"Hayat, iyi şeylerin yanından geçip gitmesine izin vermek için çok kısa."

"Biliyor musun Carl, sen tanıdığım en zeki adam olabilirsin." Gülererek söylüyorum.

"Bunu karıma ve kızıma da söyle, olur mu?" diyor, kendi kahkahası odayı dolduruyor.

"Orada neler oluyor?" Sloane bize sesleniyor.

"Baker az önce bana, tanıdığım en zeki adam olduğumu söyledi."

"Ah, kardeşim," Nancy dramatik bir şekilde diyor. "Teşekkürler, Baker, şimdi haftalarca bunu duyacağım," diyor, şakacı bir şekilde gözlerini devirerek, ama yüzünde bir gülümseme var.

"Teşekkürler, Baker," Camden onu taklit ederek diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"O senin için baba, genç adam." Ona doğru yürür ve burnuna hafifçe vururum.

"Eve gitmeliyiz," diyor annem. "Bu küçük adamın yakında uykuya dalacağını biliyorum ve senin de sabah antrenmanın var, değil mi?"

"Evet, pazar günü maçımız var."

"Biliyorum. Keşke kalıp maçı izleyebilseydik, ama evi satmak için emlakçıyla randevumuz var."

"Yakınımızda olmanız çok güzel olacak," diyor Nancy. Bu ikisi bugün çabucak arkadaş oldular.

"Zamanı geldi," diyor annem. "Cam doğmadan önce yapmalıydık, ama Jared o zamanlar hala çalışıyordu."

"İnatçı," diyorum, elimle öksürerek, ve herkes gülüyor. "Yıllardır emekli olmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Senin paranızı istemiyoruz, evlat," diyor babam. "Ben iyi bir hayat sürdürüm."

"Biliyorum, ama ikimiz için de yeterince param var." O sadece başını sallar. Bu, birçok kez yaptığımız bir tartışma ve hiçbir zaman anlaşılamıyoruz.

"Biz de gidiyoruz." Nancy ayağa kalkar. "Camden, sarılabilir miyim?"

Oğlum koşarak gelir ve sırayla dördüne de sarılır. Sloane onu kucağına alır ve biz onları kapıya kadar geçiririz. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Yakında görüşürüz," der babam, kapıyı açarak diğerlerine önünden geçmelerini işaret eder. Her birine bir kez daha el sallayarak kapıyı kapatırım ve yine üçümüz kalırız.

Sloane bana bakar ve gülümser. "Bunun için teşekkürler, Baker. Bugün, hayal edebileceğimden çok daha güzel geçti. Ailelerimiz eski dostlar gibi kaynaştılar ve bu küçük adam da bütün gün çok uslu oldu."

"Cam, aferin." O, küçük ellerini göğsüne vurarak sırtıyor.

"Çok iyi," diye övüyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. Cam aşağı inmek için kıpırdanıyor ve annesi onu ayağa kaldırıyor.

"Hadi. Gidip biraz dinlenelim," derim, elimi beline koyup onu kanepeye doğru yönlendiririm.

İkimiz de otururuz ve onu kucağıma alıp sarılmak üzereyim ki, oğlum elinde yeni kamyonuyla kanepeye doğru koşar ve Sloane'den yaklaşık bir metre uzaklıkta durur ve "Anne, bak!" der. Gelmeye devam eder, bacaklarına çarpar ve kucağına tırmanarak kamyonunu gösterir ve ikimizin de beklemediği bir gerçeği ortaya çıkarır.

O an kalbime yerleşirken, ben donup kalırım. Onun annesi, biyolojik annesi, ona hayat vermiştir. Onu dünyaya getirecek kadar çok sevmiştir. Yanındayken ona iyi davranmıştır, ama şimdi yoktur. Kimseye, özellikle de oğlumun annesine dilemeyeceğim trajik bir ölümle ölmüştür.

"B-Baker, ben... ben." Sloane gözyaşları arasında konuşmaya çalışıyor, ama kelimeler ağzından çıkmıyor.

"Anne, bak," Camden tekrar diyor ve kamyonu kaldırıyor.

Sloane'ın yanakları gözyaşlarından ıslak ve gözyaşları içinde gülümsüyor. "Görüyorum, bebeğim," diye kırık bir sesle fısıldıyor, sonra o hüzünlü kahverengi gözleri benimkilere bakıyor.

Hayır, üzgün doğru kelime değil. Endişeli. Bunu açıkça görebiliyorum, ama endişelenmesi için bir neden yok. O onu seviyor ve Camden için o

onun annesidir. Hatırladığı tek kişi. O, Camden'ın hayatında bu rolü üstlenmiştir ve umarım hayatının geri kalanında da bu rolü sürdürmeye istekli olur.

"Ben asla..." Yutkunur. "Ona bana öyle demesini söylemedim, Baker. Yemin ederim. Öyle bir şey yapmam. Üzgünüm," der, sesi titrer.

"Anne, Swoan üzgün mü?" Camden, annesinin gözyaşlarını fark ederek sorar. Sloane'nin panik dolu gözleri benimkilere bakar ve ben hemen oğlumun dikkatini başka yöne çekerim.

"Hey, dostum, eminim o bloklarla çok yüksek bir kule yapamazsın." Köşedeki blok kutusunu işaret ettim. "Senin boyun kadar yüksek bir kule yapabilir misin?" diye sordum, ona ne kadar yüksek bir kule yapması gerektiğini göstermek için kolumu uzattım.

Camden Sloane'a bakar ve Sloane gülümser, yanaklarını siler. "Yapabileceğini biliyorum," diye cesaretlendirir.

"Cam yapabilir." Sloane'ın kucağından kalkar, sanki tek ihtiyacı olan şey Sloane'ın yapabileceğini söylemesiydi, blokların olduğu kutuya koşar ve kendi kendine mırıldanarak kulesini yapmaya başlar.

"Çok üzgünüm," diyor Sloane tekrar ve ben harekete geçiyorum. Ayağa kalkıp sehpayı ona yaklaşıtıyorum ve üzerine oturuyorum, böylece göz göze geliyoruz. Elimi uzatıp onun elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Bebeğim, üzülecek bir şey yok." Düşüncelerimi toparlamak için bir süre duruyorum. "Sen gelmeden önce bu ev sessizdi. Elbette güldük, gürültü yaptık, ama demek istediğim, evin havası boştu. Bizi hava şartlarından koruyan dört duvar, eşyalarımızı sakladığımız ve geceleri uyuduğumuz bir yerdirdi."

"Bu evi seviyorum," diyor, yanaklarını hala kaplayan sessiz gözyaşlarını silerek.

"Bana yardım etmeyi teklif ettiğin gün her şey değişti. İlk günden itibaren her şey daha parlak hale gelmeye başladı. Burası artık sadece duvarlar ve zeminlerden ibaret değildi. Bir yuva haline geliyordu. Her gün eve dönmeyi iple çektiğim bir yuva. Uzakta olduğum her an, daha önce hiç bu kadar özlemediğim bir yuva.

"Bu evi bir yuva haline getirdin. Varlığın, sevgin ve kahkahan. Bize, bana hayat verdin. Hayatımdaki boşluğu doldurdun. Hayatlarımızdaki boşluğu. Senin bize gösterene kadar

bize gösterene kadar. Sen bizimle olduğunda dünya anlam kazanıyor. Senin ait olduğun yer burası," diyorum ona.

"Baker." Gözleri yumuşar.

"Bebeğim, o seni seviyor. Ben de seni seviyorum, Sloane. Sen başımıza gelen en güzel şeysin. Bekar bir baba olduğumu ve oğlumun hayatına büyük bir bomba attığını biliyorum, ama çocuklar dürüştür ve Cam için sen onun annesisin." Zorlukla yutkunuyorum. "Bunun büyük bir baskı olduğunu biliyorum ve lütfen ona böyle seslenmesine izin vermek zorunda hissetme, ama bebeğim, ben de seni onun annesi olarak görüyorum."

Ağzı açık kalır.

"Natasha'yı kaybettik ve ona çok fazla zaman ayırmasa da, kendi tarzında onu sevdiğini hissediyorum. Ona hayat verdi ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Onun hakkında asla kötü konuşmayacağım ve o, annesinin onu hayatından nasıl çıkardığını asla bilmeyecek. Buna gerek yok. O çok erken gitti ve o, onu tanımayı, onu hatırlamayı kaçırdığı için zaten üzülecek. İkisi birlikte çekilmiş neredeyse hiç fotoğraf yok, ama yine de onun hakkında bilgi sahibi olmasını istiyorum. Ona hayat veren annesinin cennette yaşadığını bilmesini istiyorum."

Elini dudaklarıma götürerek, parmak eklemlerini öperim. "Bir gün, ister şimdi ister yıllar sonra olsun, umarım onun annesi olmaya hazır olursun. Uykuya dalarken ona beş kitap okuyan, yaralarını öpen, kendini iyi hissetmediğinde ve sadece sana yakın olmak istediğinde saatlerce kucağında tutan kişi. O seni seçti, Sloane. Ve ben de seni seçtim." Dudakları gözyaşlı gülümsemesiyle titriyor.

Kanepeye geçip onu kucağıma alıyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Seni seviyorum, Sloane Peterson. Ruhunu seviyorum. Kalbini seviyorum. Oğlumu sevme şeklini seviyorum ve beni sevme şeklini seviyorum." Sözlerimi havada asılı bırakıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Bir asır gibi geliyor, ama sonunda bana dönüp bakıyor.

"Sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum, ama kendimi tuttum. Neden böyle yaptığımı bile bilmiyorum, ama şimdi aptalca geliyor. Hayatım güzeldi. İşimi seviyordum ve harika bir arkadaş grubum vardı." Bana gülümsüyor. "İşim ortadan kalktığında panikledim. Sana yardım etmek istedim, çünkü sana yardım etmek istedim, ama aynı zamanda kendime de yardım etmek istedim. Cam'le geçirdiğim günlerin

"Siktir et," diye mırıldanıyorum.

"Siktir et," diye mırıldandım.

"Senin için çalışıp, belki sezon boyunca sana yardım edip, sonra da evime yakın başka bir iş bulabilirsem şanslıysam öğretmenliğe geri döneceğimi düşünmüştüm. İstedığımı elde ettim, ama çok daha fazlasını da kazandım. Bütün varlığıyla seven bir adam buldum. Nazik, kibar ve en iyi baba olan bir adam. Beni tanımak için zaman ayıran, sonra da davranışlarıyla bana sevmek, istenmek ne demek olduğunu gösteren bir adam buldum."

"Seni çok seviyorum, bebeğim. Senin bizimle olmanı istiyorum."

O da başını sallar. "Cam bana anne dediğinde çok korktum çünkü senin nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Natasha'yı trajik bir şekilde kaybetmekle zor bir yıl geçirdik ve onun yerini asla doldurmak istemem ama Baker, o küçük çocuk, kalbimin yarısını çoktan kazandı ve bana anne demesi hayatımın en büyük hediyelerinden biri."

"Peki ya diğer yarısı?" diye soruyorum ona. Cevabı biliyorum. Her gün gözlerinde görüyorum. Her dokunuşunda hissediyorum ve her kelimesinde duyuyorum, söylemese bile. Ama şimdi onun ağzından duymam gerekiyor.

"Diğer yarısı senin," diye fısıldıyor. Derin bir nefes alıyor, kucağımda oturduğu için elinden geldiğince sırtını düzeltiyor ve kaderini belirleyen o üç kelimeyi söylüyor. Bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayan üç kelime. "Seni seviyorum, Baker. Tüm kalbimle."

"Baba! Anne! Bakın!" Camden yüksek sesle duyurur.

İkimiz de onun kulesine bakmak için döneriz. "Vay canına, dostum, çok yüksek olmuş," diye övüyorum.

"Aferin, Cam," diyor Sloane ve o, benim kulesini beğenmemden memnun görünse de, Sloane'ın övgüsüne kapılıyor.

"Ona durmasını söylemeli miyim?" diye soruyorum ona. Bana dönüyor. "Eğer ona beni öyle çağırmasına izin verirsek, bu sonsuza kadar sürecek, Baker. Ona bu sevgiyi verip sonra da ondan alıp götüremeyiz."

"Bebeğim, kaderin belli oldu. Artık sen bizimlisin. Sen onun annesinin ve kardeşlerinin de annesi olacaksın. Bu sonsuza kadar sürecek, Sloane. Seni bulduğuma göre, seni asla bırakmayacağım. Ama hazır değilsen, bu treni yavaşlatabilirim."

"Hayır. Yavaşlatma." Gözleri yeni akan gözyaşlarıyla parıldarken gülümser.

"Bizi sevdiğin ve oğlumuzu koruduğun için teşekkür ederim. Bir anne olarak onun kalbini koruyorsun," diyorum ve onu nazikçe öpüyorum. Öpücüğümüz bittiğinde gülümsüyor. "Tek yapmam gereken oyuna uymak olduğunu biliyordum, o zaman kızı elde edebilirdim."

Başı geriye düşer ve vücudu kahkahalarla titrer. Camden, eğlencenin bir anını bile kaçırmak istemeyerek koşarak gelir, ben de onun kanepeye tırmanmasına yardım ederim ve Sloane onu kucağına alır.

İşte burada, önemli olan şey bu: kızım, oğlum ve kurduğumuz hayat. Yolculuk kolay olmadı, ama şimdi bu noktaya geldiğimize göre, bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Epilog Baker

Baker

Sloane ve ben hala üst kattaki yatak odasında yatıyoruz, ama dün gece, annemler Camden'ın Noel Baba'dan gelen hediyeleri açmasını izlemek için bizde kaldıkları için, birinci kattaki ana yatak odasında yattık.

Gece boyunca onunla sevişebildim ve eminim ki ailelerimiz bizi duymamıştır. Duysalar bile umurumda olmazdı. Tabii ki bu biraz garip olurdu, ama hepimiz bu dünyaya bu şekilde geldik ve Sloane benim hayatımın aşkı. Artık bu kelimeleri her gün, günde birkaç kez söylemek zorundayım ve ona bunu göstermeliyim.

İkimiz de bu kısmı çok seviyoruz.

"Vay canına!" Camden, Sloane'ın ebeveynlerinden gelen devasa bir dinozoru açarken diyor. *Vay canına*, günün kelimesi oldu. Eminim ki, onun hediyelerini açarken çektiğimiz her videoda, ağzından "*vay canına*" kelimesi çıkmıştır.

"Nedir bu?" diye soruyor Nancy.

"Dino," diyor, ayağa kalkıyor, devasa kutuyu kaldırıyor ve Carl'a götürüp açmasını istiyor.

"Doğru," annem övgüyle söylüyor. "Bu çok büyük." "Bu büyük." Küçük kollarını bize göstermek için uzatıyor. "Bu gerçekten çok büyük," diyor babam.

"Al bakalım şampiyon," diyor Carl ve dinozoru Camden'a uzatıyor. Camden hemen yere çöküyor ve onunla oynamaya başlıyor.

"Daha büyük bir eve ihtiyacımız olabilir," diye şaka yapar Sloane.

"Baker küçükken, doğum gününden ve Noel'den önce her zaman oyuncaklarını temizlerdim."

"Neden bunu düşünemedim?" Sloane gözlerini arar. "Gelecek yıl bana hatırlat."

Kızımın geleceğimizi planlamasını çok sevdiğim için başımı sallayıp gülümsüyorum. Hayatın böyle olabileceğini bilmiyordum. Eskiden tek ihtiyacım olan şeyin futbol ve ara sıra arkadaşlarla takılmak olduğunu düşünürdüm, ama bu... baba olmak, onun babası olmak... bu, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey.

"Bunlar sonuncular, ufaklık," diyor annem Camden'a.

"Hepsi bitti," diyor o.

"Evet, hepsini açtın." Nancy ona gülümser.

Babam gözlerini yakalar ve ben başımı sallarım, sonra Carl'a bakıp aynı şeyi yaparım.

"Fotoğraf çektik mi?" diye sorar Carl.

"Ah! Fotoğraflar. Onun hediyeleri açarken çekilmiş bir sürü fotoğrafım var ama hepimizin birlikte çekilmiş hiçbirisi yok." Sloane ayağa kalkar ve babasına telefonunu uzatır. "Birkaç tane çekebilir misin? Sırayla çekebiliriz, sonra telefonumun zamanlayıcısını ayarlayayım, hepimiz birlikte birkaç fotoğraf çekilelim."

"Tabii ki, tatlım."

"Cam," diye oğluma sessizce sesleniyorum. O da koşarak geliyor. "Gömleğini değiştirme zamanı geldi," diyorum ona. O da başını sallayıp kollarını kaldırıyor; Noel süveterini çıkarıp iç çamaşırını giydirip onu kucağımıza alıyoruz. "Önce biz," diyorum Sloane'e, o da yanıma geliyor. Kolumu ona doluyorum ve Camden'ı kalçama alıp kameraya gülümsüyoruz.

"Cam'in ikinizin önünde durduğu bir fotoğraf çekilmeye ne dersiniz?" diye önerir Nancy.

"Tabii." Sanki bu haftalardır planlanmamış gibi omuz silkiyorum. Camden'ı ayağa kaldırıyorum ve o da kameraya bakıyor.

"Gülümseyin," diye bağıır

Carl. "Gülümseyin!" Hepimiz gülümseriz.

"Mükemmel," diyor. "Bir tane daha."

Cebime uzanıp haftalardır sakladığım yüzüğü çıkarırım ve tek dizimin üzerine çöküyorum. Camden bana döner

ve kolunu boynuma doladı. Sloane bize bakmak için dönünce gözlerimi ondan ayırmadım.

"Ne?" diye fısıldadı, eliyle ağzını kapatarak. "Benim bir tişörtüm var," dedi Camden, göğsünü işaret ederek.

Daha önce ağzından kaçırmaması bir mucize. "Görüyorum," diyor Sloane, gözleri yaşlarla dolarken.

"Bize oku, bebeğim."

"*Anne, babamla evlenir misin?*" diye okur, sesi titrer.

"Sloane Peterson, sen bizim her şeyimizsin. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğimiz kadar çok seviyoruz. Bize bu büyük onuru yaşatır mısın? Bebeğim, benimle evlenir misin?"

Kız başını sallar, gözyaşları yanaklarından süzülür.

"Anne, ağlama," der Camden, annesinin yanına yaklaşır.

Sloane dizlerinin üzerine çöküp onu kucaklar. Gözleri benimkilere bakar. "Evet," diye fısıldar. "Binlerce kez evet," der, kucaklaşmadan çıkıp Camden'ın yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurur. Camden kıkırdar ve koşarak bizden uzaklaşır.

Ayağa kalkarak ona elimi uzatır, aynı şeyi yapmasına yardım ederim. Elini elimde tutarak yüzüğü parmağına geçiririm. Nefesini tutar ve bana beğenip beğenmediğini söylemesine fırsat vermez. Kızımı tanıyorum. Beğeneceğini biliyorum. Şu anda, yüzüğü ne kadar beğendiğini söylemesinden çok onu öpmek istiyorum.

Bir kolumu beline, diğerini boynuna dolayarak, ailemize sırtımı dönüp, sanki bu son kez olacakmış gibi onu öpüyorum. Acele etmeden, onu tadarak, ona olan sevgimi hissedebilmesini umuyorum. O kadar büyük bir sevgi ki, onu, bizi sonsuza kadar saracak.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğimizde, alnımı alnına dayadım ve kahkahalar ve alkışlar duydum. Ailemiz bizi alkışlıyordu.

"Bu an. Bu gün. Kurduğumuz bu hayat, bundan daha iyisi olamaz."

Bir öpücük daha için eğilirken, güçlü kollar beni sarar. Annem ve Sloane'ın kollarıdır, babalarımız ona önce ulaşır ve bu sırada Camden etrafımızda daireler çizerek koşar ve "Anne, babamı öp" der.

Hayatımın en güzel günü.

Epilog Sloane

Sloane

Banyoda dururken aynadaki yansıma bakiyorum. Elimi kaldırıp saçlarımı gözlerimden çekince, nişan yüzüğümün parıltısı dikkatimi çekiyor.

Nişan yüzüğüm.

Evleniyorum.

Corie ve Knox ilk kez gizlice buluşmaya başladıklarında ve sonra bunu herkese açıkladıklarında, bu çocuklarla arkadaş olmanın hayatımın aşkını bulmamı ve bir oğlumun olmasını sağlayacağını hayal bile edemezdim.

Onu ben doğurmadım, biliyorum, ama kalbimde Camden benim oğlum. O benim için tek annesi ve ben bunu hafife almıyorum. Kaç tane çocuk daha yaparsak yapalım, ona asla farklı davranmayacağım ya da onu daha az sevmeyeceğim. O benim oğlum.

Kıyafetimi incelerken gülümsüyorum. Son bir hediye saklayan tek kişi nişanlım değildi. Ailelerimiz yaklaşık bir saat önce ayrıldı ve ben yatmak için giyinirken Baker evin kapılarını kilitliyor.

Onun yatak odasına girdiğini duyuyorum ve gülümsemem genişliyor. Corie, Rowan ve Bellamy'den, kocalarının kıyafetlerini çok sevdiklerini biliyorum, bu yüzden Baker'ın da bunu seveceğini varsayabilirim.

Koyu gri bir sütyen ve külot seçtim. Nakışlar beyaz ve koyu renge karşı çok belirgin. Sütyenin ön kısmındaki bantta *Sinclair* yazıyor, külotun ön kısmında ise *32'nin Mülkiyeti* yazıyor ve arkadaki küçük üçgende ise *Daddy Sin's Girl* yazıyor.

Bu kısım üzerinde biraz düşündüm. Son anda eklediğim bir şeydi, ama onun bir baba olduğunu da eklemenin önemli olduğunu düşündüm. Beni kalbine, oğlunun kalbine kabul etti ve bu çok nadir bir hediye. Asla hafife almayacağım bir hediye.

"Sloane, bebeğim, orada iyi misin?" diye kapıdan soruyor.

"Bir saniye," diye cevap veriyorum. Aynaya son bir kez bakıp, ışığı kapatıyorum ve banyodan çıkıyorum. Umduğum gibi, başucu lambası yanıyor. Göz teması kurmadan yatağın benim tarafına doğru yürüyor ve yorganı çekiyorum.

"Oh, hayır, yapma güzelim. Ne giyiyorsun?" diye soruyor. Uzun bacakları onu yatağın benim tarafıma taşırken, gözleri vücudumda dolaşıyor.

Dönerek ona gülümserim. Konuşmak için ağzımı açarım, ama o başını sallar ve işaret parmağını dudaklarımın üzerine koyar. "Şşş," diye fısıldar. "Bunun tadını çıkarmama izin ver."

Gülüyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Gözleri göğüslerime takılıyor ve gördüklerini yavaşça inceliyor. "Arkanı dön," diyor, sesi ihtiyaçtan dolayı sertleşmiş.

Dediğini yapıyorum, dönüp ona sırtımı gösteriyorum.

"Siktir, Sloane. Üzerinde benim adımın yazdığını görmek bana ne hissettiriyor, biliyor musun?"

"Jersey Gate'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye alay ediyorum.

"Bu, ona göre çocuk oyuncağıydı. Benim adım ve numaram, bu seksi ipek parçaları senin benim olduğunu söylüyor."

"Bu da öyle." Ona dönüp sol elimi havaya kaldırıyorum ve parmaklarımı kıpırdatıyorum.

Gözleri yumuşar. "Ne zaman?" "Ne ne zaman?"

"Soyadını ne zaman değiştireceğiz?"

Omuz silkiyorum. "Ailelerimizin, arkadaşlarımızın ve tabii ki küçük oğlumuzun orada olmasını istiyorum. Onun dışında ne zaman olduğu umurumda değil. Küçük ve samimi bir şey düşünüyorum."

"Nerede?" diye sorar, sesi kısık.

"Eskiden kilisede evlenmek istediğimi düşünürdüm, ama şimdi burada yapmak istiyorum."

"Burada mı?"

Başımı sallarım. "Evet, bu ev bizim yuvamız. Seninle burada aşık oldum. Cam'in beni annesi yaptığı ve senin bana sonsuza kadar senin olmamı istediğin yer burası. Küçük ve samimi bir şey olsun, sadece biz ve en yakınlarımız olsun."

"Ne zaman?" diye tekrar sordu.

Birkaç dakika düşünürüm, onun ve benim programımızı gözden geçirmeye çalışırım ve gerçekten düşünmeden bir cevap veririm. "Yılbaşı günü."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri parlıyor. "Bekle. Bir hafta sonra mı, yoksa bir yıl ve bir hafta sonra mı?"

"Evet. Gelecek yıla karı koca olarak başlayalım. Birbirimizi seviyoruz, neden bekleyelim ki?"

"Emin misin? Gelinlik ne olacak? Çiçekler? Pasta, diğer şeyler? Bu günün senin her zaman hayalini kurduğun gün olmasını istiyorum, Sloane. Bu, hayatında yaşayacağın tek düğün olacak."

"Ne? Yemin yenileme olmayacak mı?"

"Bebeğim, sana her gün, sonsuza kadar benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeyi ve göstermeyi planlıyorum. Bundan sonra her gün, yeminlerimizi yenilememiz olacak."

Gülümsememi saklamıyorum. Bu adam, kelimelerle gerçekten çok iyi. "Elbise ve çiçekleri bulabilirim. Bu kolay. Sadece bir buket ve pasta lazım. Cam'in meşhur şekerli kurabiyelerinden de alabiliriz, bana kalırsa," diyorum ona dürüstçe.

"Hepsini çok seviyorum, ama acele etmek istemiyorum. Bu günün senin için özel olmasını istiyorum. Annelerimiz ve kızlarla birlikte gelinlik alışverişi yapmanı istiyorum. Planlama aşamasını yaşamayı istiyorum ve her adımda yanında olacağım, ama sana şunu söyleyebilirim ki benim bir fikrim yok. Önemli olan tek detay, kimlerin orada olacağı. Arkadaşlarımız, ailelerimiz, oğlumuz ve beyaz gelinlikle bana doğru yürüyen sen."

"Hepsine katılıyorum," diyorum ona. "Şubat sonu ya da Mart ayı nasıl olur? Mart olursa, üç ay var."

"Mart ayının ilk haftası. Burada, en yakınlarımızla birlikte."

Parmak uçlarımda yükselerek, kollarımı boynuna doladım ve çenesinin hemen altına öpücük kondurdum. "Üç ay sonra Bayan Baker Sinclair olacağım."

Elimi tutup boynundan çekerek kalbinin üzerine koyar. "Burada, sen zaten Bayan Sinclair'sin."

"Tamam." Gülümsüyorum. "Bu gece tüm oyununu oynuyorsun, otuz iki numara," diye alay ediyorum.

"Bebeğim, her zaman oyuna uyduğumu biliyorsun."

Teşekkürler

Follow the Play'i okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Baker ve Sloane'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Aşağıdaki QR kodunu tarayarak veya [buraya](#) tıklayarak bonus sahnelerini indirin.

Nashville Rampage serisinden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Beşinci kitap, Change the Play, Mart 2026'da çıkacak.

* * *

Yeni çıkan kitapları kaçırmayın: [Haber bültenine kaydolun](#) Ücretsiz içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, indirimler ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olun.

* * *

Kaylee'nin kitapları hakkında daha fazla [bilgiyi burada](#) bulabilirsiniz.

* * *

Riggins Brothers serisine ÜCRETSİZ başlayın. Play by Play'i şimdi indirin.

Kincaid Brothers serisine ÜCRETSİZ başlayın. Stay Always'ı şimdi indirin.

* * *

Kaylee Ryan ile
iletişime geçin:

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Okuyucu Grubu](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[TikTok](#)

Kaylee Ryan'dan daha fazlası

With You Serisi:

*Seninle Her Yerde | Seninle Daha
Fazlası Seninle Her Şey*

Ruh Serenadı Serisi:

*Vurgulu | Kendinden
Emin
Kesin | Israrcı*

Güney Kalbi Serisi:

*Güney Zevki | Güney Arzusu Güney Çekiciliği |
Güney Bağlılığı*

Beklenmedik Varışlar Serisi

*Beklenmedik Gerçeklik | Beklenmedik
Kavga Beklenmedik Düşüş |
Beklenmedik Bağ
Beklenmedik Şans*

Riggins Kardeşler Serisi:

*Oyun Oyun / Katman Katman
Parça Parça / Öpücük Öpücük
Dokunuş Dokunuş / Atım Atım
Nefes Nefes*

Bağımsız Başlıklar:

*Cazip Tatum / Tatum'u Açığa Çıkarmak
Levitare / Avery'yi Hatırlatmak
Sadece Söyle / Sadece Seni İstiyorum*

*Hey, Whiskey / Seni Kurtaracak
Çare / Fark
İtmeye Güven / Sonsuza Kadar
Sonuçta Yanlış Anlama / Asla
Benimle Mutlu Benimle
Şanslı Balkler*

Karışık Kalpler Düet:
Izdırap / Mutluluk

Mason Creek Serisi:
Mükemmel Kucaklaşma

Öpüşme Oyunları Serisi:
Rakibi Öpmek

Sonsuz Mürekkep Serisi:
*O Biliyor mu? / Bu Aşk mı?
Hazır mısın? / Peki Ya Şimdi?
Deneyebilir miyiz?*

Ulaşılamayan Serisi:
*Temel Ötesi / Oyun Ötesi Oyun Ötesi /
Takım Ötesi*

Kincaid Kardeşler Serisi:
*Daima Kal / Kal Kal Sonsuza
Kadar / Bu Gece Kal Birlikte
Kal / Vahşi Kal Şimdiki Kal /
Her Halükarda Kal Gerçek Kal*

Nashville Rampage Serisi:

*Oyunu Yap / Oyunu Çalıştır
Oyunu Öğren / Oyunu Takip Et
Oyunu Değiştir / Oyunu Riske At*

Lacey Black ile birlikte yazılmış:

Fair Lakes Serisi:
Henüz Bitmedi | Daha Başladı Bile

Bağımsız Başlıklar:

*Erkek
Sorunları Eve
Dön Bana Bir
Hikaye Anlat
Kraliyet
Ağlayarak Utanç
İzle ve Öğren*

Asla Çok Uzak Değil Serisi
Düşen Yıldızların Altında / Çöl Güneşinin Altında

Teşekkür

Yayın sürecine çok sayıda kişi dahil oluyor. Ben kelimeleri yazıyorum, ancak her kitabın en iyi hale gelmesi için editörlerim, düzeltmenler ve beta okuyucularımdan yardım alıyorum. Yukarıda bahsedilenler ekibimin tek üyeleri değil. Fotoğrafçılar, modeller, kapak tasarımcıları, formatlayıcılar, blog yazarları, grafik tasarımcılar, yazar arkadaşlar, asistanım ve daha pek çok kişi var. Bu insanlar olmadan bunu başaramazdım. Ve sonra okuyucularım var. Bunu okuyorsanız, teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. Zor kazandığınız parayı benim yazdıklarıma harcayıp, onları okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Özel Teşekkürler: Becky Johnson, Hot Tree Editing.
Julie Deaton, Jo Thompson, Jaime Ryter ve Jess Hodge, Düzeltme
Lori Jackson Designs – Kapak Tasarımı (Erkek Kapak)
Mary, Books N Moods – Özel Baskı Kapak Wander
Aguair– Fotoğrafçı (Ana Erkek Kapak) Chasidy
Renee – Kişisel Asistan
Leanne Trn - İçerik Ekibi
Jamie, Stacy, Lauren, Franci ve Erica
Blogcular, Bookstagramcılar ve TikTokcular
Lacey Black & Kelly Elliott
Champagne Kitap Tasarımı
Stacy ve Ms. Betty Tasarımları - Grafikler Give
Me Books Ekibi
Grey's Promotion Ekibi

Yazar arkadaşlarım
Harika okuyucularım

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Baker'ın Epilogu	
Sloane'ın Epilogu	
Teşekkürler	
Kaylee Ryan'dan daha fazlası	
Teşekkürler	

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM